

HELYSZÍNELŐK – LAS VEGAS

MAX ALLAN COLLINS

A KÉTARCÚ EMBER

A mű eredeti címe: CSI: Double Dealer

Copyright © 2001 CBS Worldwide Inc. And
Alliance Atlantis Productions, Inc.

Fordította Reichenberger Andrea

Szerkesztette Walter Béla

Kiadási és fordítási jogok fenntartva!
©2005, JLX Kiadó

Minden jog fenntartva! /All rights reserved!

Főszerkesztő Laux József

ISBN 963 305 219 X

Belív nyomdai előkészítése: Szinesztézia Bt., Budapest

Készült a debreceni Kinizsi Nyomdában

Felelős vezető: Bördös János

HELYSZÍNELŐK • LAS VEGAS

Max Allan Collins

A KÉTARCÚ EMBER

JLX Kiadó

Barátunk, David R. Collins író, tanár, mentor emlékére

M.A.C. és M.V.C.

A harmadik tudományos fokozattal a birtokában, a bűnüldözők mestere szólásra bírja a bizonyítékokat, a vérből, narkotikumokból, haj- és szövetszálakból, fémszilánkokból, keréknyomokból és fegyverekből kicsikarja a vallomást.

JACK WEBB

1.

A SZIRÉNA HANGJA BELEHASÍTOTT A REGGELBE, A KÉK–FEHÉR villogó visszatükröződött a fekete Chevy Tahoe műszerfaláról, ahogy végigszágulhattak az US 95-ös úton. A nap narancssárga fényel szórta be az eget, finom rózsaszínbe burkolva a felhőket, és a SUVban még a légkondicionálás ellenére is érezhető volt a júliusi hőség.

Az anyósülésen Gil Grissom, a Las Vegas-i bűnügyi helyszínelő csoport éjszakai műszakjának a vezetője foglalt helyet. Mellette a beosztottja, Warrick Brown, a hátsó ülésen Sara Sidle, a csapat másik tagja. Warrick jobbra, majd balra rántotta a kormányt, és kifejezéstelen arccal kerülgette a járműveket. Ritkán jött ki a sodrából.

A kisfiús arcú Grissomnak már ősz tincsek vegyültek barna hajába, a szeme körül apró szarkalábak, a szája szélén mély ráncok jelezték az idő múlását, bár újabban a beosztással járó feszültség is megtette a magáét. Imádtá a nyomozás tudományát, ám az állandó hadakozás a nappali csoport vezetőjével, Conrad Ecklievel, valamint a költségvetési viták és a vezetés nyomása sem voltak kifejezetten fiatalító hatásúak. Grissom sose volt hétalvó, de mostanában még arra a kevéske alvásra sem igen jutott ideje.

A SUV egy kis Honda felé szágulhatt. Warrick jobbra kanyarodott, közben éppen hogy sikerült kikerülnie egy FedEx

kamiont, majd visszapattant a bal oldali sávba, ahol csupán centikkel került el egy kék Lincoln limuzint.

Sara felkiáltott a hátsó ülésen:

– Jesszusom, Warrick! Az a nyomorult már nem lesz halottabb! Lassíts már, az isten szerelmére!

Warrick figyelemre sem méltatta; bevágott középre, és megelőzött egy taxit, majd visszacikázott a sávjába.

– Miért nem hagyta, hogy én vezessek? – kérdezte a főnökét, miközben ide-oda zötykölődött az ülésen. A biztonsági öve teljesen megfeszült. – Mondj már valamit, Grissom.

Grissom a vöröslő égboltra függesztette a tekintetét, majd azt motyogta:

– Vörös égbolt éjszaka, tengerészek öröme – vörös égbolt hajnalban, tengerészek rémálma.

Sara előrehajolt.

– Ez mi volt, Grissom?

A férfi megrázta a fejét, de nem vette le a szemét a felhőkről.

– Semmi.

– Kérlek, mondd, hogy nem egy újabb bölcsesség – mondta Sara. – Kérlek, mondd, hogy nem kezdesz el idézetekkel traktálni, amikor ez az örült...

– Tengerészek? – kérdezte Warrick. – Nem tűnt fel, hogy a sivatagban vagyunk, Gris?

– Fogd be – csattant fel Sara –, és ne merészed levenni a szemed az útról.

Warrick rávigyorgott a visszapillantó tükörből, majd egy éles kanyarral váratlanul átszelte mind a három sávot, és befordult a Decatur sugárútra. Néhány másodperc múlva már a Beachcomber Hotel és Kaszinó előtt álltak.

– Hat perc, huszónhét másodperc – jelentette be Warrick, és önelégülten kinyitotta az ajtót. – Milyen vagyok?

Grissom megragadta hátulról a vállát.

– Ettől a pillanattól fogva tartsd be a sebességkorlátozást, feltéve, ha nem kapsz más utasítást. Megértted, Mario?

Warrick meghunyászkodva mosolygott.

– Igenis, Gris. Elnézést.

A hátsó ülésen Sara a fejét csóválva káromkodott. Kiszálláskor kirántotta a kis fekete bőröndjét, melyben a szerszámait tartotta, és azt morogta:

– Elment az eszed? Ki fog bennünket lehelyszínelni, ha mindannyian meghalunk?

Grissom megfordult, és ránézett a napszemüvege fölött. Sara értett a tekintetéből, és lecsillapodott.

Warrick szó nélkül felkapta a szerszámos táskáját, és elindult Sara után. Grissom vezette a menetet. Kora reggel volt, és a szálloda előtt alig-alig lézengett néhány vendég. Már az ajtónál jártak, amikor hirtelen mellettük termett Jim Brass százados.

– A szállodaigazgató tudni szeretné, mikor végzünk – mondta Brass.

– Miért?

Brass szomorú szemekkel pislogott.

– Miért? Hogy a vendégei kijöhessenek végre a szobájukból azon az emeleten.

– Mit mondtál neki? – kérdezte Grissom fejcsóválva.

– Azt, hogy tesszük a dolgunkat – felelte Brass, és rezignáltan vállat vont.

Egy kerek arcú portás előrelépett, és kinyitotta nekik az ajtót. A hallban a kaszinók jellegzetes hangzavara fogadta őket: a rulettkerekek pörgése, az osztók és a játékosok hangja.

– Hol van az áldozat? – kérdezte Warrick.

– A negyedikén – mondta Brass. – A szobája előtt, a folyosón. Kétszer fejbe lötték, a fegyver kis kaliberű volt, talán 22-es vagy 25-ös lehetett. Maffia-ügynek tűnik, bár az is elképzelhető, hogy sima rablásnak indult, aztán elszabadult a pokol.

– Majd meglátjuk – mondta Grissom, aki az elméletek helyett inkább a gyakorlati tapasztalást részesítette előnyben. – Vannak

kamerák?

A Stripen a legtöbb szállodában voltak kamerák a folyosókon.
Brass bólintott.

– Már bevitték a biztonsági helyiségbe. Ha végeztetek, megnézhetitek.

Amikor a liftben végre magukra maradtak, ahol nem hallhatták őket a vendégek vagy a személyzet, Grissom odafordult Brasshoz.

– Mondd meg az igazgatónak, hogy végzünk, amikor végzünk – mondta. – Felőlem akár az ablakon is kiviheti a vendégeit, de nem akarom, hogy összemáskálják a helyszínemet. Ha végeztünk, visszakapja az emeletét.

Brass megadóan felemelte a kezét.

– Jól van, jól van, azért nem kell leharapni a fejem.

Grissom vett egy mély levegőt, aztán lassan kifújta.

– Mondd meg neki, hogy dolgozunk, milyen gyorsan csak tudunk, de akkor is tovább fog tartani, mint szeretné.

A lift megállt, az ajtó kinyílt, és megkezdődött a munka. Grissom kilépett, és észrevette Erin Conroy nyomozót, aki éppen egy huszonvalahány éves, fehér inges, fekete csokornyakkendős, fekete nadrágos fiatalemberrel beszélgetett – a férfi minden bizonnyal pincér volt.

A helyszínelők megálltak egy pillanatra, míg felhúzták a gumikesztyűiket.

– A srác pont úgy néz ki, mint David Copperfield – jegyezte meg Sara, és hatalmas szemeket meresztett a férfire. – Igen, mintha az ikertestvére lenne.

Grissom megfordult?

– Kicsoda?

Sara felhúzta a szemöldökét.

– Grissom, te Vegasban élsz, és nem tudod, ki az a David Copperfield?

– Egy Dickens-regény főhőse – vágta rá Grissom. – Miért, számít ez valamit?

Sara és Warrick összenéztek, de nem szóltak.

Grissom megállt egy egyenruhás rendőr mellett, aki a helyszín közelében őrködött. A holttest a férfi mögött, az ajtó előtt hevert, a folyosó közepén egy nagyméretű, kerek ezüsttálca, körülötte spagetti, húsmártás és salátalevelek borították a szőnyeget. A hulla lábánál egy szál fehér szegfű kandikált ki egy vázából.

– Járt erre valaki, amióta itt van? – kérdezte Grissom.

Garcia megrázta a fejét, és a folyosó végében álldogáló másik rendőrrre mutatott.

– A társam, Patterson leengedte az igazgatót a tűzlépcsőn.

– Jól tették.

– Köszönöm, uram.

Grissom most Brasshoz fordult.

– Van elképzelések arról, hogy ki lehet az áldozatunk?

– Persze: John Smith.

Grissom felhúzta a szemöldökét, mire Brass megvonta a vállát.

– Ezen a néven jelentkezett be. És ne is kérdezd: készpénzben fizetett.

– Értem. Megkerestétek a tárcáját?

Brass megrázta a fejét.

– Gondoltam, előbb megvizsgáljátok a helyszínt. Régen én is helyszínelő voltam, emlékszel?

Nem is oly régen még Brass vezette a helyszínelőket, bár akkoriban igen keményen bánt az embereivel, és csak azóta volt ennyire barátságos velük, amióta visszatért a gyilkosságokhoz.

– Szóltál az embereidnek, hogy kérdezzék ki a vendégeket?

– Már rajta vannak, de csak a folyosó végében, hogy ne zavarjanak a munkában.

– Jól van. És mire jutottak?

– Nem láttak, nem hallottak semmit.

Grissom óvatosan a holttesthez lépett, és föléje hajolt. John Smith a hasán feküdt, a feje oldalra nézett, nyitott barna szemével a semmibe bámult. Grissom odahajolt, hogy jobban lássa a sebet. Két tiszta bemeneti seb, kis kaliberű fegyverrel lőtték le; Brassnak

valószínűleg igaza van: egy 25 milliméteres lehetett. A két apró lyuk pontosan a tarkón, első pillantásra egymástól két és fél centire helyezkedett el. Grissom óvatosan megtapogatta az áldozat ruháit, hátha megtalálja a tárcáját, de semmi. Aztán felállt, és a helyszínelőkhöz fordult:

– Ismeritek az eljárást, először a lábnyomokat. Ha jól sejtem, ez a pasas nem volt egy Pán Péter, így biztosan hagyott nyomokat.

Warrick álmos szemekkel ránézett, és biccentett. Grissom félreállt, hogy el tudjanak féni mellette a táskáikkal, és hozzátette:

– Sara, te foglalkozz az ujjnyomokkal. Warrick majd fényképez.

– Még jó, hogy kihagytam a reggelit – dünnyögte Sara.

– Örülj, hogy megúszod a bogarakat – viccelődött Warrick. Sarának mindig felfordult a gyomra a bogarak és a lárvák láttán.

– Erre azért nem fogadnék – mondta Grissom. – A szálloda nem fog repesni az örömtől, de a kis barátaink már itt vannak.

Sara és Warrick körbejárta a helyszínt, hogy megkeresse a lábnyomokat. Ez el fog tartani egy ideig. Grissom csatlakozott Brasshoz, és odamentek Conroy nyomozóhoz, aki a pincérrel beszélgetett.

Brass előkapta a jelvényét, és bemutatkozott:

– Brass százados vagyok, a társam Grissom felügyelő, a helyszínelőktől.

A sovány, fekete hajú pincér odabiccentett nekik.

– Az úr Robert LaFay... – kezdte Conroy.

– Bobby – szólta közbe a férfi.

A nyomozó folytatta, mintha meg se hallotta volna:

– ...szobapincér. Éppen felvitt egy rendelést az egyik szobába... – Belenézett a jegyzeteibe. – ... A négyszázhuszasba, de sose ért oda. Összefutott a gyilkossal.

Grissom a pincérhez fordult, és azt kérdezte:

– Mr. LaFay... Bobby, maga látta a gyilkost?

LaFay vállat vont.

– Olyasmi... nem igazán. A holttest felett állt, háttal volt nekem. Jézusom, az a szerencsétlen már a földön volt, de még egyszer belelőtt! Pontosan a tarkójába! Akkor meghallotta, hogy jövök, megfordult, és a karjával eltakarta az arcát – tudják, valahogy úgy, mint Drakula a köpenyével.

– Bobby, meg tudta figyelni az arcát?

– Nem, nem igazán.

– Magas férfi volt vagy alacsony, esetleg átlagos testalkatú?

– Inkább a fegyverre figyeltem. Nagyon nagy volt, és ezen az estén már ez volt a második fegyver.

Grissom Brassra nézett, aki megkérdezte:

– Második fegyver?

A pincér bólintott.

– Fenn a nyolc–tizenhármában. Nagydarab férfi, az éjjeliszekevényén egy ágyúval. Azt mondta, az FBI-tól van, de...

– Az FBI-tól? – hitetlenkedett Brass.

– Nem hitt neki? – szólt közbe Grissom.

– Nem.

Grissom ismét Brassra pillantott, majd visszafordult LaFayhez.

– Szóval meglátta a gyilkost. És utána?

A férfinek elkerekedett a szeme.

– Utána hanyatt-homlok a lifthez rohantam, és, gondolom, a pasas is felszívódott.

– Maga szerint lement a hallba?

– Igen. Lényeg, hogy tudomásom szerint nem lőtt rám.

– Azt akarja mondani, hogy nem vette volna észre a lövést?

– Nem vagyok benne biztos. Az a fegyver nem volt túl hangos.

Mindenki felvonta a szemöldökét.

– Nem? – kérdezte Brass.

– Nem. Bár így is majd' betojtam a félelemtől.

Brass felnevetett. Grissom közben arra gondolt, hogy

Warrickal beporoztatja a korlátot.

- Mit tud mondani a gyilkosról? – kérdezte.
- Már mondtam, hogy nem láttam az arcát.
- Gondolkodjon, Bobby. Csukja be a szemét, és képzelje

maga elé.

LaFay engedelmeskedett. Erősen koncentrált.

- Fehér férfi.
- Jól van. Még mit lát, Bobby?
- Idősebb.
- Idősebb?
- Negyvenes, talán idősebb.

Grissom bátorítóan bólogatott.

- Még valami? Sebhelyek? Tetoválások?

A pincér megrázta a fejét.

- Nem láttam.

– A ruházata? Csukja be a szemét, Bobby, és képzelje maga elé.

– ...Egy zakó. – Kinyitotta a szemét, és vigyorgott. – Erre emlékszem, mert később még csodálkoztam is rajta, hogy ki hordhat zakót Vegasban, júliusban.

- Jól csinálja. Van még valami?

– Semmi. Mr. Grissom, most már reggelig is csukva tarthatom a szemem, akkor sem látok semmit.

Grissom mosolygott, és megfogta a pincér karját.

- Mr. LaFay, felismerné a gyilkost, ha látná?

A férfi gondolkodott egy ideig, majd Grissomra nézett, és lassan megrázta a fejét.

- Nem... Ennyire nem jó az emlékezetem.

Grissom és Brass megköszönték neki, aztán odamentek Saráékhoz. Warrick a földön térdelt, mellette Sara éppen a bűnjeltasakba helyezett egy darab paradicsomot.

- Találtak valamit? – kérdezte Grissom.

– Van egy lábnyom a vérben – mondta Warrick –, de elmosódott. Mintha a tettes elcsúszott volna benne.

Grissom óvatosan kikerülte Sarát, és Warrickhoz lépett. Warricknak igaza volt: a lábnyom használhatatlan volt. Grissom alaposan megfigyelte a folyosót.

– Nézd – mondta, és Warrick mögé mutatott. – Még egy. – A lábnyom úgy két és fél méterre volt tőlük.

Warrick odament, és ellenőrizte a nyomot, aztán Grissomra nézett:

- Ez is elkenődött.
- Menj még egy méterrel arrébb – mondta Grissom.
- Semmit se látok.
- Használtál valaha Leuco Crystal Violetet?

Warrick vállat vont.

- Hogyne, de annak már jó ideje.
- Akkor most itt a nagy alkalom, hogy kamatoztasd a tudásodat – vigyorgott Grissom.

Brass követte Warrickot, aki elővett a táskájából egy üveg szórófejes flakont.

- Az micsoda?
- Látod azt a foltot a szőnyegen? – kérdezte Grissom.

A nyomozó vállat vont.

- Csak egy piszkos szőnyeget látok.
- Pedig egy véres lábnyom is van rajta.
- Hogyne.
- Komolyan. Csak nem látható.

Brass a homlokát ráncolta.

- Egy véres lábnyom, ami láthatatlan?
- A vörösvérsejtek ledörzsölődtek a cipőről, de a hemoglobint és a fehérvérsejtek rajta maradtak.

Warrick figyelmesen tanulmányozta a szőnyeget, és folytatta az előadást:

- Ez itt a Luco Crystal Violet – egy por. Interneten is bármikor megvásárolható, de mi tettünk hozzá egy kis kén-szalicilsavból, kén-acetátból és hidrogén-peroxidból készült keveréket.

– Nem fog felrobbanni? – kuncogott Brass.

Ahogy a szer hatni kezdett, Grissom hátraugrott.

– Olyan, mint a festék: kihozza a szőnyegből a lábnyomot.

– Na, ne.

– De igen – mondta Grissom, és a szőnyegre mutatott. A folt hirtelen vörös lett, és lassan kirajzolódott rajta egy edzőcipő talpának a körvonala.

– Ránézésre tizenegyes méret – mondta Warrick.

– Most szépen lefényképezzük.

– Szerintetek egyezik valamivel? – kérdezte Brass.

Grissom bólintott.

– Ha visszaértünk a laborba, megmondjuk, pontosan milyen típusú cipő lehet. Vagyis az adatbázisból kiderül. Aztán, ha meglesz a gyanúsítottunk, össze tudjuk hasonlítani a cipőjével, és meglesz az egyezés.

– Grissom! – kiáltotta Sara. – Én csak tésztát és salátát találtam. És hidd el, hogy a Caesarban még a büfé is jobb, mint ez.

– Csak folytasd. Te pedig, Warrick... Warrick felkapta a fejét.

– Igen?

– Ne felejtsd el megnézni a lépcsőházat. Gondolom, arrafelé tűnhetett el Elvis.

Warrick biccentett.

– Szóval maffiagyilkosság? – kérdezte Brass.

Grissom karon fogta, és a liftekhez vezette.

– Még nem tudom.

– Talán egy rosszul sikerült rablás?

Grissom úgy tett, mintha meg se hallotta volna a kérdést.

– Menjünk, nézzük meg a videoszalagot.

– Menj csak – mondta Brass. – Én előbb elbeszélgetek azzal a fazonnal az emeleten.

Grissom a homlokát ráncolta.

– Az FBI-os emberrel, aki ágyút tart az éjjeliszekrényén?

- Pontosan.
- A kazetta várhat. Én is megyek.
- Rendben. Végül is jóban vagy velük.

Kiszálltak a liftből, és elindultak a 813-as szoba felé. Brass elővette a szolgálati fegyverét, és intett Grissomnak, hogy maradjon mögötte.

Grissom lassított, a nyomozó pedig megállt az ajtó mellett, és bal kézzel bekopogott.

- Egy pillanat – szólalt meg egy fojtott hang az ajtó mögött.

Brass megvetette a lábát, és a 38-asával az ajtóra célzott, amin szerencsére nem volt kukucskáló lyuk. Grissom nézte, ahogy az ajtó lassan kinyílik, és megjelent a nagydarab férfi. Boxeralsóban volt, és lapátkezében egy hatalmas automatát szorongatott.

- Fegyver! – kiáltott fel Grissom.

Brass kipattant az ajtó mellől, és a falnak tapadva felkiáltott:

– Rendőrség! Tegye le a fegyvert, nyissa ki az ajtót, és emelje fel a kezét – magasra!

Csend.

- Nem mondom még egyszer! – ordította Brass.

Az ajtó kinyílt, és a férfi felemelt kezekkel hátralépett. A fejével riadtan az ágy felé intett – odadobta a pisztolyt.

- Fegyvertelen vagyok! – mondta. – Fegyvertelen.

Brass a falnak nyomta.

- Nézz körül.

Grissom gyorsan belépett a szobába. Közben Brass megmotozta a férfit.

- Minek a fegyver, uram? – kérdezte Grissom jeges hangon.

A férfi hátranézett, és azt mondta:

- Ékszereket szállítok. Önvédelemből tartom.

– Tudta, hogy ma reggel megöltek valakit néhány emelettel lejjebb? – ugrott neki Brass.

– Nem! A fenébe! Ugye, nem... ugye, nem gondolják, hogy én tettem?

Grissom előrelépett.

– Lassítsunk egy kicsit. Hogy hívják, uram?

– Ron Orrienak.

– Az igazolványa? – kérdezte Brass.

Orrie az éjjeliszekrény felé biccentett.

– Ott a tárcám.

– Fegyvertartási engedély?

– Az is a tárcában van.

Grissom szemügyre vette a pisztolyt – egy negyvenötös volt.

– Csak ez az egy kézifegyvere van?

Orrie idegesen bólintott.

– Csak egy van nálam.

Grissom a nyomozóra nézett, és megrázta a fejét.

– Túl nagy a fegyver. John Smitht egy sokkal kisebbel lötték le.

Brass nem tűnt túl lelkesnek, hogy el kell engednie a férfit.

– Miért mondta a pincérnek, hogy az FBI-tól van?

Orrie vállat vont.

– Nem akartam magyarázkodni. Minél többen tudnak a foglalkozásomról, annál nagyobb az esélye, hogy kirabolnak. Az én hibám. Máskor mindig elrakom a pisztolyt, de amikor a szobába hozattam a reggelit, még fel se tudtam öltözni rendesen, máris megjelent a pincér.

A nyomozón látszott, hogy kételkedik a szavaiban.

Grissom átnézte a tárca tartalmát, és talált benne egy New Jersey-i vezetői engedélyt, valamint egy jersey-i és New York-i érvényességű fegyvertartási engedélyt.

– Valójában Ronald Eugene Orrienak hívják – mondta Grissom, és közben összehasonlította a férfit az igazolványképekkel.

– Igen.

– Ha nem bánja, szeretném megnézni a kezét a löpornyomok miatt.

– Milyen... löpornyomok miatt?

– Tudja... ha elsüti a fegyvert, az nyomot hagy a kezén.

– Már hónapok óta nem sütöttem el a fegyvert!
– Akkor jó. Van ellenvetése a vizsgálat miatt?
– Nem... nincs.
– Köszönöm. Egy órán belül itt lesz valaki a bűnügyesektől,
és megnézi a kezét.

A férfi pislogott.

– De, ugye itt maradhatok a szobámban? Szívesen együttműködöm magukkal, de...

Brass ellenségesen nézett rá.

– Mr. Orrie, a fegyvertartási engedélye Nevada államra is érvényes?

Orrie megrázta a fejét.

– Akkor tudja, hogy nem hagyhatja el a szobát azzal a fegyverrel, igaz?

A férfi bólintott.

– Ha elkapom vele az utcán, azonnal beviszem.

– Igen, uram.

– És máskor ne mondja senkinek, hogy az FBI-tól van.

– Nem, uram... Vagyis értettem, uram.

– És ne tegye ki a lábát a szobából, amíg nem nézték meg a kezét.

– Igen, uram.

– És ha úgy határozunk, hogy átkutatjuk a szobáját, ugye nem kér tőlünk házkutatási parancsot?

– Nem, uram.

– Végeztünk? – kérdezte Grissom.

Brass nehezen bírt elszakadni a gyanúsítottjától, de aztán azt mondta: – Igen, végeztünk.

– Akkor menjünk, nézzük meg a felvételeket – vágta rá Grissom.

2.

NICK STOKES MOSOLYOGVA VEZETTE a bűnügyi labor fekete Tahoe-ját.

– Mindig mi szívjuk meg – mondta, ahogy a közepes forgalomban navigált. – Tizenöt perccel a szolgálat vége előtt!

Catherine Willows megpróbálta lecsillapítani, közben türelmetlenül bepötyögött egy számot a telefonjába.

– Halló – szólalt meg valaki a vonal másik végén.

– Mrs. Goodwin? – kérdezte Catherine.

– Igen?

– Itt Catherine. Most kaptunk egy ügyet. Elvinné Lindsey-t az iskolába?

Az asszony hangja barátságosan csengett:

– Hogyne, semmi probléma.

– Hogy van?

– Úgy alszik, mint egy kisangyal.

Catherine szíve elnehezedett, a tekintete párás lett.

– Köszönöm, Mrs. Goodwin. Nagyon hálás vagyok.

– Ne butáskodjon – felelte az asszony. – Jól megleszünk egymással. – Azzal letette.

Nick rákezdett a sirámaira.

– Van fogalmad, kivel volt randevúm?

– Ne kímélj.

– Egy pompon-lánnyal.

– Komolyan?
– Igen, egy gyönyörű lánnyal a Las Vegas-i Egyetemről. És az a lány miattam kelt fel.

Catherine önkéntelenül felnevetett:

– Meg se bírok szólalni.

Nick jóképű vonásai ismét mosolyra húzódtak. Catherine örült, hogy a társa végre kibújt a csigaházából, bár a munkahelyi problémái miatt egyikük sem tudott odafigyelni a magánéletére, pedig néha igazán rájuk fért volna egy kis lazítás.

– Mit tudunk erről a hívásról? – kérdezte Catherine.

– Valami építőmunkások korán kezdtek. A hőség miatt. Egy régi tréler alatt bukkantak rá a hullára.

– A hulla milyen? Friss vagy régi?

– Nem tudok többet, Cath.

Elhaladtak a Mandalay-öböl mellett, átmentek a Russel Roadon, majd befordultak a Romanov Hotel és Kaszinó építkezési területére. A Romanov a cári Oroszországot fogja képviselni, és az épületet Miklós és Alexandra szentpétervári palotája pontos másaként akarták felépíteni. Catherine elég jól ismerte Las Vegast, hogy elképzelje, amint a várost előzönlük majd a táncoló Raszputyinok és Anasztáziák.

Erre azonban még várni kellett egy ideig, mivel az építőmunkások egyelőre az évek során felgyülemlett szemét eltakarításával voltak elfoglalva, és a környék sokkal inkább Mad Maxet, mint az orosz uralkodóházat idézte. A telep végében számos munkagép sorakozott fel.

Catherine felfigyelt egy csoport munkásra, akik egy kiszuperált lakókocsi mellett bámultak valamit a földön. A közelükben egy hidraulikus kotrógépet, és úgy húsz méterrel arrébb, két rendőrautót látott. A járőrök a kocsiknak támaszkodva kávézgatnak, és élvezettel fürdették arcukat a reggeli napfényben. Mögöttük egy jelzés nélküli Ford állt – valószínűleg egy nyomozó is a helyszínen tartózkodik.

Nick a kotrógép közelében állította le a SUVot. Amikor Catherine kinyitotta az ajtót, valósággal hátrahőkölt a hőségtől. Felkapták a táskáikat, és a báméskodó munkások felé indultak.

A jól megtermett O'Riley őrmester észrevette őket, és elindult feléjük.

– Még sose láttam ilyesmit – mondta.

– Mit? – kérdezte Nick.

– Pont úgy néz ki, mint egy múmia.

– Múmia? – csodálkozott Catherine.

O'Riley kitérte a karjait, mint egy szörny.

– Tudja. Egy múmia.

Nick vállat vont, és Catherine-re nézett.

– Tudod, a múmiák már csak ilyenek.

– Hagyd abba, Nick.

A munkások utat engedtek nekik. A rozsdás lakókocsi úgy nézett ki, mintha egy óriási kéz kibelezte volna. A lyukon keresztül láthatták, ahogy a padló maradványain egy ember formájú, összeaszott, barna fejű valami nézett felfelé.

– Bement valaki oda? – kérdezte Catherine.

A munkások csak a fejükkel intettek, hogy nem; egyesek hátra is léptek.

Catherine letette a tereptáskáját, és O'Rileyhez fordult. Az őrmester arca csupa verejték volt.

– Elmondaná, mi történt itt, őrmester?

–A munkások négy harminckor érkeztek, hogy még dél előtt végezzenek.

Catherine bólintott. A sivatagban általános gyakorlat, hogy hajnalok hajnalán nekilátnak a munkának, mivel a délutáni órákban a hőmérséklet a hatvan fokot is eléri.

– Alig egy órája voltak itt, amikor megtalálták a múmiát – mondta O'Riley, és a lakókocsi felé intett.

– Jól van. Szerezzen néhány egyenruhást, hogy kerítsék el a területet.

O'Riley biccentett.

– Biztosak akarunk lenni, hogy ő az egyetlen.

– Az egyetlen? – visszhangozta az őrmester.

Catherine elővette a fényképezőgépet, és ellenőrizte.

– Rengeteg szemetet raktak le itt az évek során. Biztos akarok lenni abban, hogy nincs több hulla a környéken.

O'Riley odahívta az egyenruhásokat.

– Ó, és legyen szíves, küldje haza a munkásokat – szólt oda Catherine. – Valószínűleg egész nap itt leszünk.

Az őrmester bólintott, majd tájékoztatta a járőröket, beszélt a művezetővel, és a környék csendéletből lassan mozgóképpé változott. A munkások szétszéledtek, és a járőrök sárga kordonnal körbekerítették a szeméttel beszórt területet.

– Ilyenkor mindig arra gondolok, hogy egy helyszínelő kordont gyártó cégbe kellett volna fektetnem a pénzem – jegyezte meg Nick.

– Egyetérték – mondta Catherine.

Catherine elővette a táskájából a kék kezeslábasát és belebújt, majd a fejére nyomta a sárga sisakot. Mindenképpen össze kellett szednie a bizonyítékokat, de a saját ruháit nem akarta tönkretenni.

Míg Nick és a többiek a közvetlen környezetet vizsgálták, Catherine készített néhány fényképet a lakókocsiról. Távolról kezdte, majd egyre közelebb és közelebb lépett a kiaszott hullához. Mire elkészült, már Nick is végzett, és a zsarukkal együtt megállt mellette.

– Van valami? – kérdezte Catherine, miközben újratöltötte a fényképezőgépet, és a Tahoe motorháztetejére tette.

– Semmi – felelte Nick. – A múmiánknak nem volt albérlője...

– Oké, akkor bemegyek. – Gumikesztyűt húzott, és felvette a fényképezőgépet.

Csak óvatosan.

Catherine éles pillantást vetett rá.

- Csak azért mondom, mert minden csupa rozsdá...
- Már beoltattam magam tetanuszal.

Bekúszott a hatalmas, harapásszerű nyíláson, átverekedte magát a szeméten, majd bemászott a hulla mellé, amelynek a felét már megvilágította a tetőn beáramló napfény. A padló kissé hűvösebbnek tetszett. A hullának alig volt szaga, és a bőre állapotából ítélve már hosszú ideje heverhetett ott.

– Fehér férfi – mondta Catherine, és közben ellőtt úgy fél tucat képet.

Odakinn Nick megismételte a szavait, és felírta a jegyzettömbjébe.

Amikor végzett a fotókkal, a gépet letette maga mellé a padlóra. A holttest egy darab fémlemezen hevert. Bár a gyilkos alaposan elrejtette, mégis sikerült megóvnia a rothadástól, és a holttest tökéletesen mumifikálódott a száraz nevadai levegőben.

Catherine óvatosan mozgott, és a koponyájától a marhabőr cipőig alaposan megvizsgálta. A szemek és a légyszövetek már eltűntek, és csak az üres szemgödör marad belőlük; a csont körül összeaszalódott a bőr. A koponyán még megmaradt néhány csomó őszes hajszál, és a fogak is megvoltak. Ez jó.

A ruházata meglepően jó állapotban volt, bár a halszállkamintás öltöny egy ideje kiment a divatból. Catherine átnézte az áldozat zsebeit, de semmit sem talált. Közben érezte, hogy a férfi egyes belső szervei megmaradtak. Összeaszalódtak, de megvannak, ami nem is annyira szokatlan.

Lefelé haladva átkutatta a nadrágzsebeket.

– Nincs tárca – kiáltotta ki.

Nick megismételte a szavait.

A jobb első zsebben talált egy maréknyi aprópénzt, és gyorsan megszámlolta. – Kettő ötven apróban, a legújabb egy ezerkilencszáznyolcvannégyes negyeddolláros. – A pénzt egy bűnjeltasakba tette, leragasztotta és letette a földre.

Nick most is megismételte a szavait.

Catherine megnézte az áldozat kezeit, és azt mondta: – Az már biztos, hogy nem fog többé zongorázni.

– Mit mondtál?

Catherine megcsóválta a fejét, és azt mondta:

– A gyilkos az első ujjpercnél levágta az ujjait.

– Megpróbálta megnehezíteni az azonosítást, ha netán mégis megtalálnák a testet – mondta Nick.

– Igen, úgy tűnik, hogy nyeseöllöt vagy hasonlót használt. Elég tiszta vágások, bár egy aranygyűrű itt maradt.

Felkapta a fényképezőgépet, és készített néhány képet a múmia összeaszott kezéről, az elfeketedett ujjakról és az aranygyűrűről. Aztán letette a gépet, és óvatosan felemelte a jobb kezét, majd finoman lehúzta az ujjáról a gyűrűt.

– Aranygyűrű – mondta –, benne egy gyémántokkal kirakott F betű.

Érdekes – mondta Nick, majd megismételte a leírást.

– Nem tűnik rablásnak – mondta Catherine, és a gyűrűt is berakta egy tasakba, majd leragasztotta.

– A halál oka? – kérdezte Nick?

– Nem vagyok benne biztos, elől semmi sem látható.

Catherine gyengéden a bal oldalára fordította a holttestet, és megnézte alatta a fémlemezt, de bogaraknak vagy más dögevő állatoknak a nyomát sem látta. Grissom nem fog örülni ennek. A zakó hátán észrevett egy, a fej irányába haladó sötétebb foltot, és akkor megtalálta, amit keresett.

– Két bemeneti seb – mondta. – A tarkón. Profi munkának tűnik.

– Lőfegyver?

– Arra tippelek.

– Másvalami?

Nem akarta, hogy más is legyen. A hőség valósággal a földre nyomta, és a hűvösebb talajból már minden elpárolgott. A verejték apró patakokban folyt végig a hátán, a karjain és az

arcán. Ám ő minden igyekezetével a feladatára koncentrált.

És akkor, közvetlenül a múmia fejének a bal oldalán észrevett valamit: egy fekete tárgyat a piszokban. Először azt hitte, mégis megjelentek Grissom kis barátai, de amikor közelebből is megnézte, látta, hogy egy fémdarab... egy fegyver csöve, amit eltemettek. Majdnem...

Készített néhány felvételt.

- Mit találtál? – kérdezte Nick.
- Egy fegyvercsövet, talán még többet is.

Catherine közelebb araszolt, majd az ujjaival gondosan kiásta a csövet. Bár pisztoly nem volt mellette, a gyilkos valószínűleg arra gondolt, hogy alaposan félrevezeti a löfegyver–szakértőket, amikor a csövet az áldozat mellett hagyta.

Azért nem eszik ilyen forrón a kását, gondolta Catherine, és készített még három képet, és becsomagolta a bizonyítékot.

Visszapillantott a gödörre, amiből kihúzta a fegyvercsövet, de nem látott semmit... vagy mégis volt ott valami? Elővette a miniatűr elemlámpáját, és odavilágított. A gödör szélén a piszok kissé világosabb színű volt.

Óvatosan elkotorta a szemetet, és egy cigarettacsikket talált. Vajon a gyilkos hagyta itt, vagy ez is a negyedszázada felgyülemlett szemét része? Nem számít, jobb, ha elteszi, gondolta magában, és gyorsan lefényképezte a csikket, mielőtt elcsomagolta.

- Van még valami – mondta.
- Igen? – kérdezte Nick.
- Egy cigarettacsikk. Becsomagoltam.

Kimászott a roncsból, és a bűnjeltasakokat átadta Nicknek.

– Kis kaliberű – morogta Nick, ahogy megnézte az átlátszó tasakban lapuló pisztolycsövet. – Talán egy huszonötös?

Catherine bólintott. Közben O'Riley is odalépett hozzájuk.

- Találtak igazolványt? – kérdezte.

Nincs tárca, vagy ilyesmi, és az ujjbegyeit is levágták – felelte

Catherine.

- Nincs ujjbegye?
- Ne aggódjon, őrmester, azért még azonosíthatjuk valahogy.
- Olyan, mint Roscoe Pitts.

O'Riley nem értette.

- Roscoe Pitts? Mintha azt mondta volna...
- Nem – mondta Catherine. – Roscoe Pitts a negyvenes években élt. Egy orvossal eltávolíttatta a bőrt az ujjbegyeiről, és a hónaljából vett bőrrrel pótolta.

– Hetekig mászkált így – folytatta Nick, és keresztbe rakta a karjait, majd megmozgatta az ujjait.

- És nem volt ujjlenyomata – vágta rá O'Riley.

– Csakhogy Roscoe elfelejtett valamit – mosolygott Catherine. – Egy: a sima ujjbegyei miatt még jobban felfigyeltek rá, és kettő: az első ujjperc fölött is vannak azonosításra alkalmas nyomok.

- És elkapták? – kérdezte O'Riley.
- Majdnem azonnal.
- Ezt a pasast is így fogják azonosítani?

Nick bólintott.

– Ha a múmiánk benne van a számítógépben, még a mai napon kiderítjük, ki volt.

Az egyik mentős tiszt elkezdett káromkodni, mire mindannyian odafordultak.

- Mi a baj? – kérdezte Catherine.

A szőke, nagydarab férfi feltartotta az egyik cipőt, benne a lábbal.

– Sajnálom, de lejött. Nem tudjuk egy darabban összeszedni.

– Nick, most szépen becsomagoljuk a kezeket – mondta Catherine. – Aztán segítünk a fiúknak szétszedni a testet.

- Ahogy a múmia óhajtja – vigyorgott Nick.

Catherine megpróbált komoly arcot vágni, de nem sikerült.

3.

A BIZTONSÁGI TEREM EGY jellegtelen, kékesszürke helyiség volt, amely majdnem teljes egészében elfoglalta a második emeletet. Az egyik falat színültig elborították a VHS kazetták, és egy biztonsági őr mindig ellenőrizte az írotábláján, amikor kazettát cserélt. A szemközti üvegfal a kaszinóra és a megszállott játékosokra nézett.

A keleti falat és a helyiség közepét a számítógépek képernyői előtt figyelő biztonságiak foglalták el. Egyesek a kamerákat kísérték figyelemmel, míg mások különféle mérőeszközökkel voltak elfoglalva. Grissom megfigyelte, hogy az egyik ilyen berendezés a kaszinó hőmérsékletét szabályozta. A déli fal mellett egy óriási, kilenc videómonitorral felszerelt konzol állt. Előtte egy fiatal ázsiai férfi gépelt valamit.

– Lássuk csak – mondta a számítástechnikus. – A negyedik emeleti folyosó... Melyik időszakra kíváncsi?

Brass belenézett a jegyzeteibe.

– Ma reggel, öt harminc és hat körül.

A középső videoképernyő elsötétült, majd megjelent rajta egy üres folyosó. A jobb alsó sarokban az idő, míg a bal alsó sarokban a dátum is felvillant.

– Nem tekerhetjük előre, míg megjelenik valaki a képen? – kérdezte Grissom.

– Dehogy nem – mondta a biztonsági. – Nem lehetett nagy

mozgás abban az órában.

Bepötyögött valamit, de semmi sem történt. Aztán megjelent egy férfi.

– Mr. Smith Vegasban – jegyezte meg Brass.

– A szobája felé tart – vetette közbe Grissom. – Inkább szalad. Vajon tudja, hogy a gyilkosa a közelben van?

Smith közben behúzódott egy ajtómélyedésbe, úgy félúton a szobája felé. Körülbelül húsz másodperc múlva a folyosó végén megjelent egy férfi. Középen haladt, és lehajtott fejjel jobbra-balra nézelődött. Vigyázott, nehogy az arca megjelenjen a felvételen.

– Érzékeny a kamerára – mondta Grissom. – Hoppá, itt észrevette az áldozatát! Most John Smith felé tart.

A felvétel néma volt, így nem hallhatták a lövéseket. De amikor a gyilkos visszalépett a folyosóra, láthatták a második lövés torkolattüzét. Megjelent Bobby LaFay, mire a gyilkos megpördült és szembenézett vele. A tálca hang nélkül a földre esett, majd LaFay visszarohant a liftekhez. A gyilkos még mindig lehajtott fejjel megfordult, megcsúszott Smith vérében, aztán egyenesen a kamera irányába szaladt, közben az egyik karjával eltakarta az arcát. Elhaladt a kamera mellett, és eltűnt, valószínűleg a tűzlépcsőn szaladt le az első emeletre.

– Játssza le újra – mondta Grissom.

Most, hogy már tudta, mi történt, így a részletekre is odafigyelhet.

Ismét láthatták, ahogy Smith végigrohan a folyosón. Sötét öltönyben volt, az arcára kiült a félelem, ahogy a kártyával babrált, és megpróbálta kinyitni az ajtót. Aztán megjelent a gyilkos – világos színű sportdzsekit, világos inget, fekete nadrágot, valószínűleg farmert és sötét cipőt, esetleg edzőcipőt viselt. A jobb kezében egy apró pisztolyt szorongatott, a bal kezét felemelte. Mi ez az egész? – gondolta magában Grissom.

– Tekerje vissza tíz másodperccel – mondta a technikusnak,

és megkérte, hogy egyúttal lassítsa is le a felvételt.

A technikus szó nélkül engedelmeskedett, és a felvétel újra elindult, ezúttal lassítva. A gyilkos belép a folyosóra, mindkét keze a mellkasa magasságában, a jobb kezében a fegyver, a bal kezével...

- Felteszi a hangtompítót – mondta Grissom.
- Maffiagyilkosság – vágta rá Brass automatikusan.
- Várjuk ki a végét – felelte Grissom.

Kezében a hangtompítóval ellátott fegyverrel, a gyilkos belépett az ajtómélyedésbe, és kikerült a kamera látószögéből. Aztán meglátták Smith lábát, amint összeesett.

–A lövéstől először az ajtónak dőlt – mondta Grissom. – Nekicsapódott, majd lecsúszott, lábbal a folyosó felé.

A gyilkos hátralépett, megcélozta az áldozatát, és másodszor is lőtt. A torkolattűz féhéren villant. És pontosan abban a pillanatban megjelent Bobby LaFay, kezében a tálcával. A gyilkos megfordult, a fegyvert a pincérre szegezte, a tálca leesett, és a két férfi két különböző irányba rohant. A gyilkos feltartott karral futott, az arca még mindig takarásban. Semmi különös ismertetőjegy, sem gyűrű, sem karkötő – semmi.

Grissom Brasshoz fordult.

- Ugye, az összes felvételt behozattad, ami ma reggel készült?
- Igen.
- Akkor visszamegyek az emeletre.

Brass adott néhány utasítást a technikusnak, majd követte Grissomot a negyedik emeletre, ahol kezében egy műanyag bűnjeltasakkal, Warrick is csatlakozott hozzájuk.

– Mi jót hoztál? – kérdezte Grissom.

Warrick felemelte a tasakot:

– A nadrágja bal zsebében találtam öt darab nagy bankjegycsipeszt.

– Nos, a felvételen egyáltalán nem tűnt rablásnak – vágta rá Grissom.

– Láttatok valamit, ami használható? – kérdezte Warrick.

– Szerintem minden jel a maffiára utal – mondta Brass.

Grissom egy pillanatra odanézett, majd azt mondta:

– A bizonyítékokból majd kiderül. Egyelőre még túl korai, hogy ilyen egyértelműen nyilatkozzunk.

Brass a szeméit forgatta. Közben megérkezett Sara is.

– A holttest alatt találtam egy hüvelyt, de a másiknak semmi nyoma.

Grissom bólintott, és mindannyian visszamentek a helyszínre.

– Centiről centire átnéztem a folyosót, Grissom – mondta Sara nyugösen. – Sehol sincs az a hüvely.

Warrick egyetértően bólogatott.

– Kétszer is megnéztük, Gris, de sehol semmi.

Grissom végignézett a folyosón, a tekintete egy pillanatra megállapodott a kiömlött paradicsommártáson, és a vázából kifolyt vízen. Követte a víz folyását a szőnyegen, majd a szemközti ajtóra nézett.

– Bemehetünk abba a szobába?

– Valaki van odabenn – mondta Brass, és kivette a zsebéből a listát.

Grissom óvatosan az ajtóhoz lépett, és bekopogott.

– Mr. és Mrs. Gary Curtis – jelentette Brass.

Grissom lépteket hallott, majd az ajtó lassan kinyílt. Egy őszes kecskeszakállú, negyvenes férfit látott.

– Segíthetek? – kérdezte a férfi.

Grissom lenézett a küszöb sarkában összegyűlt vízre – a réztek vidáman rákacsintott.

– Már segített, Mr. Curtis. Már segített.

Brass odalépett hozzájuk, és azt mondta:

– Éppen nyomozunk egy ügyben, Mr. Curtis.

– Tudom – vágta rá a férfi kissé ingerülten. – Már ki is hallgattak. Megmondanák, mennyi ideig tart, míg elhagyhatjuk végre ezt a szobát?

– Nem sokáig – felelte Brass. – Szükségünk van az együttműködésükre. Egy embert éppen a küszöbük előtt gyilkoltak meg.

Curtis komoran vállat vont.

Grissom nyugodtan lehajolt, felfeszítette a tokot, és egy kis műanyagtasakba helyezte, majd a tasakkal együtt felemelte.

– Tökéletes bűntény nem létezik.

– Egyelőre ennyi, Mr. Curtis – mondta Brass, és intett a férfinak, hogy menjen vissza a szobájába.

Grissom elővett a zsebéből egy mágneskártyát, és Warrickra meg Sarára nézett.

– Mr. Smith lakosztályában buli van. Érdekel?

– Az igazgatótól kaptad a kártyát? – kérdezte Warrick.

Grissom biccentett.

– Becsomagoltad az áldozat holmiját, nem?

– Tudod, hogy igen.

– Nos, ezek szerint azt már nem használhatjuk, mivel bizonyíték. De most ti ketten átnézhetitek a szobát.

Warrick elvette a kártyát.

– És te? – kérdezte Sara a főnökétől.

– Én a lépcsőkorláttal foglalkozom.

– Akkor nekilátunk – mondta Warrick.

A mentősök felrakták John Smith tetemét a hordágyra, és a lift felé gurították.

– Most már kiengedhetitek az embereket – szólt oda Grissom Brassnak. – Szólj nekik, hogy hozzák ki a csomagjaikat, mert az igazgató más szobákban fogja elhelyezni őket.

– Ilyenkor zsúfoltak a szállodák – szólalt meg Brass. – Mi van, ha nincsenek üres szobák?

– Nem érdekel, felőlem a hallban is letáborozhatnak. Ez egy gyilkossági helyszín, Jim.

– Igen, erre már én is rájöttem.

Grissomon nem fogott a gúny.

– Hívd be néhány emberedet a folyosóra, és állítsd őket erre az oldalra – Balra mutatott. – Nem akarom, hogy végigmászkálják a helyszínt. Csak kísérjék el őket a liftekig, és tűnjenek el innen.

Brass bólintott, és elővette a mobiltelefonját. Warrick és Sara bementek az áldozat szobájába, míg Grissom a lépcsőkhöz indult.

A tűzlépcső nyolc, szőnyeggel borított fémlépcsőből állt, és egy száznolcvan fokos lépcsőforduló után újabb nyolc fémlépcső vezetett le a harmadik emeletre. A szőnyeg miatt nem volt értelme a lépcsőkkel foglalkozni, de Grissom elmosolyodott a korlát láttán.

– Ül le ide, itt egészen kényelmes – mondta Grissom, és a pihenőre mutatott.

– Klassz – vágta rá Brass, majd leült, és elkezdett telefonálni.

A negyedik emeleti pihenő nem vezetett eredményre, így Grissom elindult a következő emeletre. Letérdelt, és egy gumihenger segítségével rányomott egy Mylar nyomrögzítő lapot a lépcsőforduló szőnyegére. A felül ezüst, alul fekete lap segít kiemelni a lábnyomot. Amikor rögzítette a lapocskát, megfogta az apró, szürke dobozt. A dobozon egy kapcsoló, egy vörös lámpa, egy voltmérő és két elektromos vezeték volt, az egyikük egy csipeszben, a másik egy rozsdamentes acélból készült szondában végződött.

Brass végzett a telefonálással.

– Mi van a lábnyomokkal? – kérdezte.

– Máris kiderül.

A csipeszt a Mylar lapocska egyik széléhez rögzítette, majd megérintette a lapocska másik oldalát a szondával. Amikor a mérődoboz kijelzője kilengett, mosolyogva eltávolította a szondát. Kikapcsolta a dobozt, levette a csipeszt, és megnézte a Mylar lapocskát.

– Tessék – mondta, és a kezét a nadrágszárába törölte.

Óvatosan felhúzta a lapocskát, amin két lábnyom rajzolódott ki – az egyik felfelé, a másik lefelé mutatott.

– Ki tudja, valaki pontosan a gyilkos lábnyomára lépett – morogta Grissom.

– Valaki?

– Vagy az embered, Patterson, vagy az igazgató. A lenyomatból ítélve valószínűleg az igazgató lehetett.

– Miből gondolod, hogy ez a gyilkos lábnyoma?

– Edzőcipő. Pont úgy néz ki, mint az a véres lábnyom a folyosón, és az igazgató sokkal puhább, gumisarkú cipőt visel.

Aztán Grissom beporozta a jobb oldali korlátot, a pihenő és a harmadik emelet között. Legalább egy tucatnyi ujjnyomot talált, de igen csekély az esély, hogy a gyilkos ujjnyoma is köztük van. Az utolsó takarítás óta a vendégek, alkalmazottak – biztonságiak és karbantartók egyaránt –, tűzvédelmiek, és még ki tudja, kik foghatták meg a korlátot.

Grissom a korlátot keresztül Brassra nézett.

– Ki tudod deríteni, hogy ki takarítja ezt a lépcsőházat és milyen gyakran?

– Semmi gond. Találtál valamit?

– Valamit? – visszhangozta Grissom, és felnevetett. – Még annál is többet. Valósággal hemzsegek itt az ujjnyomok.

A következő másfél órát a lépcsőházban töltötte. Rengeteg ujjnyomot gyűjtött össze, de nem bízott benne, hogy használhatók is lesznek közöttük.

A szállodai szoba pontosan úgy nézett ki, mint bármely más szoba Vegasban. Az ágynemű az ágy végébe volt gyűrve, az öltözőasztalon egy üveg pezsgő, mellette két pohár. A kis szekrényben ruhák, a fürdőszobában pedáns rendben sorakoztak az áldozat borotválkozó szereit. A sarokban, egy kerek asztalkán egy aktatáska, egy csomó papír és egy Palm Pilot.

– Enyém az asztal és a fürdőszoba – mondta Sara. – Tied az öltözőasztal és az ágy.

– A múltkor is én kaptam az ágyat.

Sara megcsóválta a fejét, és azt mondta:

– Nem mindegy, Warrick?

– A fenéket mindegy – morgott Warrick. Sara feltartotta a kezét.

– Rendben, akkor csináld a fürdőszobát, és enyém az ágy.

Warrick örült, hogy megszabadult a lepedőn tanyázó DNS-tenyésztőtől, és bement a fürdőszobába. Jobbra a mosdó tiszta volt. Mellette a pult egy kivételesen pedáns emberről tanúskodott. Egy kiterített mosdókesztyű, egy borotva, fogkrém és egy fésű volt rajta, mindegyik pontosan két és fél centire egymástól. Mögöttük katonás rendben, a címkéjükkel az ajtó felé a dezodor, borotvakrém, szájvíz és arcszesz – ezek is két és fél centi távolságra egymástól. Warrick gyorsan lefényképezte a fürdőszobát, majd átadta a gépet Sarának, aki a szobában maradt.

A szemetes kosarat a pultra tette, és belenézett. A kosárban mindössze a szájvizes üveg összegyűrt dobozát és néhány gombóccá gyűrt zsebkendőt talált... bár az egyik zsebkendőn elmaszatólódott rúzszt látott.

– Volt itt egy nő! – kiáltotta Sara.

Warrick csodálkozva a zsebkendőre pillantott, majd belenézett a tükörbe, végül a szoba felé sandított. Azt hitte, Sara csak ugratja, de a lány nem mosolygott.

– Találtam egy rúzsfolto zsebkendőt, és én is ugyanarra gondoltam.

– Rúzsfolto az egyik poháron, és a hamutartón is van egy rúzsos csikk. Fogadok, hogy az áldozat nem szívott Caprist.

Warrick kiment a fürdőszobából, és megnézte a vékony csikket.

– Nem kifejezetten macsó cigaretta.

– Kivéve akkor, ha John Smith rúzsozta magát, de nem hinném, hogy ez lett volna a kedvenc márkája.

Warrick már-már elmosolyodott. Sara szakszerűen elcsomagolta a bizonyítékot, majd kinyitotta a kisebb, fekete

táskáját és kivett belőle egy telefoto lencsével és pisztolyszerű markolattal ellátott eszközt.

– Látom, nem felejtetted el a RUVIST – mondta Warrick.

– Nem bizony – vágta rá Sara, és bekapcsolta az ultraibolya fényvisszaverő eszközt. – Mindjárt kiderül, hogy sor került-e a szexuális együttlétre.

– Hogy te milyen tapintatos vagy.

A gép tíz másodperce sem volt bekapcsolva, amikor Sara hosszan felsóhajtott.

– Mi a baj? Tiszta a lepedő? – kérdezte Warrick.

Sara a szemét forgatta.

– Méghogy tiszta? Ezek a lepedők tele vannak foltokkal!

Átadta a gépet Warricknak, aki az ágy felé fordult, és belenézett a lencsébe. Az ultraibolya megvilágításban a lepedő úgy nézett ki, mintha óriási fehér virágok nyíltak volna ki rajta. Legalább hat különböző foltot látott.

– A pasas nem télenkedett – jegyezte meg.

– Gondolod, hogy tőle származnak a foltok?

– Nem. Emlékszel, amikor elkapták Mike Tysont?

– Igen. Indianapolisban történt.

– Pontosan. Részt vettem egy szemináriumon, amit az ügyben nyomozó bűnügyes tartott. Azt mondta, a lakosztály nyolc lepedőbe került egy éjszakára. És a szálloda még nem volt egyéves.

– És? – Warrick kikapcsolta a RUVIS-t, és berakta a tokjába.

– Szerinted hány spermafoltot talált?

Sara vállat vont.

– Százötvenháromat.

Sara hatalmas szemeket meresztett.

– Százötvenháromat?

– Igen... és egyik sem származott Tysontól.

Sara elhúzta a száját, és azt mondta:

– Ezután messze elkerülöm a szállodákat.

– Hallottam – mondta Warrick, és visszament dolgozni a fürdőszobába.

Kihúzott néhány hajszálat a zuhanyzó lefolyójából, de mást nem talált. Néhány perc múlva csatlakozott Sarához. Míg Sarát lefoglalták az ágyon talált minták, ő becsomagolta a Palm Pilotot, az iratokat, a pezsgősüveget és a poharakat.

– Tudod – mondta Warrick a fürdőszobaajtóból –, Grissom sose említette nekem, de tudod... amikor a kaszinóban kellett helyszínelni...

– Tudod, milyen Grissom – mondta Sara, fel sem nézve a munkából.

– Igen. Csak nem voltam biztos benne, hogy megbízik-e még bennem valaha.

Sara felnézett.

– Warrick?

– Igen.

– Nagyon nehéz?

– Micsoda?

– Hogy odamenj. Mármint a kaszinóba.

Warrick hosszan a lányra nézett.

– Nem nehezebb, mint egy gyógyulóban lévő alkoholistának, amikor egy italboltban kell helyszínelnie.

– Ennyire?

Warrick elgondolkodva bólintott.

– Ennyire.

– Nézd... – mondta Sara sután. – Szóval, ha segíthetek valamit...

– Ha segíthetne valaki, akkor nem beszélénk róla.

Csendben folytatták a munkát.

4.

A LAS VEGAS–I BŰNÜGYI OSZTÁLY EGY MODERN, bár kissé hevenyészett, egyemeletes épületben található, ahol minden rendszer nélkül sorakoztak egymás mellett az irodák, konferenciatermek és laboratóriumok. Ez a behúzott redőnyös, üveg- és fa falakkal elkerített világ különös módon megnyugtatta Catherine Willowsot, aki most már a második otthonaként tekintett a munkahelyére.

Catherinenek sikerült elhoznia a lányát, Lindsey-t az iskolából, rendesen megvacsorázott és még aludt is pár órát, mielőtt este kilenc után bement dolgozni.

Este tízig a számítógép képernyője előtt ült, és már égett a szeme. Beleásta magát az eltűnt személyek aktáiba – ez alkalommal egy ötvenkét éves fehér férfiről, bizonyos Frank Mayfieldről volt szó. Hirtelen megérezte, hogy valaki áll az ajtóban.

Megfordult, és meglátta Grissomot. Rövid ujjú, fekete sporting és szürke nadrág volt rajta, ami igen jól állt neki. Az egyik kezében az aktatáskája, a másikban egy csésze kávé egyensúlyozott, közben fél lábbal megpróbálta nyitva tartani az ajtót.

- Korán bejöttél – mondta.
- Megpróbálok kideríteni, ki lehet a múmiánk.

Grissom összehúzta a szemét.

- És mire jutottál?
- Átnéztem az eltűnt személyek aktáit, egészen húsz évvel ezelőttig. Az előzetes jelentés szerint Imhotep úgy tizenöt évvel ezelőtt halt meg.

Grissom már odalépett melléje, a kávéat az íróasztalra helyezte.

- Hány ügy van?
- Körülbelül annyi, mint homokszem a sivatagban – mondta Catherine, és nagyot nyújtózott, hogy kiűzze a feszültséget a gerincéből. – Tudod, csak az elmúlt két évben több mint háromezer személyt jelentettek be.

– Grissom a fejét ingatta.

– Szerencsével jártál?

– Még nem.

– Megéri a fáradságot?

Catherine vállat vont.

- Kénytelen vagyok elindulni valahol. A DNS és a fogazat is csak akkor használható, ha már van némi fogalmam a pasas kilétéről.

Grissom leült az asztal szélére.

– Van valami kiidulópontunk?

– Egy gyűrű, benne egy F betűt formázó gyémántberakás.

Grissom felhúzta a szemöldökét; látszott rajta, hogy kedvére van az információ.

– Keresztnév vagy vezetéknev?

Catherine ismét vállat vont.

– Egyelőre fogalmam sincs.

– Nem véstek bele még valamit? Kitől kinek, satöbbi? Szeretettel valakitől?

– Nem. Csak az F betű.

– Tudjuk, hogyan halt meg?

– Főbe lőtték.

– ...Ez vicces.

– Ha-ha.

– A folyosón talált hullát is fejbe lőtték.

Catherine elhúzta a száját.

– Nos, a két hullát mindössze tizenöt év választja el egymástól.

– Levetted az ujjlenyomatait? – kérdezte Grissom.

– Megvárom Nicket. A múmiánk elég rossz bőrben van. Az egyik lába már akkor leesett, amikor fel akarták tenni a hordágyra.

– Utálok az ilyesmit.

– Arra gondoltam, ketten könnyebben boldogulunk. Grissom bólintott.

– Egyetérték. De Nick még nincs benn. Mit szólnál egy segítő kézhez?

– Vagy lábhoz? – Catherine sóhaja ásításba fulladt. – Köszönöm a segítséget, nem árt egy kis változatosság. Mintha tút keresnék a szénakazalban.

Grissom bólogatott, közben felvette a dossziéit.

– Egy perc, és beviszem ezeket az irodámba. Utána a tiéd vagyok.

Catherine kikapcsolta a számítógépet, és felállt. Grissom már az ajtóban volt, de visszafordult – ott felejtette a kávéját. A helyszínen mindig odafigyelt a részletekre, ezzel szemben a mindennapi életben olyan volt, akár egy szórakozott professzor.

Catherine felkapta a kávéját, és odavitte neki.

– Hahó, Gris! Kösz a kávé.

A férfi morcosan nézett rá, amikor úgy tett, mintha meg akarná inni. Aztán Catherine odaadta neki a csészét.

– Hé, csak vicceltem.

Úton az irodája felé, két korty kávé között, Grissom azt mondta:

– Néha nagyon önző tudok lenni.

– Nem mondanám. Nem sok férfit ismerek, akik elkísérnének a hullaházba.

Nemsokára meg is érkeztek, és felhúzták a kötelező kék köpenyt az utcai ruhájukra. A fémtálcán már várta őket a 17-es számú John Doe, mellette a becsomagolt kezekkel.

– Nem tudom elhinni, hogy ebben az évben ez már a tizenhetedik John Doenk – mondta Catherine. Minden azonosítatlan férfit a John Doe névvel szoktak illetni.

Grissom gumikesztyűt húzott, és a múmiához lépett. Mintha meg se hallotta volna Catherine szavait, aki egy kissé hátralépett, és onnan nézte a holttestet. Tudta, hogy a főnöke ezt szereti a legjobban a munkájában – a halottakkal mindig jobban boldogult, mint az élőkkel. Volt valami ártatlanság Grissomban, valami tisztaság, ahogy megszállottan kereste az igazságot.

Grissom hihetetlen tudásszomjjal rendelkezett. Minden egyes új holttest lehetőséget nyújtott a tanulásra, és ezt a tudást a jövőben is kamatoztathatta. Az ő szakmájukban mindent latba vetettek, hogy igazságot szolgáltatassanak az áldozatoknak, és együtt éreztek a gyászolókkal.

Először az egész testet vette szemügyre. Catherine úgy érezte, hogy Grissom nem is látja, hanem sokkal inkább magába szippantja a látványt. Maradj kíváncsi, szokta mondani Grissom. Körbejárta a fémasztalt, és minden szögből megfigyelte a múmiát.

– A gyilkosod nagy szívességet tett nekünk, hogy így rejtette el a holttestet – mondta Grissom.

– Nem neked kellett bemászni hozzá a rothadó lakókocsiba.

– Tudod, ha nem a sivatagban lennénk, mostanra már csak néhány csont maradt volna belőle.

Catherine bólintott.

– A bogaraid lemaradtak a büféasztalról. Grissom az asztalhoz lépett, és finoman megnyomta a múmia hasát.

– Úgy érzem, a belső szervek épségben maradtak.

Aztán tovább vizsgálgatta, tapogatta a múmiát, és végül azt mondta:

– Rendben van.

– Végeztél?

Grissom felnézett.

– Bocsánat. Elfelejtettem, hogy a te ügyed. Hol akarsz kezdeni?

Mielőtt még munkához láthattak volna, belépett Dr. Robbins, a halottkém, kezében néhány röntgenképpel.

– Ó, bocsánat, nem tudtam, hogy van itt valaki.

– Eddig azt hittem, hogy magát semmi sem éri váratlanul, doki – mosolygott Catherine.

A hatvanas, kopaszodó, ősz szakállú Robbins olyan volt, akár egy kedves nagybácsi. Most kihúzta a karját a mankó támasztékából, és a mankót a falnak támasztotta.

– Mit hoztál nekünk, doki? – kérdezte Grissom.

– Megvan a halál oka. – Robbins feltűzte a táblára az első röntgenfelvételt, és felkapcsolta a megvilágítást. A fluoreszkáló buborékok életre keltek, és megvilágították a 17-es számú John Doe koponyájáról készült oldalfelvételt. Néhány folt máris láthatóvá vált. A második felvétel a koponya hátsó részéről készült, és azon mindössze két sötét folt volt látható. Először arra a képre mutatott. – Ez a két sötét folt a bemeneti seb.

– Biztos vagy benne? – kérdezte Grissom, és összehúzta a szemét.

Robbins úgy nézett rá, mint szülő az értetlenkedő gyerekre.

– Miért ne lennének benne biztos?

– Biztos, hogy nem cserélted össze a felvételeket? – Grissom közelebből is megnézte a képet. – Ez most John Smith vagy John Doe?

– Természetesen a múmia, vagyis a 17-es John Doe – mondta Robbins. Nem sértődött meg, csak nem értette a kérdést. – Azt se tudom, ki az a John Smith.

– Az áldozat, a Beachcomberből – felelte Grissom. – Két, vízszintesen elhelyezkedő bemeneti seb, pontosan két és fél centire egymástól. Ugyanolyan, mint ez itt...

Catherine a homlokát ráncolta, és hevesen ingatta a fejét.

– Ugyanolyan? Viccelsz?

Grissom komoly arccal nézett rá.

– Mikor szoktam viccelni?

– Nos – szólalt meg Robbins –, tévedés kizárva, hiszen még nem is láttam a másik hullát. Ez aztán a pokoli véletlen.

– Nem hiszek a véletlenekben – mondta Catherine. – Mindig van magyarázat.

Grissom elgondolkodva megcsóválta a fejét.

– Nem tagadom a véletlenek létezését, különösen ebben az esetben, amikor a két holttestet ilyen sok év választja el egymástól.

– Akkor most két ügyünk van, vagy egy? – kérdezte Catherine.

Grissom összeszorította a száját, a szeme majdnem lecsukódott.

– Két áldozatunk van – mondta végül. – Az ügyeket is külön kezeljük, de ha a bizonyítékok miatt egyesíteni kell őket, ám legyen... Akkor fejet hajtok a véletlen egybeesés előtt.

– Addig is nyitva tartjuk a szemünket.

Grissom gyorsan kinyitotta a szemét.

– Az sose árt.

Robbins a második röntgenképre mutatott, a homlok jobb oldalán látható sötét foltra.

– Ez itt elég jó kiindulópontnak tűnik. Itt van az egyik golyótok. Teljesen beékelődött a koponyába.

– És a másik lövedék? – kérdezte Grissom.

– A mentősök megtalálták a hordágyon, amikor behozták. A kis ördögfióka egyszerűen kigurult belőle.

– Most hol van a golyó? – kérdezte Catherine.

– A társa mellett – felelte Robbins, és felkapta a mankóját. – Nos, elnézést kérek, de most megyek és bemutatkozom Mr. John Smithnek.

A halottkém távozását követően Catherine és Grissom munkához látott. Óvatosan kivették a kezeket a tasakokból.

– A gyilkos elvitte az ujjbegyeket – mondta Grissom. – Azt hiszi, ezzel az áldozat ujjnyomait is elvitte.

– Imádom, amikor okosabbak vagyunk, mint a rosszfiúk.

Grissom felemelte a mutatóujját.

– Nem vagyunk okosabbak, csak tájékozottabbak.

– Nem kellene hidratálni az ujjakat?

Grissom egy ideig tanulmányozta a megcsonkított ujjakat, majd azt mondta:

– De igen. Az kihozná a nyomokat.

Catherine elővett két nagyobb bögrét, mindkettőt félig teleöntötte formalinnal; a háta mögött Grissom az egyik fiókban kotorászott. Amikor megfordult, a főnöke már a múmia mellett állt, kezében egy hatalmas metszőollóval. Catherine vett egy nagy levegőt, majd lassan kiengedte a száján, és ő is odament az asztalhoz.

– Jól vagy? – kérdezte Grissom.

– Igen.

Catherine sohasem bírta megszokni ezt a műveletet, hiába csinálták már olyan sokszor. De most legalább könnyebb lesz, mint akkor, amikor lenyúzták a halott ujjbegyéről a bőrt, és kesztyűként az ujjaira húzták, hogy ujjlenyomatokat készítsenek róluk.

Megfogta az összeaszott jobb kezét, Grissom odalépett és egymás után lemetszette az ujjakat. Catherinenek a fülében visszhangzott a kitörő ceruza hegyéhez hasonlító recsenés. Fogta a kezét és betette az egyik bögrébe, majd átmentek az asztal másik oldalára, ahol a bal kézzel is elvégezték a műveletet.

Grissom letette az ollót, és azt mondta:

– Nem tudom kivenni a fejemből a két egyforma bemeneti sebet.

Catherine lassan megfordította a múmia fejét, hogy Grissom is

láthassa a golyónyomokat.

– Tudod, mit mondott Elizabeth Kubler–Ross? – kérdezte a férfi.

– Miről?

–A véletlenről.

– Kíváncsian hallgatlak.

Grissom egy kisbaba ártatlanságával és bölcsességével nézett rá.

– Azt mondta, hogy nincsenek hibák és véletlenek. Minden eseményt áldásként kell fogadni, amik tanítanak valamire.

– Azt hittem, nem tagadod a véletlenek létezését.

– De nem is fogadom el.

– Egyforma sebek, több mint egy évtizednyi eltéréssel. És mit tanulunk belőlük...?

Grissom megrázta a fejét.

– Csak ássunk tovább. Egyelőre két külön ügyről beszélünk, és úgy is kezeljük őket.

Catherine arra gondolt, hogy most vajon őt akarja meggyőzni, vagy saját magát?

– Érdekes – mondta Catherine, és közelebbről is megvizsgálta a sebeket.

– De semmi ha – bólintott Grissom. – Minél hamarabb megtaláljuk a tettet, annál hamarabb szabadulunk meg a véletlen-témától.

– Majd Nickel megoldjuk.

Grissom elmosolyodott.

– Azért engem se hagyjatok ki belőle, Catherine.

Catherine biccentett, és nézte, ahogy elmegy. Valami nem stimmel, de egyelőre nem tudta, mi lehet az. A férfi még a szokásosnál is szórakozottabbnak tűnt. Sebaj, majd rajta tartja a szemét.

Arra gondolt, hogy megkeresi Nicket, és ha neki sincsenek ötletei, visszamegy a számítógéphez. Legalább egy óra, mire a

kezek rehidratálódnak.

Nick a pihenőben kávézott, és egy kriminológiai folyóiratot böngészett.

– Hahó! – köszönt be Catherine.

– Szia.

Catherine öntött magának egy kis kávé, és leült mellé az asztalhoz.

– Merre jártál?

Nick a faliórára nézett.

– Pontosan három perce kezdődött meg a szolgálat. Erre az időszakra vagy kíváncsi?

Catherine követte a tekintetét, és ő is megnézte az órát, majd vigyorogva megsóválta a fejét.

– Ne haragudj. Én jöttem be korábban. Azt hiszem, elfáradtam.

– Szívesen segítek.

– Köszönöm. Egyelőre kénytelen voltam beérni Grissommal.

Nicken látszott, hogy csalódott, de azt mondta:

– Semmi baj, úgyis ő a legjobb. Megtudtatok valamit?

– A múmia kezeit formalinba tettem. Később majd megnézzük.

– Ez nem valami régi film? – vigyorgott Nick.

– Micsoda?

– A múmia keze?

– A kezek csak egy kis részét képezik a műsornak. A koponyájában megtaláltuk az egyik golyót. A röntgenfelvétel kimutatta.

– Csak egyet?

Catherine bólintott.

– A másik a hordágyra gurult. Megvárjuk, míg Robbins kibányássza a koponyából, aztán megnézetjük őket a fegyverszakértővel.

Nick ivott egy kis kávé.

– Addig mit csinálunk?

– Én visszamegyek a számítógéphez. Átnézem az Összes, F-fel kezdődő eltűnt személy aktáját.

– Nem rossz. Én azt hiszem, átnézem a pasas holmiját, hátha találok valamit.

Kiitták a kávéjukat, váltottak még pár szót, majd ment mindenki a dolgára.

Nick a hullaházba ment, hogy alaposan átnézzék a 17-es John Doe ruházatát. Bár az öltöny meglepően jó állapotban volt, most már a múmia részévé, mintegy a második bőrévé alakult. A fejsebek sok vérrel járnak, valószínűleg ez az oka a zakó hátán látható sötétebb foltnak.

A ruhák dohos szagot árasztottak, Nick nem egészen erre az aromára számított. Vett egy kis mintát a múmia cipőtalpáról, és bízott benne, hogy a rezidens laborosuk, Greg Sanders majd meg tudja mondani, merre járhatott a férfi a halála előtt. Kitépett egy kis darabot a zsebekből, és becsomagolta. Hátha megtudnak valamit erről a réges-rég halott áldozatról.

Utána megnézte a két dollár ötven cent aprót: hat darab negyeddolláros, öt tízcentes, két ötcentes és öt darab egycentes. A legújabb darab egy 1984-es negyeddolláros, a legrégebbi egy 1957-es ötcentes volt. Az '57-es érmén kívül mindegyik elég tiszta volt. Nick beporozta őket, de mindössze két használható, részleges ujjnyomot talált rajtuk.

A gyűrűn nem volt ujjnyom, de belekarcoltak néhány betűt – felirat nem volt rajta. Nick eleget tudott az ékszerekről ahhoz, hogy tudja: ezek a betűk valószínűleg az ékszerész, és nem az áldozat kezdőbetűi lehetnek. Végre egy nyom, amin elindulhat, bár kénytelen megvárni a reggelt, míg megkeresheti az ékszerészeket.

Végül megnézte a cigarettacsikkeket tartalmazó tasakot. A tizenöt év megtette a hatását, de ez is több mint a semmi. A

filterek sohasem bomlanak fel teljesen – a környezetvédők rémálma, egyben a helyszínelők vágyálma. Felkapta a tasakot, és elindult Greg Sandershez.

A sovány, tépett hajú fiú szokás szerint a mikroszkópja felett görnyedt. Greg már rég elmúlt húszéves, de a tekintete még most is olyan volt, akár egy kisfiúé karácsonykor.

– Mit tanulmányozol? – kérdezte Nick.

Sanders ragyogó szemekkel nézett rá.

– Ember, a tudomány nemcsak arra jó, hogy bekasztazzák az embert.

Házasság és börtön, nekem valahogy ugyanazt jelenti.

Sanders megadta magát.

– Egyesek a dudákra, mások a lábakra gerjednek. Én a szürkeállományt részesítem előnyben.

Nick felemelte a bűnjeltasakot.

– Klassz, mert most éppen arra van szükségem. Megvizsgálád a DNS-t?

Sanders a fény felé tartotta a tasakot.

– Ejha, ez aztán a kincs! Mennyi ideje szennyezi a környezetet a kicsike?

Nick vállat vont.

– Nem tudom, de remélem, majd megmondod.

– Húzz egy számot, mert eltart egy ideig.

– Mi ez a lazaság, Greg? A fiú elhúzta a száját.

– Ember, ha nem látnád, egyedül vagyok.

– Mit szólnál, ha fellepipíteném neked a Gran Turismo Hármát a PlayStation-ödre?

– Csúcs vagy – adta meg magát Greg.

A fájlok egymás után jelentek meg a képernyőn, a kávé egyre keserűbb volt, és Catherine még mindig nem tartott sehol.

Nick bement hozzá, és lehuppant az egyik műanyag székre.

– Van valami?

– Nos, azt hiszem, sikerült kizárni negyven személyt, akinek a keresztnéve F–fel kezdődik.

– És most?

– Most nekilátok az F–fel kezdődő vezetékneveknek.

– Hányan vannak?

– Ha az elmúlt húsz évet nézzük, még legalább száz lezáratlan aktát találtam.

– Ha vegasi a múmiád.

Catherine csúnyán nézett rá.

– Van jobb ötleted?

Nick megnézte az óráját.

– Ideje megnézni az ujjnyomokat.

Visszamentek a hullaházba, kivették a kezeket a formalinból, és kitették őket a boncaszatra, száradni.

– Várunk egy kicsit, aztán nekilátunk – mondta Catherine. – Addig menjünk, együnk valamit.

– Jól hangzik – bólintott Nick.

Catherine megcsóválta a fejét.

– Szerinted van olyan szörnyűség, ami elvenné egy helyszínelő étvágyát?

– Ha megtudom, azonnal szólok.

Negyvenöt perccel később, miután megették a szendvicseiket, visszamentek és elkészítették a tenyér– illetve az ujjnyomokat. A lenyomatokat betáplálták az AFIS–ba, és tizenöt lehetséges találatot kaptak. Reggelig tartott, míg sikerült mindegyiket ellenőrizni, de a végén még mindig nem volt semmi a kezükben.

Catherine kinyújtóztatta fájó izmait, megnézte az óráját, és azt mondta:

– Haza kell mennem. Iskolába kell vinnem Lindsey–t.

Nick bólintott.

– Én elmegyek reggelizni.

– Már megint eszel.

– Utána túlórázom egy kicsit, megpróbálom kideríteni, melyik

ékszerésznél készült a gyűrű. Velem tartasz, ha már elvitted Lindsey-t?

Catherine megrázta a fejét.

– Szükségem van egy kis alvásra. Már a szolgálat előtt letudtam a túlórámat... Hívj fel később, kíváncsi vagyok, mit találtál.

– Megbeszéltük – mondta Nick, és felkapta a tasakot a gyűrűvel.

Catherine hazament a kislányához, Nick pedig elindult reggelizni. Amikor Vegasba költözött, gyakran bement a kaszinókba, és megdézsmálta a reggeli büféasztalokat, de mostanában már jobban oda kellett figyelnie a testsúlyára.

Csak egyetlen ékszerészt ismert személyesen a városban, egy idősebb férfit. Annak idején segített Arnie Mattesnek bebizonyítani az ártatlanságát, amikor önbetöréssel és biztosítási csalással vádolták. Nyitásig még volt egy órája, így Nick elment a Jerry's-be reggelizni. Itt legalább lesz ideje alaposan végigolvasni a reggeli lapokat.

Bár a Las Vegas Sun a címlapon számolt be az építkezésen talált múmiáról, a beachcomberi gyilkosságról mindössze néhány sorban emlékeztek meg a második oldalon. A múmia-sztori szokatlan volt és igazi szenzációnak számított, de a folyosón talált hulla csak elriasztaná a turistákat, ezért nem foglalkoztak vele. Nick tudta, hogy a városvezetők igen érzékenyen reagálnak az olyan hírekre, amelyek megzavarhatnák a békés, családiás képet, melynek kialakításán oly sokat fáradoztak.

A sportrovathoz lapozott – tegnap este a Las Vegas '51 csapata megverte a Nashville Soundsot. Nick vérbeli baseballrajongó volt, és mivel a munkája miatt ritkán volt alkalma kimenni a meccsre, legalább a lapokban követte az eseményeket.

Reggeli után kocsiba ült, és elment a Charleston sugárúti Mattes ékszerboltba. Az ajtón még a ZÁRVA tábla lógott, de amikor megállt az autóval, észrevette Mattes-t, aki épp egy

nyakláncot helyezett el a kirakatba. Nick az ajtóhoz sietett, és bekopogott.

Mattes azonnal megismerte a fiatal bűnügyest, intett neki, és az ajtóhoz ment, hogy beengedje.

– Nick Stokes, személyesen. Örülök, hogy látom. Jöjjön be, ne álldogáljon a hőségben.

Nick mosolyogva belépett.

– Hogy van, Mr. Mattes?

– Jól vagyok, Nick, nagyon jól. – Az ékszerész már a hetvenes éveit taposta, de úgy nézett ki, mint egy kisgyerek, aki az édesapja ruháiba bújt. Fekete keretes szemüvege folyton az orra hegyére csúszott, az odacsíptetett apró nagyító olyan volt, akár egy kristályzászlócska. – Maga hogy van, fiam?

– Jól vagyok, de van egy kis problémám. A segítségét szeretném kérni.

– Állok rendelkezésére.

Nick elővette a bűnjeltesakat, és feltartotta, hogy az ékszerész megnézhesse a gyűrűt.

– Meg tudja mondani, ki készítette ezt a darabot?

Mattes elvette a tasakot, és a fény felé tartotta.

– Kivehetem a tasakból?

– Kérem.

Az ékszerész óvatosan az üvegpultra tette a műanyag tasakot, eltávolította róla a pecsétet, és már–már vallásos áhítattal vette ki belőle a gyűrűt.

– Kissé csiricsaré, de nem szokatlan ebben a városban.

Nick elmosolyodott a megjegyzésen.

– Még mit tud mondani róla?

Mattes a bal szeme elé húzta a nagyítót, és hosszan tanulmányozta a gyűrűt.

– Ezek a kezdőbetűk – mondta, és a gyűrű belsejébe gravírozott betűkre mutatott.

– J–R–B.

– Igen. Az ékszer készítőjének a kezdőbetűi. J. R. Bennett.

– Ismeri?

Mattes bólintott.

Régóta benne van az iparban. Van egy kis boltja a bevásárlóközpontban, közvetlenül az Aladdin mellett... Ó, hogy is hívják?

– A „Sivatagi utazás”?

– Ez az, fiam, a „Sivatagi utazás”. Igen... de az ő boltja már kissé drágább... igen. Omar's.

– Omar's?

– Eléggé együgyű a tematikájuk, sivatagi bazár. Mondja meg Mr. Bennettnak, hogy üdvözlöm.

– Igen, Mr. Mattes, és köszönöm.

– Ide bármikor bejőhet, Nick. Ne feledje, mit mondtam: ha talál magának egy kislányt, keresünk neki egy szép gyűrűt.

– Nem felejttem el, uram – vigyorgott Nick.

A „Sivatagi utazás” olyan volt, mint egy Casablancai piac. Nick már a negyedét is bejárta – közben eszébe jutott Kristi, a volt barátnője, akinek egyszer fürdőolajat vásárolt –, amikor megpillantotta az Omar's-t.

Az ékszerbolt aprócska volt, de első pillantásra is látszott rajta a minőség. Az U alakú üvegpult mindenféle ékszert rejtegetett – amit az igazán gazdag emberek terveztek maguknak.

A pult mögött egy ötven év körüli, nagyon magas férfi állt. Szögletes arca és hatalmas barna szeme volt. Udvariasan, bár hűvösen Nickre mosolygott.

– Mit parancsol, uram?

Nick igazolta magát, majd megkérdezte:

– J. R. Bennetthez van szerencsém?

– Igen.

Nick elővette a bűnjeltasakot, és megmutatta neki a gyűrűt.

– Láta valaha ezt a gyűrűt?

- Igen – felelte Bennett. – Én terveztem és készítettem.
- Arra is emlékszik, hogy kinek készítette?
- Malachy Fortunatónak.

Ez gyorsan ment. Nick a homlokát ráncolta.

- Nem akarja megnézni a feljegyzéseit, vagy...
- Malachy Fortunato. Pontosan tizennyolc évvel ezelőtt terveztem és készítettem ezt a darabot, személyesen Mr. Fortunato részére.

– Egyetlen pillantás, és...

– Nézze meg maga is. Semmi elegancia, semmi stílus. Általában jó szívvel emlékszem vissza az ékszereimre, de ez... Fortunato ragaszkodott hozzá, hát elkészítettem neki.

– Szóval... a gyűrűben biztos, de arra is pontosan emlékszik, hogy mikor készítette? Tizennyolc évvel ezelőtt...?

- Igen, három évvel az eltűnése előtt.
- Eltűnés?

Az ékszerész drámaian felsóhajtott.

– Igen, de a részletekre már nem emlékszem. Tele voltak vele a lapok. Ha jól sejtem, megtalálták?

– Nem tudom, Mr. Bennett, de nagyon sokat segített. Köszönöm, hogy időt szánt rám.

- Részemről a szerencse – mondta a férfi ridegen.

Nick kilépett a boltból, és azonnal tárcsázta Catherine számát. Sejtette, hogy újabb túlórának néznek elébe.

5.

A VEGYI LABORBAN WARRICK MÁR NEGYEDSZER ellenőrizte az instrukciókat, majd lassan megkeverte a tartályban a folyadékot. Éppen befejezte, amikor megjelent az ajtóban Sara. A lány farmerja és sötétkék blúza frissnek és ropogósnak tűnt, de Sara igencsak elcsigázott volt.

– Felcsaptál vajákosnak? – kérdezte Sara.

Warrick megveregette az edényt az üveg keverőpálcával.

–Smith oldata.

–Kinek az oldata?

–Smithé.

Sara a pultra könyökölt.

– Még sose hallottam róla.

– Más se. Csak néhány hónapja jelent meg a szaklapokban, ott találtam meg a receptet.

Sara bólintott.

–És milyen csodákra képes?

–Szépen, tisztán kihozza a hüvelyeken lévő ujjnyomokat...

Egy bizonyos Karie Smith, az iowai Bettendorfból találta fel.

– Isten áldja, bárhol is van – mosolygott Sara. Látszott rajta, hogy komolyan érdekli a dolog. – Nem viccelsz, vége az elmaszatolt ujjnyomoknak?

– Az már a múlté, akárcsak a celluloid gallérok. – Warrick egy csipesszel felemelte az egyik hüvelyt, amit a szállodában

találtak, és belemerítette a folyadékba. Néhány másodperc múlva kivette, és csapvizet engedett rá. Aztán feltartotta és halkan kuncogott örömeiben. – Megvagy.

– Mutasd.

A hüvelyen tisztán ki lehetett venni a részleges ujjnyomot. Sara gonoszkodva mosolygott.

– Fényképezzük le és tápláljuk be az AFIS–ba. Mindketten tudták, hogy a hüvelyről képtelenek lesznek levenni az ujjnyomot, így be kell érniük a fényképpel, de ez nem befolyásolta a végeredményt. Sara elment a fényképezőgéperért, Warrick pedig óvatosan egy darab fekete bársonyra helyezte a hüvelyt. Aztán Sara készített róla néhány felvételt.

– Hol voltál egész éjszaka? – kérdezte Warrick.

– A szobában talált ujjnyomokat ellenőriztem.

– Igen? Találtál valamit?

Sara egy másik szögből is lefotózta a hüvelyt.

– Nem sokat. Csak az áldozatét sikerült azonosítani.

– Ki vele!

– Egy chicagói ügyvéd, egy bizonyos Philip Dinglemann.

Warrickon látszott, hogy foglalkoztatja valami.

– Honnan ismerem ezt a nevet? – kérdezte.

– Nem tudom. Honnan?

– Fogalmam sincs... de ismerem. – Felsőhajtott. Úgy látszik, a hosszú éjszaka miatt berozsdásodtak az agytekervényei. – És mi van a nő ujjlenyomataival?

– Egy prostituált.

– Ajaj.

– A kislányt háromszor–négyyszer elkapták a városban, de általában Clark megye határán kívül, a Csödörfarmon dolgozik. Ez tetszeni fog neked: a neve Connie Ho.

Warrick mintha felébredt volna kissé. – Ho?

Sara felemelte a kezét.

Hongkongi, de már majdnem tíz éve él az Államokban.

Tavalyelőtt kapta meg az állampolgárságot.

Éppen elég ideje, hogy tudja, ez a név nem éppen ideális egy pillangónak.

– Lehet, hogy jó ómennek tartja.

Warrick elmosolyodott.

– Már alig várom, hogy elmondjam Grissomnak, hogy kimegyünk a Csődőrfarmra, hogy kihallgassunk egy bizonyos Connie Hot.

Sara széles mosollyal jutalmazta.

– Emlékszel? Bennünket csak a bizonyíték érdekel, ugye? Mindig ezt mondod. Különbén is, már szoltam Grissomnak, ő meg felhívta Brasst, és kimentek a farmra, tehát mi nyugodtan pepecselhetünk a bizonyítékokkal.

– Pompás – mondta Warrick. – Pedig milyen jól éreztük volna magunkat a farmon.

– Tudtam, hogy nem örültél volna, ha egy rakás féleszű, pucér nőszemélyt kellett volna kihallgatnod – vigyorgott Sara.

Sarának tulajdonképpen igaza volt, de Warrick a viláért sem ismerte volna be.

– Nos – mondta Sara –, a fényképek megvannak. Mi a következő lépés?

– Először is betápláljuk az ujjnyomokat az AFIS-ba – mondta Warrick, és a fényképezőgép felé intett. – Aztán lemegyünk és megnézzük, mire jutott Sadler a PalmToppal. Szoltam neki, hogy csipkedje magát.

Lementek az alagsorba, Terry Sadler számítástechnikus parányi birodalmába. Sadler már majdnem harmincéves volt, rövid barna hajához keskeny, hosszú barkót viselt, és a bőre olyan sápadt volt, mintha az Északi-sarkon élne.

– Hogy vagy, Terry? – kérdezte Warrick. – Találtál valamit?

Sadler a munkaasztalára görnyedt, az ujjai valósággal száguldottak a billentyűzetten.

– Csak a szokásos cucc – mondta Terry. – Telefonszámok,

határidők, néhány e-mail. Kinyomtattam őket.

– Hol vannak?

Sadler az egyik kezével végigtapogatta az asztalt, és végül felemelt egy vékony manilaborítékot.

– Tessék.

Sara csodálkozva nézett rá.

– Kösz, Terry. Örök hálám – mondta Warrick.

– Rendben van – vágta rá a technikus. – A szokásos.

– A szokásos... Holnap este megfelel?

– Rendben van, Warrick. Rendben van.

Felmentek a lépcsőkön, közben Warrick átnézte az iratokat.

– Mi az a „szokásos”? – kérdezte Sara.

– Hetente egyszer hozok egy kis kínait neki és a két cellatársának.

–Jézusom, az legalább ötven dolcsiba kerül neked.

–Tudod, néha az igazságszolgáltatás kerekeit is meg kell olajozni – mosolygott Warrick.

Sara megcsóválta a fejét.

– Szóval mi van abban a dossziében?

Warrick átadta neki a papírokat.

Sara felolvasta az egyik e-mailt:

– „Phil”, most nincs idő a rejtőzködésre. Már csak egy hét van a műsorig. Készülnünk kellene. Hol a francban vagy?” Aláírás nincs.

Bementek a pihenőbe; Sara leült, míg Warrick öntött egy kis kávé maguknak.

– Elég könnyen kideríthetjük a feladó címét – mondta Warrick. – Biztosan elvezet valahova.

– „Műsor” – mondta Sara, és újra elolvasta az e-mailt. – A pasas a szórakoztatóiparban ügyvédkedett?

Jim Brass nyomozó nem éppen a Csödörfarmról álmódott ezen a júliusi reggelen. A hírekben bemondták, hogy a hőmérséklet

eléri az ötven fokot is, mire gyorsan kikapcsolta a rádiót, mielőtt még teljesen tönkretennék a napját. A bordély nem tartozott a hatáskörébe, így a jelzés nélküli, szolgálati barna Ford Taurusát ez alkalommal a saját, kék színű Ford Taurusára cserélte.

Amikor annak idején áthelyezték a gyilkosságiakhoz, dühös volt és keserű. Aztán idővel lecsillapodott. Rájött, hogy sokkal könnyebben és eredményesebben tud dolgozni Gil Grissommal és a csapatával, ha egyenlő partnerként bánnak vele.

Jim Brass sose érezte jól magát az íróasztal mögött. Most végre visszatért a terepre, és azt tette, amihez értett – felkutatta a gyilkosokat, gyanúsítottakat, a tanúkat és a bizonyítékokat. Amikor Grissom a műszak vége felé felhívta, valahogy meg se lepődött azon, hogy az áldozat ügyvéd, a nő pedig prostituált volt, bár a nő neve – Connie Ho – sehogy se fért a fejébe.

A Csődőrfarm közvetlenül a megyehatár másik oldalán, magányosan állt a sivatagban. Már messziről láthatta a bejáratnál ékeskedő hatalmas neonlovat. Bekanyarodott a tulajdonképpeni „tanyához” vezető rövid kocsifelhajtóra. Az épület egy T alakú betonbunker volt, a T tetejével az út felé mutatott.

A közeli, kissé elhanyagolt parkolóban néhány személyautót és két tizenkilenc kerekű kamiont látott. Amikor kiszállt a kocsiból, a szellő incselkedve felkavarta körülötte a port. Útközben végiggondolta, mit fog mondani, de most úgy döntött, jobb az egyenes beszéd, és eszerint fog cselekedni.

Benyitott, és a hűvös levegő finoman megsimogatta az arcát. Egy magas, vörös hajú nő azonnal az üdvözlésére sietett.

– Hello, szépfő – mondta a nő. Enyhe délies tájszólással beszélt. – Én Madam Charlene vagyok. Miben állhatunk a szolgálatodra?

A nő valószínűleg ötven körül volt, bár csak negyvennek nézett ki. A vonásain még most is látszott, hogy valaha gyönyörű lehetett.

Brass elővette a tárcáját, és felmutatta a jelvényét.

– Ó, az istenit – mondta a nő. – Most meg mi a jó bűdös francot akartok?

Brass nem mondott semmit, hagyta, hogy a nő alaposan megnézzze a jelvényét, és lássa, hogy a városból jött.

– Édes pofa vagy, de ha nem vetted volna észre, nem a megfelelő megyében vagy.

Brass komoran mosolygott.

– Az egyik lányt keresem.

A nő dühösen csípőre tette a kezét.

– Elég sokan vannak így. Van valami különleges óhajod?

– Csak információt szeretnék. A Beachcomberben volt, az pedig az én megyém.

A nő homlokán elmélyültek a ráncok, még a sminkje is megpedezett tőle.

– És be akarod kasztnizni miatta? Nektek már semmit sem jelent a magánélet szentsége? Miért zavar az, hogy mit tesz két felnőtt ember a szabadidejében? Brass megrázta a fejét.

– Most nem erről van szó. A pasast fejbe lötték. Kétszer is.

A nő riadtan nézett rá.

– És azt hiszed, valamelyik lányom tette?

Brass ismét megrázta a fejét.

– Biztos vagyok benne, hogy nem ő tette, de feltennék neki pár kérdést. Előtte együtt volt a fazonnal. A gyilkost leszámítva, valószínűleg egyike volt azoknak, akik utoljára látták életben.

A nő hosszan nézte Brassot.

– Csak néhány kérdés, semmi több?

– Pontosan. Nem akarok a kelleténél tovább alkalmatlankodni.

– Milyen udvarias... Melyik lányról van szó?

Brass elmosolyodott.

– Szóval... Connie Ho. Ugye, nem ez az igazi neve?

– Szerintem is szomorú – mosolygott Charlene. – Úgy viseli ezt a nevet, mint valami kitüntetést.

- Ha maga mondja.
- Mindenesetre, ő az egyik legjobb a házban. Kedves és népszerű kislány.
- Köszönöm a tájékoztatást.
- Most hátul van – mondta Charlene, és a kezével mutatta az irányt. – Százhuszonnégyes szoba. A folyosó végén jobbra.
- Köszönöm, Charlene. Ígérem, mindent megteszek, hogy ne keserítsem meg az életét.

A nő őszintén mosolygott.

- Zsaruként meg is van rá a módja.

Brass sarkon fordult, és végigment a folyosón. A 124-es szoba előtt megállt és bekopogott. Aztán várt egy kicsit, és ismét kopogott.

– Jövök – szólta ki egy női hang a szobából. Alig volt akcentusa.

- Ms. Ho?

Az ajtót egy platinaszőke ázsiai lány nyitotta ki. Körülbelül százhatvan centi magas és maximum ötvenöt kiló lehetett, egy pókhálóvékony, levendulakék köntöst és fekete tangát viselt.

- Mit tehetek érted, szépfiú?

Brasst egész életében talán négyszer nevezték szépfiúnak, ebből két alkalommal a mai napon. Felmutatta a jelvényét, mire a lány dühösen rá akarta csapni az ajtót. Brass gyorsan bedugta a lábát az ajtórésbe, majd két kézzel belökte az ajtót.

A lány összefont karral a fal felé hátrált, mintha hirtelen rádöbrent volna a meztelenségére.

A szoba kicsi volt, épphogy elfért benne a franciaágy és az öltözőasztalka. A falakat rózsaszín brokát-tapétával vonták be, a lepedő ugyanolyan rózsaszín árnyalatú volt. A cigarettafüst vastagon gomolygott a lámpafényben.

– Mégis, ki a fenének képzele magát, hogy csak úgy beront a szobámba? Van házkutatási parancsa?

- A tulajdonos engedélyével vagyok itt, Ho kisasszony, tehát

nincs szükségem parancsra.

– Maga is tudja, hogy legálisan működünk. Profi vagyok.

Brass felemelte a kezét.

– Kisasszony, én csak kérdezni szeretnék valamit.

– Nincs mondanivalóm.

– Honnan tudja, hiszen azt se tudja, miről van szó.

– A jelvénye Las Vegas–i. Nem vagyok köteles beszélni magával.

– A tegnap estéről lenne szó, a Beachcomberből.

– Sose hallottam arról a helyről, nem jártam ott. – A lány a pipereasztalhoz masírozott, előkotort egy doboz cigarettát és rágyújtott. Hirtelen sokkal idősebbnek látszott a koránál.

– Lehet, hogy rosszul kezdtünk hozzá. Ne fussunk neki még egyszer?

– Menjen a fenébe.

Brass türelmesen mosolygott.

– Az egyik borospoháron megtaláltuk az ujjlenyomatait és a rúzsát, és fogadni mernék, hogy ha megvizsgáljuk a lepedőket, a maga DNS–e is rajta lesz. Még mindig azt állítja, hogy sose hallott a Beachcomberről?

– Soha. Nem dolgozom Vegasban. A farmon dolgozom.

– Akkor nem bánja, ha megígérem, hogy minden alkalommal lecsukatom, ahányszor meglátom a városban.

A lány gondolkodott egy ideig, aztán megszólalt:

– Kifelé.

Brass elindult az ajtó felé, de félúton megfordult.

– Emlékszik arra a fazonra, a szállodában? Csak hogy tudja, mennyire komoly az ügy: röviddel a maga távozása után megölték.

A lány döbrent arcot vágott, de nem szólt semmit. Csendben szívta a cigarettáját.

– Nézze, tudom, hogy nem maga ölte meg – mondta Brass. – Csak feltennék néhány kérdést, és már itt se vagyok.

– Nem tudok semmit.

Brass megfordult, hogy elmenjen, de a lány hangja megállította.

– Kedves volt velem. Tényleg kedves alaknak tűnt.

Brass lassan odament a lányhoz, és elővette a jegyzetömbjét.

– Ismerte? Rendszeresen találkoztak?

A lány megrázta a fejét, és leült a tükör előtti székbe.

– Charlene küldött hozzá. Akkor láttam először.

–Mit tud mondani róla?

A lány vállat vont.

– Tiszta volt, és nekem csak ez számított.

– Másvalami? Nem mesélt az üzleti ügyeiről?

A lány intett, hogy nem.

– Nem tűnt idegesnek vagy feszültnek?

A válasz ismét vállvonogatás volt.

– Meséljen el mindent, kérem.

A lány felsóhajtott, és elkezdett mesélni:

– Nyolc körül mentem fel hozzá. Ittunk egy kis pezsgőt. Fuvoláztam neki, és nagyon hamar elment. Egész estére fizetett, így aztán felállítottam neki, és még egyszer csináltuk. De nem fog DNS-t találni.

– Valóban?

– Mindkét alkalommal gumit használtunk.

Milyen keveset tudnak az emberek.

– Folytassa – mondta Brass.

–Lezuhanyozott, felöltözött és azt mondta, kimegy a városba. Megengedte, hogy egy ideig még a szobájában maradjak, azt mondta, nyugodtan igénybe vehetem a szobaszervizt, zuhanyozzak le, esetleg aludjak. Nem bánta. Azt mondta, reggel öt körül fog visszatérni, és addig hagyjam el a szobát.

Brass gyorsan felírt mindent, majd megkérdezte:

– Nem jut eszébe még valami?

– Ennyi volt. Tetszett nekem. Nagyon sajnálom, hogy

megölték.

- Igen.
- Legalább jól érezte magát előtte.
- Kétszer is – vágta rá Brass, majd megköszönte a lánynak a segítséget, és kiment a folyósóra.

Madam Charlene-t egy apró irodában találta meg. Az asszony egy fémasztalnál ült, előtte egy számítógép, a keze ügyében egy a telefon és egy csomó számla.

Brass udvariasan bekopogott az ajtón.

- Charlene, beszélni szeretnék magával. Ígérem, nem tart sokáig.

Az asszony felnézett a munkájából.

- Még mit tehetek érted, cukorfalat? – A hangja ismét délies volt.

– Eddig miért nem említette, hogy maga küldte Connie-t a Beachcomberbe, cukorfalat? – kérdezte Brass ugyanabban a hangnemben.

- Ha nem tűnt volna fel, én a lányok közvetítésével foglalkozom.

– Mindig a közelbe közvetíti őket?

–Igen... nem szeretek kockáztatni. Nem az én műfajom.

- Szóval Ho kisasszony hazudott, és a saját szakállára intézte az ügyeit.

Charlene előrehajolt.

- Nézd, én... nem gondoltam, hogy fontos lehet. Azt mondtad, beszélni akarsz vele. Én együttműködtem, vagy nem?

– Igen – bólintott Brass –, és nagyon köszönöm a segítséget. Még szükség lenne egy kis együttműködésre. Ki intézte azt a randevút? Maga volt?

- Én, de... – Madam Charlene vállat vont. – Ugyanolyan randevú volt, mint a többi.

Brass megrázta a fejét.

- Nem hinném. Ha olyan lett volna, mint a többi, a pasas

idejött volna. Szóval, miért kellett Connienak bemennie a városba? Maga mondta, hogy nem szeret kockáztatni.

Az asszony vállat vont.

– Nézze, Charlene, semmi kedvem a megyehatárnál rostokolni, hogy elkapjam a lányait, de istenemre mondom, ha kell, megteszem.

– ...Csukd be az ajtót.

Brass engedelmeskedett.

– Ha elmondok mindent, amit tudok, megígéred, hogy békén hagysz engem és a lányaimat?

– Igen.

– Ígéred?

– Cserkész becsszó.

Az asszony nagyot sóhajtott, majd rágyújtott egy Camel cigarettára.

Ebben az iparban mindenki dohányzik, gondolta Brass. Már ezerszer megbánta, hogy leszokott. Közben Charlene mélyen leszívta a füstöt, majd kifújta.

– Tudod, ki a pasas?

– Ügyvéd, a neve Philip Dingelmann.

Az asszony mosolyogva előrehajolt.

– És ez semmit se mond nektek, szépfiú?

Brass vállat vont.

– Mít kellene mondania?

– Dingelmann igen sok illusztris személynek az ügyvédje.

Többek között egy bizonyos Charlie Starké is.

Brass úgy érezte magát, mintha gyomorszájon vágták volna.

– A Tonhal Charlie Starké?

Charlie Stark régi motorosnak számított a chicagói maffiában, még a Giancana– és az Accardo–idők óta. A lánya iskolai bálján maga a nagy Frank Sinatra énekelt.

– Lehet, hogy van egy másik Charlie Stark is – jegyezte meg Charlene szárazon. – És lehet, hogy csak azért tettem egy kis

szívességet Dingelmannak, mert olyan rendes az idős hölgyekkel.

- A maffia ügyvédje – motyogta Brass.
- Ki akarok maradni az ügyből.
- Mindent megteszek, hogy így legyen. Ígérem.

Brass döbbenten távozott a bordélyból, de aztán elmosolyodott.

Már az első pillanatban tudta, hogy a maffia keze is benne van a dologban, és Grissom szokás szerint most is lehurrogta. Grissom kizárólag a bizonyítékban hitt, de Brass tudta, hogy sokat számít a terepen eltöltött huszonekét év.

Jim Brass visszament Vegasba.

6.

HÁROM ÉS FÉL ÓRA ALVÁS ÉS EGY ALAPOS ZUHANY UTÁN Catherine ismét az irodában volt. A pihenőben felkapott egy csésze kávé, és undorodva megitta. Nem is volt annyira rossz, bár az íze inkább a patkányméreggel kevert motorolajra emlékeztette. Nicket az irodájában, a számítógépe előtt találta.

– Nem akármilyen férfi az, akiért kikelek az ágyamból a nap közepén – mondta Catherine.

– Örömmel hallom – mosolygott Nick, és a képernyőre mutatott. – Ezt nézd meg.

Catherine odalépett, és Nick válla fölött a képernyőre nézett.

– Fortunato Malachy? Mennyire volt „szerencsés” Malachy?

– Nem nagyon – mondta Nick. – Tizenöt évvel ezelőtt eltűnt az otthonából, mindössze egy vérfoltot hagyva maga után a garázsban. Azóta semmi nyoma. A zsaruk ejtették az ügyet, mivel egy vérfolt még nem számít gyilkossági helyszínnek.

– Ez igaz.

– Ráadásul a nyomozók meg voltak győződve róla, hogy a nős Fortunato megszökött a barátnőjével, és a vérfolttal csak a maffia embereit akarta félrevezetni.

– A maffiát?

– Legalábbis a szerencsejátékosokat. Azokat, akik eltörik az ember végtagját, ha nem kapják meg időben a pénzüket.

– Ha kiderül, hogy a múmiánk Malachy, az is világos, hogy

nem vált be a trükkje. – Nick válla fölött tanulmányozta az adatokat. – A kaszinó egyik jelentéktelen alkalmazottja, rengeteg szerencsejáték adóssággal a nyakában, s gyanították, hogy sikkasztott a munkahelyén. Ajaj, valószínűleg ez volt az oka, hogy rászálltak a nagyfiúk.

– A Sandmoundban dolgozott – mondta Nick. A Sandmound egy kaszinó volt, amit már réges-rég lebontottak. Még abban az időben volt híres, amikor Vegast a szakszervezetek uralták. – Két golyó a tarkóba, ez jellemző a maffia elégedetlenségére.

– Jól van – mondta Catherine. – Ez mind stimmel... De miért gondolod azt, hogy Malachy a múmiánk?

Nick büszkén mosolygott.

– Utánanéztem a gyűrűnek, amit találtál. Az ékszerész, aki készítette, azonosította. Mit szólsz?

– Ejha... Nagyon ügyes vagy. Nyomtassuk ki ezt az anyagot, és olvassuk át még egyszer.

Nick kinyomtatta a fájlt.

– Lássuk, mink van: egy vérminta a garázsból, valamint a cigarettacsikk a lakókocsiból – mondta Catherine. – Megcsináltatjuk a DNS-tesztet, hogy biztosak legyünk az emberünkben.

– A francba – mondta Nick. – Ez eltart egy ideig.

– A türelem rózsát terem... és várakozás közben... – Catherine hirtelen elhallgatott, amint észrevette Fortunato lakcímét, és máris felkapta a telefonkönyvet. – Itt azt írja, hogy a feleségével, Annievel élt. – Gyorsan az F betűhöz lapozott. – És íme: a feleség még most is ott lakik.

– Ez azt jelenti, hogy van egy tizenöt éves bűnügyünk? – kérdezte Nick.

– Azt jelenti, hogy megkeresem O'Riley-t és körülnézünk egy kicsit. – Meglobogtatta a papírokat. – Szívesen találkozna azzal az asszonykával, aki azt állítja, hogy a férje megszökött a barátnőjével... és egyúttal vetek egy pillantást a helyszínre is.

Nick buzgón bólogatott.

– Addig intézkedem a DNS ügyében.

– Jó – mondta Catherine, majd még egyszer átfutotta az anyagot, és észrevette, hogy Fortunato holmiját átadták a feleségének. – Mi az ördög?

Odanyújtotta a papírt Nicknek, aki elolvasta, és vállat vont.

– És akkor mi van?

Catherine kétkedve mosolygott.

– Ha Malachy a múmia, akkor milyen holmikat kellett átadni a feleségnek?

– Nincs leltár?

Catherine még egyszer átnézte a papírokat.

– Semmi.

– Akármi lehet – vont vállat Nick.

– Pontosan: akármi lehet. – Catherine felállt, és elindult az ajtó felé, ahol visszafordult egy pillanatra. – Nagyon ügyes vagy, Nick. Komolyan mondom.

Nick meglepődve nézett rá, de látszott rajta, hogy jólesik a dicséret.

– Nem vagyok olyan tökfej, mint amilyennek látszom.

– Senki sem lehet olyan tökfej – nevetett Catherine kedvesen, és kiment az irodából.

O'Riley a Fortunato-ház előtt várt Catherine-re, aki gyorsan elmagyarázta neki, miről van szó. Catherine szeretett a hatalmas nyomozóval dolgozni, mivel a férfi tisztában volt a képességeivel, és sose sértődött meg, ha Catherine vette át a kérdező szerepét.

Először körülnéztek – az egyemeletes stukkóépület felhajtóját leaszfaltozták, de megkönnyebbülten nyugtázták, hogy a garázs még megvan.

A nyomozó bekopogott, és szinte azonnal ajtót nyitott nekik egy ötven körüli, sovány, de nagyon csinos asszony. A szájából egy égő cigaretta lógott ki.

– Mrs. Fortunato? – kérdezte O'Riley, és felmutatta a jelvényét, majd bemutatkozott. – Ő a társam, Catherine Willows, a bűnügyi laborból.

– Már nem így hívnak. Mit akarnak?

– A telefonkönyvben még mindig ezen a néven szerepel – mondta Catherine.

– Még most is Anne Fortunato vagyok, de a „Mrs.” nélkül. Hosszú történet, és unalmas. Elmondanák, miért jöttek?

Catherine megmutatta neki a bűnjeltesakat, benne a gyűrűvel. A jellegzetes arany-gyémánt ékszer megvillant a napfényben. Az asszony nagyot nézett, amikor észrevette a gyémántokkal kirakott F-betűt. Aztán remegő kézzel elvette a tasakot, és némán nézegette. A könnyek végigcsorogtak az arcán, de észre se vette. És akkor hirtelen megtántorodott, és elájult. O'Riley alig tudta elkapni.

Abban a pillanatban kirohant a házból egy fehér trikós, fekete farmeros férfi.

– Hé, mi az ördög folyik itt? – ordította, és az asszonyhoz lépett.

O'Riley meglepődött a férfi hirtelen felbukkanásán, elővette a jelvényét és megpróbálta felmutatni, de a férfi ökle már a levegőben volt. A nyomozó elengedte a jelvényt, és a keze a csípője felé lódult.

Catherine rémülten nézte, ahogy a hatalmas zsarú a fegyvere után nyúl. Megragadta a kezét, és ugyanazzal a mozdulattal a nyomozó elé lépett. Lélekben már felkészült a hatalmas ütésre.

– Minden rendben van, uram! – kiáltotta. – Rendőrök vagyunk!

A férfi ökle már ütésre lendült, de szerencsére időben megállt. Catherine megkönnyebbülten felsóhajtott, de tudta, hogy újra megtenné, amit tett. O'Riley kis híján agyonlőtt egy fegyvertelen embert. Szép kis slamasztikába keveredtek. És a halott vagy sebesült állampolgárok egyáltalán nem segítik a nyomozást.

– Rendőrök? – motyogta a férfi.

O'Riley hátralépett, kis híján elveszítette az egyensúlyát, majd szó nélkül figyelte, ahogy Catherine segít a nagydarab férfinak talpra állítani Anne Fortunatót. A férfi bevitte az összetört asszonyt a házba, és leültette a kanapéra.

– Maga kicsoda, uram? – kérdezte Catherine, miközben gyorsan körülnézett a nyolcvanas évekre jellemző, csupa réz és üveg nappaliban. Közben O'Riley is összeszedte magát, de még mindig remegett, és nagyon szégyellte magát. – Uram, megmondaná, hogy hívják? – ismételte meg Catherine a kérdést.

A férfi le sem vette a szemét a síró asszonyról.

– Gerry Hoskins vagyok – motyogta. – Annie... szóval, Annie barátja vagyok.

A középkorú, erős testalkatú férfi hosszúkás arca olyan volt, akár egy buldogé, tengerkéek tekintete valószínűleg igen vonzó lehet, ha éppen nem szikrázik a dühtől... mint most.

– Mit tettek vele? – kérdezte, és Catherine-re nézett.

Annie Fortunato megpróbálta összeszedni magát, és odanyújtotta a férfinak a bűnjeltasakat.

– Megtalálták... megtalálták Malt – hüppögte.

A férfi előbb a gyűrűre, aztán a kétségbeesett asszonyra nézett. Végre felfogta, mi történt.

– Ó, istenem. Tehát megtalálták végre? Nem lennének itt, ha élne, ugye?

Catherine nem válaszolt a kérdésére, hanem odament az asszonyhoz, lehajolt, és a szemébe nézett.

– Asszonyom, az a gyanúnk, hogy a férje meghalt – mondta nyugodt hangon. – Tudom, hogy sok év telt el azóta... de vissza tud emlékezni arra, hogy volt-e fogorvosa a férjének?

– Dr. Roy McNeal – vágta rá az asszony habozás nélkül. – Engem is ő kezel. És Mal mindig olyan sokat dolgozott, hogy én szoktam bejelenteni a fogorvoshoz.

– Jól van. Semmi baj.

Mrs. Fortunato belekapaszkodott a barátja kezébe, de a szemét egy pillanatra sem vette le Catherineről.

– Biztos, hogy őt találták meg? Úgy értem, ennyi év után?

– Tegnap találtunk egy holttestet. Ez a gyűrű volt rajta. A jobb kéz mutatóujjáról vettük le.

Annie Fortunato vett egy mély levegőt, aztán bólíntott.

– Igen, ő is a mutatóujján hordta. Hol találták meg?

– Egy elhagyatott telken, a Strip végén.

– Igen, ismerem azt a telket. Ugye, most szeméttelep van ott?

– Igen, de nem sokáig, ugyanis ott épül fel a Romanov Szálloda.

– Olvastam róla a lapokban – mondta Hoskins, és kihúzott egy zsebkendőt a dobozból. Odaadta az asszonynak, aki bágyadtan mosolygott, megköszönte és megtörölte a szemét.

– Az építőmunkások elkezdték megtisztítani a telket – mondta Catherine. – A férjét egy elhagyatott lakókocsiban találták meg.

Az asszonyon látszott, hogy valami nem hagyja nyugodni. Catherine előrehajolt, és megfogta a karját. – Igen? Mi történt, Mrs. Fortunato?

Az asszony remegő kézzel kivett egy cigarettát a dobozból, rágyújtott, a füstöt mélyen leszívta, aztán Catherine-re nézett.

– Ő is vele volt?

– Ő?

– A kurvája. – Az asszony valósággal kiköpte a szavakat. – Ő is vele volt?

Húha...

– Egyedül volt – mondta Catherine. Alaposan átkutattuk a környéket, de nem találtunk más holttestet.

Hoskins megveregette az asszony térdét, és azt mondta:

– Az emberek azt rebesgették, hogy Mal egy táncosnővel csalja a feleségét. Tudja, egy sztriptíz-táncosnővel.

– Értem – mondta Catherine.

– Az a szuka ugyanazon a napon tűnt el, mint Annie férje.

Annienek nagyon sok baja volt néhány emberrel, akiknek Mal tartozott... Tudja, elég sok adóssága volt. Azt mondták Annienek, hogy Mal biztosan megszökött a nőjével, és rajta követelték a férje adósságait.

Mrs. Fortunato dühösen felhorkant:

– Mintha lett volna egy árva centem is! Csak akkor hagytak végre békében, amikor hét évvel később hivatalosan is halottnak nyilvánították Malt.

– Ezek az emberek szervezett bűnözéssel foglalkoztak? – kérdezte Catherine.

– Igen – szólt közbe Hoskins. – Akkoriban másképp működtek a dolgok. Mal az egyik régi típusú kaszinóban dolgozott, a tulajok chicagóiak vagy clevelandiek voltak... Azt állították, hogy lenyúlta a pénzüket. Lényeg, hogy néhány rosszarcú fazon eljött ide párszor, közvetlenül azután, hogy Mal...

Catherinenek feltűnt, hogy a férfi úgy mesél, mintha betanulta volna.

– Elnézést, Mr. Hoskins, maga is tanúja volt az eseményeknek?

A férfi megrázta a fejét.

– Nem, de Anne már olyan sokszor elmesélte, hogy úgy érzem...

– Akkor ne haragudjon, de szeretném, ha Mrs. Fortunato mesélné el a történetet.

A nagydarab férfi összehúzta magát.

– Ó, igen. Elnézést.

Az asszony ugyanott folytatta, ahol a férfi abbahagyta.

– Közvetlenül azután jelentek meg itt, hogy Mal...eltűnt. Összevissza ordítottak velem, még a nyavalyás bankszámláimra is kíváncsiak voltak. Az adóbevallásokra is. Azt akarták tudni, hogy béreltünk-e széfet. Édes istenem. Végül belátták, hogy nincs pénzem, és békén hagytak.

Catherine bólintott.

– Biztosak akartak lenni abban, hogy nem vett részt maga is a férje ügyleteiben.

– Sose bizonyították be, hogy Mal lopta el a pénzüket – tiltakozott az asszony.

– Mrs. Fortunato, a férjét meggyilkolták, és minden jel a maffiára utal – mondta Catherine, de nem árult el több részletet.

Az asszony már meg se rezzen a szavaitól.

– Ha nem bánja, még feltennék néhány kérdést – folytatta Catherine.

– Előbb–utóbb túl kell esni rajta – mondta az asszony, és nagyot sóhajtott. – Te mit szólsz hozzá, Gerry?

– Igen. Főzök egy kávét, rendben?

Az asszony fáradtan elmosolyodott.

– Köszönöm.

Hoskins sután Catherine-re, majd O'Rileyra nézett, aki úgy állt a fal mellett, akár egy totemoszlop.

– Maguknak hozhatok valamit? Esetleg egy kávét? Én iszom egy diétás gyömbérsört.

– Köszönjük, nem kérünk semmit – mondta Catherine, és O'Riley is megrázta a fejét.

Hoskins nagyot nyelt, felállt és odament O'Rileyhez és kezet nyújtott.

– Sajnálom, ember. Nem kellett volna magának esnem. Csak azt hittem...

– Fátylat rá – mondta O'Riley, és kezet rázott Hoskinsszal.

– Ugye, nem akarnak feljelenteni? Hatóság elleni erőszak miatt?

O'Riley leintette.

– Egyszerű félreértés volt.

– Biztos, hogy nem kér kávét?

– De, azt hiszem, kérek – hagyta rá O'Riley.

– Én is kérek – szólt közbe Catherine, aki örült, hogy a férfi lefoglalja magát valamivel.

Hoskins kiment a konyhába, O'Riley pedig visszaolvadt a sarokba.

– Gerry nagyon jó ember – mondta Mrs. Fortunato. – Nem is tudom, mi lett volna velem nélküle.

Catherine nem hagyta elkalandozni.

– Mrs. Fortunato, kérem, meséljen arról a napról, amikor eltűnt a férje.

– Ezerkilencszáznyolcvanöt január huszonhetedike – vágta rá az asszony habozás nélkül.

– Értem. Mire emlékszik?

– Mindenre – mondta az asszony, és elnyomta a cigarettáját, majd azonnal rágyújtott egy másikra. – Mal ideges volt, azt hittem, a munkahelyén voltak problémái. Sose avatott be az ügyeibe. Mindig korán kelt, fél hatkor, és fél hétkor már el is ment dolgozni. Tudom, mit mondtak róla az emberek, de higgye el, imádta a munkáját. Mindenesetre, azon a reggelen nem hallottam felkelni.

– Folytassa.

– Akkoriban késő estig dolgoztam. A Fremont utcában voltam pénztáros. Mal a Sandmoundban volt könyvelő.

– Elnézést, de a férje nem volt szerencsejátékos?

– De igen.

– Azt hittem, a kaszinók nem alkalmaznak szerencsejátékosokat ilyen munkakörbe.

– Rajtam kívül senki se tudott erről a szenvedélyéről. Telefonon intézte a fogadásait, és a keletiparti bukikkal tartotta a kapcsolatot. Mire kiderült róla az igazság, már el is tűnt azzal a táncoslánnyal. Remélem, azok a gazemberek őt is megölték. Ő tehet róla, hogy a férjem szerencsejátékos lett.

– Ezt hogy érti?

– Nyilvánvaló. Ha nem kellett volna egyszerre két nőről is gondoskodnia, nem lopta volna el a pénzt, és nem kellett volna fogadásra adnia a fejét.

– Szóval mégis sikkasztott? – kérdezte Catherine.

Az asszony beletörődően vállat vont.

– Mi okuk lett volna hazudni? Különben nem is voltak olyan szörnyűségek, ahhoz képest, hogy maffiózók voltak.

Catherine most másik irányból próbálkozott:

– Nem lehet, hogy a keleti-parti bukmékerek küldték rá a bérgyilkost?

– Erre én is gondoltam – mondta az asszony, és rágyújtott egy újabb cigarettára. – Tudja, mindig abban reménykedtem, hogy megszökött. Akkor legalább életben lenne. De a szívem mélyén mindig tudtam, hogy halott.

– Mi történt még azon a napon? – kérdezte Catherine.

Az asszony elmélázott, majd folytatta a beszámolót.

– Reggel tíz körül ébredtem. Behoztam az újságot az ajtóból. Felnéztem, és láttam, hogy Mal autója nincs a garázsban. Elolvastam a lapot, reggeliztem, felhívtam az anyámat – akkor még élt –, meg ilyes mi.

Catherine bólintott.

– Fél öt körül elmentem a boltba. Gondoltam, főzök valami finomat vacsorára. Egész nap nem beszéltem Mallel, de hat körül haza kellett volna jönnie. Aznap szabadnapos voltam, és ilyenkor mindig egyenesen hazajött a munkából, hogy együtt töltsük az estét. – Az asszony szomorúan mosolygott, a tekintete elhomályosodott.

Catherine pontosan tudta, milyen érzés beleszeretni egy gazemberbe.

– Nagyon szerette? – kérdezte, mire az asszony bólintott, és elsírta magát.

Catherine leült mellé, és hagyta, hogy kisírja magát a vállán. Hosszú percek múlva Mrs. Fortunato megrázta magát, majd elhúzódott és valami köszönetfélét motyogott. Aztán ismét folytatta a beszámolóját:

– El akartam menni a boltba, és a hátsó ajtón léptem ki a házból. Majdnem mindig azt a kijáratot használtuk. Kiléptem az

ajtón, és akkor megláttam azt a sötétvörös foltot a kavicsoson. Később leaszfaltoztuk a feljárót. Azóta százszor is megbántam. Semmit sem ér ekkora hőségben, de a vállalkozó azt mondta, olcsó lesz.

Catherine nem akarta sürgetni az asszonyt, de látta, hogy O'Riley már türelmetlenül fészkelődött a sarokban.

Hoskins is visszatért, egy tálcán csészéket, cukrot és tejszínt hozott.

– Az a vállalkozó egy gazember volt – mondta, és visszament a konyhába a kávéért.

– Tehát észrevette azt a sötétvörös foltot – mondta Catherine.

– Igen-igen, és akkor már tudtam. Közelről is megnéztem, és tudtam, hogy alvadt vér. Azonnal visszajöttem a házba, és hívtam a rendőrséget.

Hoskins behozta a kávé, és mindenkinek öntött egy-egy csészével. Mrs. Fortunato rengeteg cukorral és tejszínnel, Hoskins csak tejszínnel, míg O'Riley és Catherine feketén itta. Sokkal finomabb volt, mint az a lötyty, amit a kapitányságon főznek.

Catherine megköszönte Hoskinsnak a fáradságot, majd folytatta a beszélgetést Mrs. Fortunatóval:

– Ott tartottunk, hogy felhívta a rendőrséget.

– Igen. Kijöttek, mintát vettek a vérből, de ők sem tudtak többet mondani. Sohasem találták meg Mal autóját.

– A jelentésben az áll, hogy a rendőrségtől visszakarta a férje holmiját.

Az asszony bólintott.

– A jelentésben nem tüntették fel a leltárt, és kíváncsi voltam, mi lehetett közöttük.

– Gerry, behoznád azt a dobozt? Tudod, hol van.

Hoskins kiment a szobából.

– Amikor a zsaruk elhozták a dobozt, jóformán meg se néztem, mi van benne – mondta az asszony. – Javarészt azok a holmik voltak benne, amiket Mal íróasztalán találtak. De volt

köztük egy levél attól a szajhától. Ezért is gondolta mindenki, hogy vele szökött meg.

Hoskins visszatért, és behozott egy barna kartondobozt, amit átadott Catherinének.

– Elvihetem őket egy időre? – kérdezte Catherine.

– Nyugodtan. És tegyen meg nekem egy szívességet: ez alkalommal ne hozza vissza. Semmit sem akarok viszontlátni abból a dobozból. Azok a holmik egy másik férfihez tartoztak, nem az én Malemhez.

Catherine elvette a dobozt.

– Jut eszembe, Malachy dohányzott?

– Nem, soha. Egészségtelen szokásnak tartotta. – Az asszony a füstölgő cigarettájára nézett. – Az élet fintora. Miatta hagytam abba a dohányzást... aztán amikor eltűnt, visszaszoktam. Az idegeim.

– Sajnálom, Mrs. Fortunato, de még fel kell tennem egy kérdést.

– Igen?

– Meg tudná mondani annak a táncosnőnek a nevét, akivel viszonya volt a férjének?

Az asszony összeszorította a száját, az ajkai elfehéredtek. Dühös mozdulattal elnyomta a cigarettáját, a szikrák csak úgy repkedtek a hamutartóban.

– Joy Starr – szólalt meg Hoskins.

– Miért van szükségük a nevére? – kérdezte Mrs. Fortunato.

– Szeretnénk beszélni vele – mondta Catherine. – De először a nyomára kell bukkannunk.

– Annie nem biztos benne, hogy ez az igazi vagy a művészneve – készségeskedett Hoskins. – De egy ideig a Swingersben dolgozott. Még mindig megvan, a Paradise Roadon.

Catherine ismerte a helyet.

– Köszönöm, Mr. Hoskins – mondta, majd az asszonyhoz fordult. – Asszonyom, nagyon köszönjük az idejét és a türelmét.

Tudom, hogy nem volt könnyű. Lefolytatjuk a nyomozást a férje ügyében, és valószínű, hogy majd ismét fel kell tennünk néhány kérdést.

Catherine kezét nyújtott az asszonynak, aki megszorította. Kissé oldódott a feszültsége.

– Valahogy... sokkal jobban érzem magam. Nagyon köszönöm.

Amikor Catherine-ék kimentek az utcára, O'Riley megállt egy pillanatra az autó mellett.

– Kösz, hogy kiségitett. És, szóval... hogy is mondjam... még egyszer köszönöm. – A férfi megcsóválta a fejét, és felsóhajtott. – Kis híján lepuffantottam a pasast.

– Nyugalom, őrmester. Ez bárkivel megesik.

Catherine észrevette, hogy O'Riley keze még mindig remeg. A Malachy Fortunato holmiját tartalmazó dobozt betette a hátsó ülésre, majd beszállt a Tahoeba és felhívta Nicket.

– Nicky, most már biztos, hogy Malachy Fortunato a múmiánk. Kérlek, derítsd ki egy bizonyos Roy McNeal nevű fogorvos címét, és hívj vissza, ha meg van. Mielőtt bemegyek, még beugranék hozzá, Fortunato fogászati adatai miatt.

– Király – mondta Nick. – Máris visszahívlak.

Catherine a SUVból figyelte a házat, mialatt Nick hívására várt. Tehát az eltűnése idején Malachy nem dohányzott, és a felesége is leszokott a cigarettáról. A cigarettacsikk a hátsó udvaron azt jelentette, hogy tizenöt évvel ezelőtt valaki arra várt, hogy Malachy Fortunato elhagyja az otthonát...

Meggyújtotta a cigarettáját, lecsapta a Zippo tetejét, és a háznak támaszkodva mélyen beszívta a füstöt. A lába alatt a gyepp még harmatos volt. A fű valószínűleg nem marad meg sokáig ebben a hőségben, de az emberek sose adták fel a reményt, hogy körülvegyék az otthonukat egy kis zölddel. A házat az elmúlt hat hónapban építették, és csak két hónapja laknak benne. Az a

Fortunato nevű alak felbosszantott néhány embert.

A többi ház lakói még békésen aludtak. A ház mögött, ahol elpöfékelte a Marlboróját, a hátsó udvar a szomszéd háztömbre nyílt, de azokat az épületeket még nem fejezték be, és az építőmunkások sem érkeztek még meg, így senki sem volt a környéken.

Fortunato szigorú napirend szerint élt. A bérgyilkos egy héten keresztül minden nap követte a célpontot, aki minden reggel, percre pontosan ugyanabban az időben hagyta el a házat. Szerette a pontos embereket. Ugyanaz az idő, ugyanaz az útvonal, mindennap – a szerencsétlen flótás szinte könyörgött, hogy kapják el a grabancát.

Szívott még egy slukkot, és hagyta, hogy a füst elárrassa a tüdejét, majd lassan kifújta. Az órájára pillantott, és elmosolyodott. Van még idő, nem kell rohanni. Elszívja a cigarettát, felhúzza a kesztyűjét, és munkához lát.

Az utolsó szippantást követően hosszan benn tartotta a füstöt, majd a csikket beletaposta a fübe. A zsebéből elővette a kesztyűjét és felhúzta. A fejével végzett néhány körkörös mozdulatot, közben megroppantak a csontjai, aztán még egyszer, utoljára megnézte az óráját.

Ideje munkához látni.

Elővette az automatáját és rácsavarta a hangtompítót. Közelebb ment a ház sarkához, hogy jobban rálásson az ajtóra. A célpont még sehol. Visszahúzódott, nyugodtan lélegzett, és várt...

A célpont kilépett az ajtón, becsukta, aztán becsukta a szűnyoghálót is, és a kocsijához ment. A bérgyilkos Fortunato mögé lépett, meghúzta a ravaszt, és érezte, ahogy az apró pisztoly megrándul a kezében. A célpont tarkóján egy apró vérvirág nyílt. Még arra sem volt ideje, hogy felkiáltson – szép csendben összecsuklott.

A gyilkos lehajolt, és még egy golyót eresztett a célpont tarkójába, pontosan két és fél centire a bemeneti sebtől – egyrészt a biztonság, másrészt az „aláírás” kedvéért. Aztán kivette a

kocsikulcsokat a halott férfi kezéből, és óvatosan körülnézett. Senkit se látott a környéken. Örült, hogy a szomszédok még mindig alszanak. Felugrott, kinyitotta a csomagtartót, belegyömöszölte a holttestet, majd lecsapta a csomagtartó tetejét, beugrott a vezetőülésre és beindította a motort.

A motor életre kelt, és a gyilkos kifarolt a kocsival az utcára, és nyugodtan elhajtott. Első ránézésre olyan volt, mint a többi munkába igyekvő, középosztálybeli ürge.

A Russell Roadon a telek teljesen kihalt volt. Senki sem figyelt rá, hiszen mások is itt szabadultak meg a szeméttől. Azonnal megtalálta, amit keresett. Már korábban kinézte magának a rozsdásodó lakókocsit, ami már messziről elriasztotta a kíváncsiskodókat. A jármű alumíniumváza több helyen is megrepedt, helyenként csíkokban lógott.

Kihúzta a holttestet a csomagtartóból, vigyázott, nehogy összevérezze magát, és a lábánál fogva a lakókocsihoz vonszolta. A tetemet egy alumíniumlemezre helyezte, majd betolta a lakókocsi alá. Búcsúajándékként lecsavarta az automatáról a hangtompítót, és a hulla mellé hajította. A nyílást egy rakás szeméttel és fával álcázta. Aztán a lábával rákotort egy kis port a vérfoltokra, elsöpörte a lábnyomokat (ahogy addig is tette a lábnyomaival), és nyugodtan elhajtott. A kocsitól majd máshol fog megszabadulni.

Catherine megrezzent a telefon csörgésére.

– Írhatod a címet – mondta Nick, és lediktálta. – Dr. McNeal asszisztensnője kikészíti neked Malachy Fortunato dossziéját.

Egy óra múlva a fogászati leletek már Catherine kezében voltak. Pillanatokon belül azonosíthatják a múmiájukat.

Az áldozatot egy nap alatt sikerült azonosítani – holnap már a gyilkosra koncentrálhatnak.

7.

GRISSOM ÉGŐ SZEMEKKEL FIGYELTE A SZEMCSÉS KÉPET – már maga sem tudta, hogy az elmúlt huszonnégy órában pontosan hány biztonsági felvételt nézett végig a Beachcomberből. Most másodszor is megnézte a lövöldözés reggelén készült felvételeket. Néha levette a szemüvegét és megdörzsölte a szemét, aztán felállt és kinyújtóztatta fáradt tagjait. A sok üléstől már fáj a dereka.

Végül kötelességtudóan visszaült a képernyő elé. Más ember biztosan beleőrült volna ebbe az egyhangúságba, de Grissom figyelme egy pillanatra sem lankadt. Pontosán tudta, hogy minden egyes kazetta egy–egy újabb bizonyítékot – legalábbis lehetséges bizonyítékot jelenthet. Megnézte a felvétel időpontját: az idő kód hajnali 5:40–et mutatott.

A mennyezeti kamera szögéből – félúton a kaszinó főfolyosója irányába – látni lehetett a lifteket. Ebben az órában elég kicsi volt a forgalom. Egy férfi a videopóker–automatánál ült a sor végén, egy másik automatánál pedig egy nő állt. Néhány végtelen percig semmi sem történt, az a pár ember nyugodtan játszott, és időnként megjelent valamelyik pincér egy–egy itallal; aztán Grissom a folyosó és a lift között észrevett egy alakot.

Biztos volt benne, hogy az áldozatot látja. Közelebb hajolt a képernyőhöz, és igen... most már jól láthatta, ahogy John Smith tesz néhány lépést, és a tekintete a pókerautomatánál ülő férfire

esik, és megdermed.

Smith túlságosan távol állt a biztonsági kamerától ahhoz, hogy látható legyen az arc kifejezése, de amikor a férfi hirtelen a lifthez rohant, Grissom már sejtette, mi történt. A férfi felpattant, de az automatával történt valami, és az visszatartotta. Kihúzott valamit a gépből, majd követte Smitht a lifthez.

Ahogy a férfi távolabb került az automatától, Grissomnak feltűnt, hogy a ruházata egyezik az emeleti kamerákon rögzített gyilkoséval, és még a fekete edzőcipőt is világosan ki lehetett venni.

Hogy az ördögbe került el a figyelmét? Grissom megcsóválta a fejét – minden nagyon gyorsan történt, az is lehet, hogy éppen akkor dörzsölte meg a fáradtságtól kimerült szemét.

Megállította a szalagot, újrajátszotta, aztán megint lejátszotta. A folyosón rögzített szalaghoz hasonlóan a gyilkos itt se nézett bele a kamerába. Lehet, hogy szándékosan állt háttal a biztonsági kamerának? Lehet, hogy éppen ő a zsákmányát becserkésző bérgyilkos?

Többször is megnézte a felvételt, és most megpróbált rájönni, vajon mi készítette habozásra a gyilkost. Végül észrevette, hogy a játékautomata tetején megvillant valami. A gyilkos éppen nyert, amikor az áldozata után akart eredni. Vajon ezért torpant meg?

Nem. Valami más lehetett.

Grissom megállította a szalagot. Már tudta, ki fogja megadni a választ...

Az ajtóból kikiáltott a folyosóra: – Warrick!

Mivel senki sem válaszolt, Grissom végigment a folyosón, és benézett minden irodába. Bekukkantott a DNS-laborba, mire a fiatal labortechnikus hatalmasat ugrott ijedtében.

– Nem én tettem, Grissom – mondta Greg Sanders. – Nem az én hibám!

Grissom elmosolyodott.

– Tudom, hogy nem te tetted, Greg, bármi is legyen az. Nem láttad Warrickot?

– Amikor utoljára láttam, Sarával az AFIS-on dolgoztak.
...de az még tegnap volt.

Grissom a homlokát ráncolta.

– A pontosság, Greg. Pontosság.

Visszament a folyosóra, ahol kis híján összeütközött Warrickal.

– Te hívtál, Gris?

Grissom már el is indult.

– Gyere velem. Mutatni akarok valamit.

Az irodában kétszer is lejátszotta Warricknak a felvételt.

– Nos? – kérdezte Grissom.

Warrick nem siette el a választ, nyugodtan visszatekerte a felvételt, és még egyszer megnézte. Végül azt mondta:

–Nekem úgy tűnik, mintha egy kaszinókártyát húzna ki a gépből.

Grissom mosolygott.

– És már azt is tudjuk, hogy ez mit jelent számunkra.

– Ó, igen. A kaszinók le tudják nyomozni a kártyát. Meg tudják adni a kártyán szereplő nevet. – Warrick összeráncolta a homlokát. – Lehet, hogy a gyilkos helybéli?

– Nem tudom, de elképzelhető... Most min dolgozol?

Warrick a hüvelykujjával az ajtó felé mutatott:

– Dingelmann Palm Pilotjára érkezett egy e-mail, és Sarával együtt éppen a feladó kilétét akarjuk ki deríteni.

– Dingelmann? – csodálkozott Grissom.

Warrick meglepődve nézett rá.

– Az áldozat neve: Philip Dingelmann.

– És meddig akartatok várni, hogy elmondjátok?
Karácsonyig?

– Nem olvastad el Brass jelentését? Az asztalodon van.

Grissom a képernyő felé intett.

– Itt vagyok egy ideje.

– Már tegnap is itt voltál, amikor vége volt a szolgálatnak. Ez

már egy új műszak, Gris. Nem ártana, ha aludnál egy kicsit, esetleg ehetnél is valamit, és...

– Dingelmann! Chicago. A maffia ügyvédje?

Warrick szenvtelenül rámosolygott, és biccentett.

Grissom megfogta a vállát.

– Jól van. Sara egyedül is boldogul az e-maillal, végül is ő a számítógépszeni. Te pedig a szerencsejáték–szakértőm vagy.

– Ezt most tekintsem bóknak?

– Tekintsd, aminek akarod. A lényeg, hogy menj vissza a kaszinóba, most. Nézd meg, vannak-e ujjlenyomatok az automatán, és kérdezd ki az automatákat felügyelő személyzetet.

– Ne szóljak Brassnak? Lehet, hogy hívnom kell egy nyomozót is.

– Annak is eljön az ideje.

Warrick felállt.

– Rajta vagyok – ígérte.

– Én majd szólok Sarának – mondta Grissom.

Grissom bement Sara irodájába. A lányt a számítógép előtt találta.

– Mi újság? – kérdezte.

– Nagyon ravasz – mondta Sara. – Ez a fazon minden nyomot eltüntetett. Az e-mail valószínűleg a világ minden ISP vonalát megjárta, mire ideért.

– Jól van, nyugi – mondta Grissom, és leült az asztal szélére. Annak idején a Harvardon tartott egy szemináriumot, és onnan hozta el Sarát a csapatba. – Más dolgunk is van.

– Mint mindig. Hol van Warrick?

– Visszaküldtem a Beachcomberbe.

Sara összeráncolta a homlokát.

– Nélkülem?

– Igen.

– Jól meggondoltad? Teljesen egyedül küldted el a kaszinóba?

Grissom vállat vont.

– Megbízom benne.

– Te vagy a főnök – sóhajtott a Sara.

– Kedves tőled, hogy észrevetted – vágta rá Grissom. –

Különben is, szükségem van rád.

– Sara csodálkozva nézett rá – nem igazán értette.

– A hullaházban van randevünk.

Magukra öltötték a kék köpenyt, a kezükre gumikesztyűt húztak, és csak azután mentek oda a boncasztalokhoz. Az egyik asztalon Philip Dingelmann, a másikon a múmia feküdt.

– Elmondanád, mit keresünk itt? – kérdezte Sara.

– Olvasd el – mondta Grissom, és a kezébe nyomta a 17. John Doe boncolási jegyzőkönyvét.

Sara gyorsan átfutotta az anyagot, aztán valamivel lassabban újraolvasta.

– Mi ez, valami átverés? Robbins összecserélte a holttesteket?

Grissom megrázta a fejét.

– Az elkövetés módja azonos.

– Ez nem lehet igaz...

– Pedig a bizonyíték másra utal. De most szépen leellenőrizzük, hogy biztosak legyünk benne.

– Átkozott véletlen.

– Valóban?

– Grissom, miért nem szóltál nekünk erről hamarabb?

– Egyelőre külön kezeljük az ügyeket, és kizárólag akkor beszélhetünk egy ügyről, ha bizonyítékunk is lesz rá.

Sara bólintott.

– Melyikkel kezdjük?

– Mindig tiszteltem az időseket – mondta Grissom, és a múmiához lépett.

Warrick leparkolta a kocsiját a Beachcomber mögötti

parkolóban, és kezében egy kisebb méretű tereptáskával belépett a kaszinóba. Tudta, hogy valószínűleg hiába jött, de az embert mindig érhetik meglepetések.

Grissom egyedül küldte ide, még egy nyomozót se engedett melléje. Ki tudja: lehet, hogy Grissom teljesen megbízik benne, bár az is lehet, hogy próbára teszi. Igyekezett kizárni a tudatából az érmék csengését, az osztók kiabálását, a kaszinók jellegzetes hangzavarát, és kizárólag az elvégzendő feladatra koncentrált.

Megállt a felvételen rögzített videopóker–automatánál, ahol alig huszonnégy órával azelőtt maga a gyilkos is játszott.

A gép előtt egy kopasz, szemüveges, harmincas férfi ült. A haditengerészeti trikóját és világosbarna bermudát viselt, zoknis lábára szandált húzott.

Warrick nézte, ahogy a férfi egymás után veszíti el a pénzét. Igazi vesztes volt. Aztán a férfi ingerülten Warrickra pillantott, és ráförmedt: – Mit akar?

Warrick megmutatta a jelvényét:

– A Las Vegas-i bűnügyi laborból jöttem. Be kell poroznom a gépet az ujjnyomok miatt.

A játékos felháborodva tiltakozott:

– Ezer éve itt ülök! Eszem ágában sincs itt hagyni ezt a gépet!

Warrick bólintott, és közelebb hajolt:

– Tegnap reggel egy gyilkos ült a gép előtt.

A férfi nem mozdult, de hirtelen megcsappant a játék iránti érdeklődése.

– Látja odafenn azt a kamerát? – kérdezte Warrick.

A férfi felnézett, és bólintott.

– Az a kamera készített egy felvételt a gyilkosról – folytatta Warrick nyugodt hangon. – Pontosan itt ült. És most idehívok egy alkalmazottat, és szépen beporozzuk a gépet, hogy kiderítsük, ki volt a pasas.

– És velem mi lesz? Az én jogaim nem számítanak?

– Választhat: beválthatja a zsetonjait, vagy a bárban

megvárja, míg végzek. Akkor visszakaphatja a gépét... és a befektetése is megmarad.

A férfi savanyúan nézett rá.

– A bárban leszek. Küldjön értem egy pincéernőt, ha végzett.

–Köszönöm – mondta Warrick. – Most szólok, hogy esetleg az ön ujjnyomaira is szükségem lehet, hogy kizárhassam a gyanúsítottak közül.

A férfi újabb litániába kezdett a személyiségi jogairól, majd fogta a műanyag vödrét, benne az érméit, és elcsoszogott a bárba. Abban a pillanatban megjelent egy biztonsági őr.

– Segíthetek, uram? – kérdezte a férfi. A hangjában érdekesen keveredett a segítőkészség és a gyanakvás.

Az őr fekete volt, ugyanolyan magas, mint Warrick, de legalább húsz kilóval többet nyomott. Hatalmas kezében úgy fogta az adó–vevőt, mintha az törékeny porcelánból volna. Warrick igazolta magát, és elmagyarázta a helyzetet.

– Meg kell vizsgálnom a játékgépet.

– Nekem meg szólnom kell a főnökömnek – vágta rá az őr.

– Rendben van.

A biztonsági őr mondott valamit az adó–vevőjébe, mire két percen belül legalább fél tucat egyenruhás vette körül őket. Nemsokára megérkezett egy sötétkék öltönyös, fiatalabb férfi.

– Todd Oswald vagyok, én felügyelem az automatákat – mondta, és kezet nyújtott Warricknak. Tökéletes fehér fogsora volt, és úgy mosolygott, akár egy tévéprédikátor.

– Warrick Brown vagyok – mondta a helyszínelő. – A tegnapi gyilkossági ügyben nyomozunk.

Oswald már nem mosolygott. Gyorsan körülnézett, nem hallotta–e őket valamelyik vendég.

– Mr. Brown, örömmel segítünk, amiben csak lehet, de kérem, ne beszéljen ilyen hangosan.

– Hogyne, Mr. Oswald – mosolygott Warrick. – Tegnap, hajnali öt–harminc körüli időben egy férfi ült ennél az

automatánál. Kérem, mondjanak el mindent róla, ami csak az eszükbe jut.

– Van fogalma, hány játékgép van a Beachcomberben? Honnan tudhatnánk, kiről van szó pontosan?

– Ez a férfi tegnap reggel öt óra negyvenkét perckor használt egy kártyát ennél a gépnél.

Oswalt nagyot nézett, és biccentett.

– Máris utánanézek.

– És addig is – mondta Warrick –, be kell poroznom a gépet az ujjnyomok miatt.

Oswalt körülnézett.

– Nem várhat velem?

– Munkaidő után is megcsinálhatom.

– Tudja, hogy itt nincs záróra.

– Nálunk sincs, tehát jobb, ha nekilátok. Mindenképpen itt kell maradnom, legalább elintézem.

– Hát... rendben van. Lásson neki, Mr. Brown.

Oswalt utasította két emberét, hogy maradjanak a közelben, és a kíséretével együtt távozott. Warrick körülbelül egy órát töltött a gépnél, és több tucat ujjnyomot gyűjtött össze. Képtelenség volt megállapítani, hogy a gyilkos távozását követően hányan ültek még a gépnél. Warrick intett a tagbaszakadt örnek.

– Mondja meg a főnökének, hogy végeztem.

Az ör elővette az adó-vevőjét, és mondott valamit, majd meghallgatta az utasításokat, és Warrickhoz fordult.

– El kell kísérjünk a biztonsági irodába.

– Rendben van. Megígértem, hogy fenntartom ezt a gépet egy pasasnak. Most a bárban van. Kérem, küldjenek el érte egy pincéernőt.

– Máris intézkedem. Honnan ismerjük meg?

– Kopasz, szemüveges férfi, zoknit és szandált visel.

– Köszönöm. Maga aztán jó megfigyelő.

Warrickot bekísérték a biztonsági irodába, ahol a szőke Oswald

már várt rá.

– Megvan az információ, amit kért, Mr. Brown. A férfit Peter Randallnak hívják.

Warrick elővette a jegyzetömbjét.

– A címe?

– 1365, East Horizon, Henderson, L-57-es postafiók.

Warrick gyomra hirtelen süllyedni kezdett. Leírta a címet, de tudta, hogy semmit sem kezdhetnek egy postafiókkal.

– Van még valami, Mr. Oswald?

– Sajnálom, nincs.

Warrick eltette a jegyzetömbjét.

– Át kell néznünk a néhány nappal, esetleg néhány héttel korábbi felvételeket is, mert eddig nem sikerült olyat találni, amin az arca is látható.

– Lehet, hogy törzsvendég – vélekedett Oswald.

– Úgy van. Mennyi idei őrzik meg a biztonsági felvételeket?

– Nem sokáig.

– Mennyi ideig, uram?

Oswald gondolkodott a kérdésen.

– Talán holnap reggelig.

– Megnézhetem őket itt?

– Kifejezetten örülnénk neki.

Warrick bólintott.

– Köszönöm. Hamarosan visszajövök.

Az autóból felhívta Grissomot, és lediktálta neki a nevet és a címet. Grissom beleegyezett, hogy egyedül menjen utána – egy gyilkos szabadrúdon mászkál, és a nyomok gyorsan kihűlnek.

Húsz perc múlva már meg is érkezett Hendersonba. A városkában mindenhol stukkódíszes épületeket látott, melyek a Monopoly zöld házaira emlékeztették. Már előre sejtette, hogy egy postafiók alapján nem lesz könnyű dolga. A bevásárlóközpontban megtalálta, amit keresett. A postafiókok egy fal mentén sorakoztak, a szemközti falat egy hosszú pult foglalta

el. Mögötte egy tizennyolc év körüli, szőke lány unatkozott.

- Segíthetek? – kérdezte minden lelkesedés nélkül.
- Itt van a főnöke?
- Nincs?
- Mikor jön vissza?
- Ebédelni ment.
- Tudja, hova?
- Igen, a Dairy Queenbe. A sarkon van.
- Kösz – mondta Warrick. – Megmondaná a főnöke nevét?
- Laurie.

Mintha a fogát húzták volna.

- A vezetékneve?

A lány hosszan gondolkodott. Úgy beszélt, mintha fájnának a szavak.

- Nemtom.
- Nem tudja?
- Nem volt szükség rá.
- Értem. Azért köszönöm. Sokat segített.
- Szívesen látjuk máskor is – mondta a lány egy zombi lelkesedésével.

Warrick elsétált a Dairy Queenig, ahol körülnézett, és az egyik asztalnál észrevett egy magányosan ebédelő asszonyt. Ugyanolyan kék felsőt viselt, mint a lány az üzletben. Hat hónapos terhes lehetett.

- Laurie? – kérdezte Warrick. A nő felpillantott.
- Ismerem magát?

– Nem, asszonyom. A nevem Warrick Brown, és a Las Vegas-i bűnügyi laborban dolgozom. – Megmutatta a jelvényét. – Leülhetek egy pillanatra?

- Nem is tudom...
- Ígérem, nem tartom fel sokáig.
- Na jó, de megmondaná, miről van szó?

Warrick odahúzott egy széket, és leült.

– Az egyik ügyfelükről szeretnék beszélni magával.

Laurie megrázta a fejét.

– Tudja, hogy parancs nélkül nem beszélhetek az ügyfeleimről. A magánéletükről van szó.

– Ez az ember egy gyilkos, és minden perc számít.

Ez nagy hatással volt az asszonyra, de még mindig a fejét ingatta.

– Nagyon sajnálom. Nem lehet...

– Peter Randallnak hívják – vágott közbe Warrick.

Az asszony összehúzta a szemét.

– Mi történt, Laurie?

– Érdekes, hogy pont Mr. Randall érdekli magukat. Tegnap szüntette meg a bérletét.

– Nem akar beszélni róla, jegyzőkönyvön kívül, míg megérkezik a parancs?

Az asszony már megint úgy nézett rá, mint akinek fogalma sincs, mit tegyen.

Warrick elővette a telefonját, felhívta Grissomot, és elmagyarázta a helyzetet.

– Sara egy órán belül ott lesz a paranccsal – mondta Grissom.

– És szólok Brassnak is.

Várakozás közben Laurie befejezte az ebédjét, és visszatértek az üzletbe. A szőke lány most is ugyanolyan unott arccal nézett a világba. Laurie bement a pult mögé, és többször is megkérdezte, hogy Warrick igazat állít-e Randallról, majd előhúzta a férfi aktáját.

– Az otthoni címe? – kérdezte Warrick.

Laurie belenézett az aktába.

– Johnson, negyvenhat–tizenöt, itt, Hendersonban. Warrick felhívta a diszpécst, hogy útbaigazítást kérjen. Aztán dühösen letette a telefont.

– A francba – dühöngött.

– Mi a baj?

– Hendersonban nem létezik Johnson utca, út vagy körút. Hamis címet adott meg.

– Ó. Tudja, az ilyesmit sose ellenőrizzük le. Az ügyfeleink szava szent. Warrick az L-57-es számú postaládához ment.

– Tudom, hogy csak akkor nyithatja ki, ha megérkezik a parancs. Csak annyit áruljon el, hogy Mr. Randall kiürítette-e aládát, vagy sem.

– Sajnos kiürítette – mondta Laurie. – Semmi sincs benne, Mr. Randall kiürítette, amikor megszüntette a bérletet.

– Hogy az a...

– Sajnálom – mondta Laurie.

– Maga is azt teszi, amit én.

– Hogyan?

Warrick mosolygott.

– A munkánkat végezzük.

Az asszony visszamosolygott, a szőke lány a szemét forgatta.

Öt perccel később Erin Conroy nyomozó kíséretében megérkezett Sara is – meghozták a parancsot. Warrick röviden tájékoztatta őket.

– Szóval hiába jöttünk? – fintorgott Sara.

Warrick vállat vont.

– Levehetjük az ujjnyomokat a postaláda ajtajáról, és nagyjából ennyi. Újabb zsákutca.

– Kikérdezném a nőt – mondta Conroy. – Hogy hívják?

– Laurie – felelte Warrick.

– Vezetéknév?

– Nem említette – vágta rá Warrick.

Conroy nagyot nézett, de aztán szó nélkül odament az asszonyhoz, hogy jegyzőkönyvben is rögzítse mindazt, amit addig elmondott Warricknak.

– Ezért hagytam ott az ujjnyomokat? – sóhajtotta Sara.

– Nem baj, úgyis fáradt voltál.

Sara igyekezett komoly arcot vágni, de végül mégis

elmosolyodott.

- Tényleg fáradt voltam.
- Akkor nagyon fogsz örülni, amikor átadom azt a több tucatnyi ujjnyomot, amiket a játékautomatáról gyűjtöttem.
- Még több ujjnyom. Találtál valami jót?
- Aha – mondta Warrick és odahajolt Sarához. – A sarkon van egy Dairy Queen. Ebéd. Te fizetsz.

Sarán látszott, hogy tetszik az ötlet, de amikor kimentek az üzletből, az ajtóban oldalba vágta Warrickot, és odavetette: – Fizesd csak ki a nyavalyás ebédedet.

Két órával később már az irodában voltak. Warrick szinte biztos volt benne, hogy a Peter Randall csak egy álnév, és Sara sem talált használható ujjnyomokat a kaszinóban rögzítettek között. Ráadásul a pasas postaládáján sem találtak ujjlenyomatokat.

Laurie Miller kétszer is látta „Randallt”, de igen siralmas személyleírást adott róla: sötét napszemüveg, sötét baseballsapka, és ezzel ki is merült az emlékezete. Egy grafikus talán többet is kihozhatna belőle, de jobb, ha nem reménykednek hiába.

Warrick elhatározta, hogy megnézi, mi a helyzet a folyosón talált lábnyomokkal.

Az adatbázisból Sara már kiderítette, hogy a cipő Racers márkájú, bár a helyszínen rögzített lábnyomok természetéből adódóan az egyezés nem volt tökéletes. Az interneten megkereste a cég egyik irodájának a számát. Oregonban volt.

– Racers Cipő és Atlétikai Ruházat – szólt bele a telefonba egy pattogó női hang. – Kit kapcsolhatok?

– A nevem Warrick Brown, a Las Vegas-i bűnügyi laborból. Szeretnék beszélni valakivel, aki a cipők eladásával foglalkozik.

Csend.

– Halló! – szólt bele Warrick a kagylóba.

– Elnézést, uram. Meg kellett kérdezniem a főnökömet, hogy

hová irányítsam a hívását. Kapcsolom Ms. Kotsay-t, az értékesítési osztályról.

– Köszönöm.

Két csengetést követően egy másik női hang válaszolt:

– Sondra Kotsay. Mit parancsol?

Warrick elmagyarázta a helyzetet.

– Ez egy igen szokatlan kérés, Mr. Brown. Nagyon sok fazonban gyártunk cipőket.

– Tudom. És az adatbázis már ki is dobott egy megközelítő egyezést. Azonban sokat számítana, ha önök is megtekintenék a lábnyomot.

– Tanúskodnom is kell?

Warrick elmosolyodott.

– Nem hinném. Csak elfaxolnék magának egy lábnyomot.

– Ó, akkor rendben van – mondta a nő, és megadta a faxszámot.

Warrick nem akarta a véres lábnyommal sokkolni a nőt, így azt a nyomot küldte el, amit Grissom az elektrosztatikus nyomrögzítő segítségével szerzett a lépcsőházban.

Várt néhány percet, majd visszahívta az asszonyt.

– Megkapta?

A vonal másik végén egy pillanatra csend volt, aztán Sondra visszajött a készülékhez.

– Rendben megérkezett – jelentette. – Kérem, adjon egy kis időt. Azonnal visszahívom, ha jutottam valamire.

Warrick fáradtan leballagott a pihenőbe, és öntött magának egy kis ananászlét. Benézett Sara irodájába, de a lány nem volt ott. Végül a hullaházban, Dingelmann holtteste mellett talált rá.

– Jól vagy? – kérdezte Warrick.

– Igen. Vagyis nem... nem tudom.

– Mi a baj?

– Miért kell megfeszülnünk, hogy megtaláljuk a gyilkosát? – kérdezte, és a holttestre mutatott. – A maffia ügyvédje, egy

gengszter, az emberiség szemete...

– Vigyázz, nehogy meghallja Grissom.

– Most nem Grissommal beszélek, hanem veled – csattant fel Sara.

– Tudom, hogy nekünk nincs sok beleszólásunk ebbe. Ez az ember már túl van mindenen. Jó vagy rossz, már nem számít. Tény, hogy meggyilkolták. Így került a lelke a másvilágra, már ha létezik ilyesmi, de a teste még a mi világunkban van.

Sara elgondolkodott a hallottakon, aztán vállat vont.

– Talán valóban ennyire egyszerű. Nem tudom. Csak olyan... nehéz.

– Nézd, ha nem megy másképp, akkor csak gondolj az elkövetőre. Gondolj arra, hogy pénzért veszi el más emberek életét. Ez már elég rossz?

Sara bágyadtan mosolygott.

– Igen. Azt hiszem, elmegy.

Megszólalt Warrick telefonja, amitől mindketten összerementek.

– Warrick Brown – szólt bele a készülékbe.

– Sondra Kotsay vagyok. Azt hiszem, tudok segíteni.

Warrick intett Sarának, majd átsietett az irodájába, ahol előkapott egy jegyzetömböt.

– A lábnyom egy X-15 típusú edzőcipőtől származik – mondta a hang a telefonba.

– Értem.

– Sajnos, nem volt túl keresett ez a fazon.

Warrick tudta, hogy minél kevesebbet adtak el belőle, annál jobb az ő esélyei.

– Hány darabot gyártottak belőle?

– A gyártást pontosan egymillió párnál állították le.

Warrick szíve a gyomráig süllyedt.

– Egemillió? – kérdezte csalódottan.

– Tudom, hogy ijesztően hangzik. De azért nem olyan rossz

ez az arány.

- Hogyne, ha maga mondja.
- Több mint a fele még mindig raktáron van.

Ez már valami.

– És a másik félmillióból mindössze száz párat adtak el a Las Vegas-i térségben – mondta Kotsay.

Ez már sokkal biztatóbb.

– Abból a méretből, amit maga küldött nekem, a tizenegyesből csak két tucat párat adtak el Vegasban.

Warrick már tele szájjal vigyorgott.

- Nagyon köszönöm, Ms. Kotsay. Rengeteget segített.
- Szeretné a kiskereskedők nevét és címét, akik eladták őket?

Ha így folytatja, megkérem a kezét, gondolta Warrick.

- Köszönöm, ez hihetetlenül nagy segítség lenne.

Ms. Kotsay elfaxolta neki a listát, miután Warrick Brown elindult, hogy megkeresse Grissomot.

8.

CATHERINE FIGYELTE, AHOGY DR. ROBBINS ÖSSZEHASONLÍTJA Malachy Fortunato fogászati leleteit a múmia fogazatával. Este hét óra volt – Catherine már megint korábban jött be, a műszak hivatalosan csak tizenegykor kezdődött.

A halottkém megnézte a fogakról készült röntgenfelvételt, aztán lehajolt a múmiához, majd kiegyenesedett és ismét megnézte a röntgenképet. Legalább hatszor ismételte meg ezt a mozdulatsort, mire teljesen biztos volt magában.

– Catherine Willows, bemutatom Malachy Fortunatót – mondta a végén színpadiasan.

– Biztos? – mosolygott Catherine.

– Száz százalék – bólintott a doki. – Bízzál bennem. A fogak olyan egyezést mutatnak, ahogy a nagykönyvben meg van írva.

– Lám–lám – mondta Catherine elégedetten. – Mr. Fortunato, én is örülök, hogy végre megismerhetem... Most, hogy már tudjuk, kicsoda, megpróbáljuk megkeresni a gyilkosát.

Az összeaszott múmia nem válaszolt.

– Szép volt, doki – mondta, és elbúcsúzott Robbinstól.

– Ez a munkám – szólt utána a doki, de Catherine már messze járt.

Catherine lehúzta a cipőjéről a védőpapucsot, amikor meglátta Nicket.

– Szia. Látom, te is korán jöttél.
– Jó estét – köszönt vissza Nick. Látszott rajta, hogy rosszkedvű. – Még legalább egy hét, mire elkészül a DNS-teszt. A fiúk ki se látszanak a munkából.

– Semmi vész – vigyorgott Catherine. – Dr. Robbinsnak sikerült azonosítania a múmiánkat. Malachy Fortunatónak hívják.

– Végre egy jó hír!

– Nagyon ügyes voltál azzal a gyűrűvel, Nick.

– Kösz.

Bementek a pihenőbe kávézni.

Mikor oldott meg utoljára ez az osztály egy maffiagyilkosságot? – kérdezte Nick, miközben kitöltötte a kávéját.

– Egy héttel ezelőtt, de addig soha. Sajnos igen kevés ez egy ekkora városban.

– Mondd, segíthetek valamit?

Catherine fogta a kávéját, és azt mondta:

– Majd szavadon foglak. Most menjünk, mondjuk el Grissomnak, mit találtunk.

Warrick elmesélte Grissomnak, mire jutott a kaszinóban és a hendersoni üzletben.

– Ebből még mindig nem derül ki, hogy helybéli az emberünk.

Grissom az íróasztala mögött ült, előtte festői őszevisszaságban álltak a papírok. Warrick a szemközti székben ült, míg Sara az egyik iratszekrénynek támaszkodott.

– De a postaláda... – szólalt közbe Sara.

Grissom megrázta a fejét.

– Az semmit sem jelent. Isten tudja, hány kaszinóból és hány névre kapta a kártyákat.

– És mi van a cipővel? – kérdezte Warrick.

– Az már valamivel használhatóbb nyom, mivel így közelebb kerülhetünk a kilétéhez. De te is mondtad, hogy félmillió párat

adtak el az Államokban.

Warrick szomorúan bólogatott.

– Ha eredményt akarunk, mindenképpen meg kell találnunk a lábat, amire ráillik az a cipő – folytatta Grissom.

– Azért a láb gazdájának is örülnék – tette hozzá Sara.

Warrick felsóhajtott.

– Holnap reggel bemegyek a kaszinóba, és megnézem a régebbi felvételeket. Ha az emberünk helybéli, ez a legjobb kiindulópont.

– Igazad van – mondta Grissom. – Mi van az ujjnyomokkal? Sikerült kideríteni, ki az a „Peter Randall”?

– Nem és nem – mondta Sara.

– Gris, te komolyan azt hiszed, hogy megtaláljuk a gyilkost? A maffiának dolgozik... – mondta Warrick, és a vállát vonogatta.

– A Sphere-ügyre gondolsz? – kérdezte Grissom.

Nem is olyan régen Warrick egy még felderítetlen gyilkossági ügyön dolgozott. Egy férfit az adósságai miatt lőttek agyon a Sphere Hotel üvegliftjében – az elkövetési módszer más volt, de ott is a maffiára gyanakodtak.

– Talán – felelte Warrick. – De mi a különbség?

– Többek között a bizonyíték – vágta rá Grissom.

Mielőtt még bővebben is kifejtette volna a véleményét, belépett az irodába Brass, a nyomában Catherinenel és Nickel. Brass odabiccentett Grissomnak.

– Sikerült azonosítani az áldozatot a fogazata alapján – mondta Nick, és leült Warrick mellé. – A múmiánkat Malachy Fortunatónak hívják, helybéli volt, és tizenöt évvel ezelőtt tűnt el. Rengeteg pénzzel tartozott a maffiakapcsolatokkal rendelkező kaszinótulajdonosoknak. Több mint valószínű, hogy a múmiát a maffia intézte el.

Warrick, akit senki sem tájékoztatott a két áldozat sérülésének hasonlóságáról, hirtelen előrehajolt.

– A múmiával kapcsolatban talán igazatok van – mondta

Grissom –, de Philip Dingelmann tekintetében még nem vagyok biztos. Mindenesetre erős a gyanúm, hogy az elkövető egy és ugyanaz a személy.

A pókerarcú Brass kivételével mindenkinek leesett az álla. A nyomozó egy dossziét tett Grissom elé az asztalra.

– Majdnem biztos, hogy a két gyilkosságot az FBI által „Ász”-ként ismert bérgyilkos követte el. Húsz év alatt legalább negyven másik gyilkosságért felelős az Államokban.

– Honnan tudod? – kérdezte Catherine az ajtóból.

– Az aláírása alapján – felelte Brass. – Két darab, kis kaliberű fegyverből vízszintesen leadott lövés, a bemeneti sebek közti távolság két és fél centi.

– „Ász” – mondta Warrick szárazon.

– De az aláírás még nem elég – mondta Grissom. – Be is kell bizonyítani.

Mindenki egyszerre kezdett el beszélni. Végül Grissom felemelte a hangját:

– Bár Dingelmannat közvetlenül akkor ölték meg, mielőtt megtaláltuk Fortunátót, látszólag semmi sem utal arra, hogy a két gyilkosságnak köze lenne egymáshoz.

– De az aláírás igen – vetette közbe Catherine.

– Nos, ezt a véletlen egybeesést nem fogadhatom el – mondta Grissom. – Olyan nincs, hogy két különböző bérgyilkosra, akik nyilvánvalóan a maffia megbízásából cselekedtek, ugyanaz a modus operandi legyen jellemző.

– Két golyó a tarkóba, Gris, ez már ősidők óta jellemző a maffiára – mondta Warrick.

– A vízszintes lövések már sokkal jellegzetesebbek. Erre már a legelején figyeltem. Most már tudjuk, hogy ez volt a gyilkos kézjegye.

– Honnan tudjuk? – kérdezte Nick.

Grissom előrehajolt.

– Miután megvizsgáltam a múmiákat, Nick... Catherine...,

megosztottam Jimmel az elméletemet, és az emberei beleásták magukat a számítógépekbe.

Brass megveregette a dosszié fedelét.

– Ez a fickó nem tartozik egyetlen bűnöző családhoz sem. Egy szabadúszóról van szó, megvannak az állandó ügyfelei, de senki sem tudja, hogy néz ki, és senki sem látta akció közben... legalábbis senki se élte túl az akcióit.

– Eddig is tudtuk, hogy egy bérnyílkos végzett azzal a két szerencsétlennel – mondta Sara. – Most mivel tudunk többet?

– És hogyan fogunk eljárni? – kérdezte Catherine.

– Továbbra is külön kezeljük az ügyeket... de mostantól mindenki tájékoztatja a többieket. Catherine, te és Nick továbbra is a múmiával foglalkoztok. Ahogy Brass is említette, olyan bizonyítékra van szükségünk, ami igazolja a feltételezésünket. Találjátok meg.

– Azt akarod, hogy bizonyítsuk be az egykezeséget? – kérdezte Nick.

Catherine felhúzott szemöldökkel nézett Grissomra.

– Nem – mondta Grissom Nicknek, de közben Catherine-re nézett. – Kövessétek a bizonyítékokat. Az is lehet, hogy két gyilkost keresünk.

Catherine mosolygott.

– Nekünk mi lesz a dolgunk? – kérdezte Sara.

Grissom Warrickhoz fordult:

– Te foglalkozz a szállodai felvételekkel. Addig csináld, míg a szemed bírja... Sara, te tudj meg mindent a gyilkosról. Tanulmányozd az aktákat, de áss mélyebbre. Keresd a kapcsolatokat. Lehet, hogy a nyomozók nem vettek észre valamit.

Sara bólintott.

– Nicky – mondta Grissom –, vidd el a lövedékeket a fegyverszakértőhöz.

– Értettem – mondta Nick. – De... szóval...

– De mi?

Nick vállat vont.

– Már most is tudjuk, hogy a lövedékek a Fortunato mellé temetett pisztolycsőből származnak.

Grissom biccentett.

– A gyilkos eltemette a hangtompítót, ez igaz. De nem biztos, hogy a fegyvertől is megszabadult. Még mindig itt vannak az azonos kaliberű lövedékek. Mindent ellenőrizni kell.

Warrick hosszan a főnökére nézett, a hangja zavartan csengett, amikor megszólalt:

– Nem értem, Gris. Miből gondolod, hogy Dingelmannt nem a maffia ölette meg?

– Csak maradjunk tárgyilagosak.

– Én viszont képtelen vagyok erre – vágott közbe Brass. – Philip Dingelmann a Gotti-ügy óta a legnagyobb maffiaperben képviselte volna „Tonhal” Charlie Starkot. Tehát kinek lett volna oka megöletni? Igazi aranyajkú ügyvéd volt, Frischotti, Vinci, a két Cleveland fiú, Tucker és Myers is neki köszönheti a szabadságát.

– Vajon mit keresett Vegasban? – kérdezte Warrick.

Brass vállat vont.

– Valószínűleg ez volt az utolsó alkalom, hogy kiereszthette a gőzt. Hosszú és kemény tárgyalás várt rá.

– Igen-igen... de miért kellett megölni? – kérdezte Warrick.

Erre senki se tudott válaszolni.

– Jim nyugodtan törheti a fejét az indítékon – mondta Grissom az embereinek. – Nektek azonban arra a tanúra kell koncentrálni, amely sohasem hazudik: a bizonyítékra.

Mindenki bólogatott és mosolygott – ezt már sokszor hallották.

– Sok évbe telt, míg kitakarítottuk a városból a maffiát – mondta Brass. – Kapjuk el azt a gazembert, mielőtt valakik még nosztalgizálni kezdenének.

A nyomozó még megkérte Grissomot, hogy ossza szét az akták másolatait az emberei között, majd ismételen felhívta a

figyelmüket, hogy cseréljék ki egymással az információkat, aztán távozott.

Amikor kiment, Grissom azt mondta:

– A személyes véleményem az, hogy inkább az áldozatoknak tartozunk felelősséggel, mint a városatyáknak. Az idő múlása nem orvosolhatja a Malachy Fortunato ellen elkövetett szörnyűséget, és Philip Dingelmannt sem ítéelhetjük meg az ügyfelei alapján.

Warrick Sarára nézett.

– Szóval – mondta Grissom vidáman –, lássunk munkához.

A folyosón Catherine megállította Nicket.

– Ha elvitted a lövedékeket, megkérhetlek, hogy nézz utána valaminek?

– Természetesen. Mi lenne az?

– Fortunato felesége említette, hogy a férjének viszonya volt egy táncosnővel. Azt mondta, hogy a táncosnő... a sztriptíztáncosnő... ugyanazon a napon tűnt el, mint a férje.

– Tudjuk a nevét? – kérdezte Nick.

– Joy Starr. De lehet, hogy csak művésznév...

– Úgy gondolod?

– Lényeg, hogy ha életben van, mindenképpen meg kell találni.

– Szerinted őt is megölték és elrejtették valahol?

– Ez is lehetséges. Nick felsóhajtott.

– Mit tudunk róla?

– Nem sokat. A Swingersben dolgozott. A Paradise Roadon van. Azóta erősen lepusztult a környék.

– És?

– És mi?

– Tizenöt évvel ezelőtt, az eltűnése idején egy sztriptíz bárban dolgozott. Ennyi?

– Ennyi. Esetleg kérhetnél egy embert Brassótól, és körülnézhetnél a klubban... bár ki tudja, ennyi idő múlva... Először nézd meg az újságok honlapjait. Nézz utána az eltűnt

személyeknél – ugyanabban az időben tűnt el, amikor Fortunato.

– Nézd, ha mindenképpen el akarsz küldeni a sztriptíz bárba, a kedvedért szívesen meghozom ezt az áldozatot – vigyorgott Nick.

Catherine nem reagált.

– Először a feljegyzésekkel foglalkozz. A klub még ráér.

– Értettem. Te mit csinálsz?

Catherine már indult is.

– Kimegyek a házhoz, hiszen az is helyszín.

– Egy gyilkossági helyszín – tette hozzá Nick.

Catherine beszállt a Tahoeba, és kiment a Fortunato-házhoz. Útközben eszébe jutott, hogy elhívja O'Riley-t, de aztán meggondolta magát, hiszen a nyomozás jelenlegi szakában kizárólag a bizonyítékokra fog koncentrálni.

A mobiljáról sikerült elérnie Gerry Hoskinst, és engedélyt kért tőle, hogy körülnézzen a ház körül.

Amikor megérkezett, tájékoztatta Hoskinst. A férfi elmondta, hogy Annie lepihent. Aggódott az asszony miatt, ami érthető volt.

Míg Catherine felkészült a helyszínelésre, Hoskins kivitte az utcára a két autót. Tizenöt évvel ezelőtt már elvégezték a helyszínelést, de Catherine remélte, hogy talál valamit, ami annak idején elkerülte a nyomozók figyelmét.

Kivette a csomagtartóból a fémdetektort, bekapcsolta a fejhallgatót és a gépet, majd az utca irányából elindult a felhajtón. Az eredeti Fortunato-aktában nem tettek említést a töltényhüvelyről, azt sem nézték meg alaposan, hogy volt-e vér a kavicsos kocsifelhajtón, mivel a nyomozók nem tudhatták, hogy gyilkosság történt.

Már alkonyodott, de a város valósággal fuldoklott a perzselő hőségben. Catherine végigpásztázta a detektorral a kocsifelhajtót, de semmit sem talált. Fájt a válla, a szeme égett, és minden pórusából dőlt a verejték. Keményen dolgozott, még önmagához mérten is. Levette a fejhallgatót és kimerülten végigsimított a

haján, majd egy papírtörölővel leitatta a homlokáról az izzadságot.

– Brutális ez a hőség.

Catherine riadtan megfordult, és meglátta Annie Fortunatót, kezében két pohár limonádéval. Az egyik poharat odanyújtotta Catherinenek.

– Köszönöm szépen, asszonyom.

– Kérem, szólítson Anniének.

– Köszönöm, Annie. – Catherine hatalmas kortyokban nyelte a hús italt. – Megmentette az életemet.

Az asszony vállat vont.

– Csak granulátum... de ebben a melegben még ez is nagyszerű.

Catherine mosolygott, és a hideg poharat a homlokának nyomta. Mrs. Fortunato a cigarettájával a fémkereső felé intett:

– Mit keres azzal a szerszámmal?

– Őszintén szólva abban reménykedtem, hogy megtalálom a töltényhüvelyeket. – Catherine nem látta okát, hogy titkolózzon.

– Úgy véli, hogy... itt... lötték le? – riadt meg az asszony.

– A vércseppek miatt.

– Igen, de... nem hallottam lövéseket, és sose aludtam mélyen. Most sem.

– Lehet, hogy a gyilkos hangtompítót használt... Nem zavarja, hogy erről beszélünk?

– Nem, dehogy. Már kisírtam magam. Folytassa, kérem.

– A férje holtteste mellett találtunk egy automatából származó hangtompítót. Ez azt jelenti, hogy valahol meg kell lenniük a hüvelyeknek is.

Az asszony biccentett, eddig logikus volt.

– És szerencsével járt?

– Nem, nem igazán – sóhajtotta Catherine –, és hatalmas mázlink lenne, ha mégis találnánk valamit. – Ivott még egy kis limonádét. – Megnézem még egyszer.

Az asszony csendben figyelte Catherine-t, majd azt mondta:

– Tudja, szeretnék köszönetet mondani azért, amit tett.
– Szívesen, Mrs. Fortunato... – mondta Catherine zavartan –,
de még semmit sem tettem.

Az asszony arcán végigfolyt a könny.

– Dehogynem. Tudom, hogy Malachy nem volt tökéletes, de
akkor is... – Most már zokogott.

Catherine átkarolta a vállát.

– Azt hittem, már nincs is könnyem.

– Semmi baj – vigasztalta Catherine. – Semmi baj.

– Ne értsen félre, szeretem Gerryt!

– Tudom.

Az asszony vonásai hirtelen megfiatalodtak.

– De Mal... ő volt az életem szerelme. Ilyen csak egyszer
adatik meg az embernek, és néha akkora gazemberek... érti?

– Azt hiszem, igen – mosolygott Catherine.

– Amikor elhozta a gyűrűt, végre megtudtam, mi történt vele.
Vége a sok töprengésnek, a sok gondolkodásnak... ezért
köszöntem meg magának.

Catherine megszorította az asszony kezét.

– Ebben az esetben nagyon szívesen, Annie.

Leültek a küszöbre, ahol csendben megitták a limonádéjukat,
és nézték a naplementét. Aztán Annie felállt.

– Most bemegyek és rágyújtok. Nem tart velem?

– Nem, köszönöm – mondta Catherine, és ő is felállt. – Még
sötétedés előtt szeretnék végezni.

– Felkapcsolom a kinti lámpákat. – Az asszony összeszedte az
üres poharakat. – Ha még szomjas, csak kiáltson.

– Köszönöm.

Catherine visszament a fémkeresőhöz. A garáznál kezdve újra
végigpásztázta a kocsifelhajtót. A ház közelében volt, amikor
meghallott valamit. A hang annyira halk volt, hogy először azt
hitte, rosszul hall. De amikor többször is végigsöpörte azt a
helyet, a hang minden alkalommal a fülében visszhangzott.

Lehet, hogy a hüvely, de bármi más is lehet. Egy biztos: egy fémtárgy lapul a földben. Gyorsan felhívta Grissomot.

- Grissom.
- Azt hiszem, találtam valamit.
- Mit?

Catherine elmagyarázta a helyzetet.

– Van valami ötleted?
– Talán. Adj egy félórát. Milyen viszonyban vagy a háziakkal?

- Imádnak.
- Az jó. Kérj engedélyt tőlük, hogy kiássuk azt a valamit.
- A leaszfaltozott felhajtójukban?
- Nem is a virágágyásukban.
- Jól van, na. Akkor várlak.

Catherine eltette a telefont, és a házhoz ment. Bekopogott. Gerry Hoskins nyitott ajtót.

- Azt hiszem, találtam valamit – mondta Catherine.
- Szólok Annienek.

Az udvaron várták meg Grissomot. Mielőtt még kiszállt volna a kocsijából, Catherine odament hozzá.

– Azt fogod tenni, amire gondolkod?
– Nem. Azt fogjuk tenni. És készülj fel arra, hogy lassú lesz és piszkos.

A ruháik fölé kezeslábast húztak, majd visszamentek arra a helyre, amit Catherine már megjelölt. Grissom feltette a fejhallgatót, és ő is meghallgatta a gyenge kis hangot.

- Jól van. Akkor lássunk munkához – mondta.

Felvett egy kis propánfáklyát és meggyújtotta.

– Szerinted menni fog? – kérdezte Catherine.
– Ez az egyetlen módja, hogy ne tegyük tönkre a bizonyítékot. Már ha van bizonyíték.

– Remélem – aggodalmaskodott Catherine. – Nem örülnék neki, ha kiderülne, hogy a szomszéd gyerek zsebpénzét találtam

meg.

Grissom mosolygott.

– Akkor majd köszönettel visszaadjuk a jogos tulajdonosának.

Térdre ereszkedtek, majd Grissom a megjelölt helyhez közelített a fáklyával. Ahogy az aszfalt kezdett megolvadni a hőségtől, Catherine egy ültetőkanál segítségével óvatosan kiásta a fémtárgyat. Lassan haladtak. Grissom kissé távolabb tartotta a fáklyát, míg Catherine most már egy evőkanállal kaparta el az olvadt aszfaltot, a másik kezében egy elemlámpát tartott, nehogy szem elől tévessze a fémdarabkát.

Végül, kétórányi fárasztó munkát követően Catherine észrevett valamit.

– Megvan – mondta.

Grissom kissé hátrahúzódott.

– Látsz valamit?

– Azt hiszem, igen – mondta Catherine, és bevilágított a gödörbe.

Letette a kanalat, és gumikesztyűt húzott, majd óvatosan benyúlt a gödörbe. A kesztyű nem sok védelmet nyújtott a forró aszfalt ellen, így óvatosnak kellett lennie. Végre kiszabadította a tárgyat.

Grissom kikapcsolta a fáklyát, és elvette Catherinetől az elemlámpát, hogy szabadon mozoghasson. Catherine egyik kezéből a másikba dobálta az apró, sötét, fekete ragaccsal borított fémdarabkát, hogy lehűtse.

– Ha visszamegyünk a laborba és letakarítjuk – mondta Catherine, és a fény felé tartotta a kis tárgyat –, biztos vagyok benne, hogy egy huszonötös kaliberű töltényhüvelyt kapunk.

Grissom nem szólt semmit, de a szeme ragyogott.

9.

SARA KÉT ÓRÁN ÁT TANULMÁNYOZTA az aktát, amit Brass hozott nekik, és elég sok mindent megtudott belőle, bár a nyomozó elmulasztott megemlíteni néhány tényt.

A gyilkos pályafutása közel húsz évre terjedt ki, ennek ellenére alig volt néhány ujjnyom, ami egyetlen gyanúsítottira irányította volna a figyelmet. A két darab, egymástól két és fél centire lévő bemeneti seb – a gyilkos aláírása – negyvenkét gyilkosságnál, huszonegy államban bukkant fel. Érdekes, hogy úgy öt évvel ezelőtt mintha eltűnt volna ez az aláírás – kivételt csak a legújabb áldozat, a maffia ügyvédje képezett.

Nick bedugta a fejét az ajtón.

– Hogyan haladsz? – kérdezte.

– Brass kihagyott néhány dolgot – mondta Sara.

Nicknek is volt egy példánya az aktából, fogta és leült Sara mellé. A lány néhány szóban tájékoztatta a tartalmáról, majd megkérdezte Nicket, hogy ő miképpen boldogul.

– A vizsgálatok eltartanak egy ideig – felelte Nick.

Sara elgondolkodva könyökölt az asztalra.

– Van egy apróság, ami elkerülte Brass figyelmét.

– Mi az?

– Egyik nyomozó sem említette, de...

– Mondd már.

– A holttesteket megtalálták... bár ki tudja, hogy a

múmiánkhoz hasonlóan még hány áldozat van az Államokban... de mi van a kocsiikkal? Azokat sose találták meg.

– Nem értem.

– Na, jól van. Vegyük Malachy Fortunatót. Előkerült az autója? Ő is, a kocsija is köddé váltak azon a reggelen.

Nick eltöprengett rajta.

– Még át kell nézmem az aktát, de... tudod... azt hiszem, igazad van.

– Persze hogy igazam van – vágta rá Sara, és előrehajolt. – Bízz bennem. Senki se látta azt a kocsit, pedig több mint valószínű, hogy Fortunato a csomagtartójában volt, amikor elvitték a háztól.

– És mi van Dingelmannal?

– Ő már nem illik a képbe. De Dingelmannak nem is volt autója. Busszal jött be a reptérről.

– Nem is bérelt?

– Nem. A portás látta, hogy taxival közlekedett. Nicknek felcsillant a szeme.

– Az összes áldozat autója köddé vált?

– Ha volt autójuk, akkor igen. Ráadásul mindannyian az otthonukból vagy a munkahelyükről tűntek el, és a holttestek egy teljesen más helyszínen kerültek elő.

– Elrejtették őket – bólogatott Nick, majd az aktákra mutatott:

– Van még bennük valami használható?

– Ami azt illeti... van valami, de nem tudok, mit kezdeni vele.

– Mi az?

– Valami rejtélyes okból kifolyólag ez a profi bérgyilkos öt évvel ezelőtt felszívódott. De miért bukkant fel ismét? Mi van akkor, ha Grissomnak igaza van, és Dingelmannat nem a maffia iktatta ki? Ebben az esetben mi az ördögöt keres itt, Vegasban.

– Ki tudja, talán másvalaki bérelte fel – mondta Nick, és vállat vont.

– Kicsoda?
– Például a volt feleség, egy dühöngő üzlettárs, ki tudja? Az aláírás hiánya még nem jelenti azt, hogy teljesen nyugalomba vonult.

– Igen–igen, lehetséges... Szóval neked mi a véleményed?

Nick felemelte a kezét.

– Nem tudom. Még nem. De majd jobban beleásom magam – vigyorgott.

Sara édesen rámosolygott.

– Most hová rohansz? Nem akarsz megosztani a kincseidet? Én is elmondtam, mire jutottam.

Nick az ajtófélfának támaszkodott és jóízűen nevetett.

– Felmentem a Las Vegas Sun honlapjára, és kikerestem a Fortunato és a táncosnő eltűnésével foglalkozó cikkeket... aztán elolvastam a táncosnő aktáját. Kiderült, hogy eredetileg őt is eltűnt személyként kezelték.

– Táncosnő? – kérdezte Sara.

– Egzotikus. Sztriptíztáncosnő volt, de a hozzád hasonló ártatlan kislányoknak fogalmuk sincs erről a világról.

– Catherine biztosan többet tudna mesélni.

Nick vigyorgott.

– Igen. Egyébként ő hívta fel a figyelmem a táncosnőre, aki ugyanazon a napon tűnt el, mint Fortunato.

– Ez egyre izgalmasabb.

– Megtudtam, hogy a Joy Starr csak művésznév volt. A lányt valójában Monica Pettynek hívták. Leadom a nevet Brassnak is, hátha ő többet tud.

– De ne feledd el magaddal vinni a sztriptízbárba.

– Még meggondolom. – Nick előhúzott egy fényképet, és odaadta Sarának. – Hölgyeim és uraim! Íme az egzotikus táncosnő: Joy Starr!

Sara alaposan megnézte a csinos, fekete hajú, fekete szemű, huszonegy év körüli lányt. A haja a '80-as évekre jellemző

módon alaposan fel volt tupírozva.

– Te jó ég, mennyi haja van. Mintha felrobbant volna a feje.

– Hogyan?!

– Egy időben én is így hordtam a hajam – nevetett Sara.

– Na, ne!

– Akkoriban nagy szívtipró voltam ám – mondta Sara. – Akárcsak most. Most pedig fuss, Nicky, ha nem akarod megégetni magad.

– Ejha – mondta Nick, és visszatette a képet a dossziéba, majd visszament dolgozni.

A helyszínről visszatérve Catherine azonnal a laborba ment, és a következő órát azzal töltötte, hogy aprólékos munkával megtisztítsa a hüvelyt a szennyeződéstől. Ujjnyomot már biztosan nem fog találni rajta, de a hüvely maga sokat fog mesélni.

Megkereste a lőfegyverszakértőt, egy barátságos, huszonnyolc éves fickót. Bill Harper éppen Nick lövedékeit vizsgálta. Harper hosszú, göndör haja enyhén szólva kócos volt, és látszott rajta, hogy imádja a pocakját, de Catherine tudta, hogy a fura külseje ellenére nincs nála jobb fegyverszakértő az államban.

– Mi újság? – kérdezte Catherine.

– Nem sok.

– Semmi?

– Van valami, de...

Bill vállat vont, és intett Catherinenek, hogy nézzen bele a mikroszkópba. Catherine szemügyre vette a két hüvelyt. Nyilvánvaló volt, hogy két különböző csőből lőtték ki őket.

– A huzagolás teljesen más – mondta Bill. – A múmiában talált lövedék egyezik a csővel, amit melléje temettek. De ez a másik kettő kész kakukktójás. A két lövedékben csak a kaliber a közös.

Catherine biccentett, majd megmutatta Harpernek a három bűnjeltasakat.

- Megnéznéd ezeket a hüvelyeket?
- Harper felhúzta a szemöldökét.
- Mít hoztál?
 - Az egyik tasakban a múmiánknál, a másik kettőben a beachcomberi lövöldözésnél talált hüvelyek vannak.
 - Szívesen megnézem – mondta Harper. – De ugye tudod, hogy eltart egy ideig?
 - Megvárom – mondta Catherine, és helyet foglalt Harper íróasztalánál.
- Míg a férfi csendben dolgozott, kiszámolta, hogy hány órája nem aludt. A huszonnegyediknél elnyomta az álmot.

Greg Sanders belépett Nick irodájába, és a kezébe nyomta Malachy Fortunato DNS–tesztjét.

- Kösz, Greg.
- Ugye nem felejtetted el a Gran Turismót?
- Dehogy. Szerinted ki merne ujjat húzni veled?
- Jó válasz. – Sanders vállat vont. – A pasas cipőjén kötörmelékot találtam. Valószínűleg a kocsifelhajtójáról. Te érted?

– Azt hiszem, igen – mondta Nick. – És a cigarettaszűrő?

Sanders elhúzta a száját.

- Az a csikk legalább tizenöt éves. Alig maradt rajta valami.
- Ez van.

Sanders most elégedetten vigyorgott; a szemében az örült csillogás azt jelentette, hogy nagyon büszke magára.

- Találtam rajta egy kis DNS–t.

Nick felpattant:

- Most viccelsz?
- De sajnos nem használható.

Ez a fazon olyan, mint egy két lábon járó jó hír–rossz hír vicc.

- Kösz, haver – mondta Nick komoran. – Holnap behozom a játékodat.

– Igen! – kiáltott fel Sanders diadalittasan, és elrohant.

Nick megpróbálta elérni Brasst, de a nyomozó nem válaszolt a csipogójára, így aztán Nick úgy döntött, hogy elmegy a Swingersbe. Különben is, szüksége van némi változatosságra, ha nem akar elaludni. Gondolta, megkeresi Warrickot, hogy ne menjen egyedül.

Az egyik laborban Warrick békésen horkolt a sötétben. Nick nem akarta zavarni a társát. Csendben kiment, és becsukta maga után az ajtót.

Grissom irodája általában tárva–nyitva állt, de most ő is bezárkózott. A villanyt is lekapcsolta. Nick nem akarta zavarni, de aztán arra gondolt, hogyha nem avatja be a terveibe, csak magára haragítja a főnökét – és ehhez végképp nem volt kedve.

Bekopogott az ajtón.

– Igen – szólt ki egy fáradt hang.

Nick bekukucskált az elsötétített irodába.

– Főnök, nem akarok zavarni.

– Felkapcsolnád a villanyt?

Az irodát elárasztotta a neonfény. Grissom feltápászkodott a kanapéről. Őszülő haja kócos volt, a ruhája összegyűrődött.

– Szarul nézel ki.

– Kösz – mondta Grissom, majd felállt és ráérősen nyújtózkodott. – Te is. Mi történt?

– Mesélt neked Catherine arról a táncosnőről, aki ugyanazon a napon tűnt el, mint Fortunato?

Grissom biccentett.

– Igen. Mi van vele?

– Annak idején a Swingersben dolgozott.

– A Paradise Roadon – tette hozzá Grissom, majd megdörgölte a szemét és hatalmasat ásított. – Elnézést.

– Te is emberből vagy.

– Felejtsd el. És téged se akarok ilyennek látni.

Nick nem tudta, hogy most komolyan beszél-e; Grissom

teljesen meg tudta őrjíteni.

– Még nyitva van? – kérdezte Grissom.

Biztosan – mondta Nick. – Arra gondoltam, kimegyek és körülnézek, hátha valaki még emlékszik rá.

– Ez Brass dolga lenne.

– Nem tudom elérni – mondta Nick, és vállat vont.

– O'Riley?

Nick megrázta a fejét.

– Most nincs szolgálatban.

– Conroy?

– Ő sem.

Grissom számba vette a lehetőségeket.

– Vidd magaddal Warrickot.

– A laborban hortyog – mondta Nick. – Szerintem legalább huszonnégy órája nem aludt.

– Na, jó – mondta Grissom. – Akkor menjünk.

Nick úgy nézett rá, mintha leszakadt volna a mennyezet.

– Hogyan? Mi ketten?

– Mi bajod van velem? – nézett rá Grissom.

– Semmi, semmi – vágta rá Nick zavartan. – Akarsz vezetni?

– Nem, rád bízom... De tudod, hogy ez most nem hivatalos látogatás lesz. Csak szétnézünk egy kicsit.

– Értem.

– Adj egy percet, megyek fogat mosni.

– Hogyne, főnök.

– És... na, szóval neked se ártana, ha fogat mosnál. Hölgyek között leszünk.

Nick megcsóválta a fejét és elment, hogy felfrissítse magát. Grissom minden alkalommal tartogatott valamit a tarsolyában.

A hatalmas, hodályszerű Swingers tizenöt évvel ezelőtt még jól jövedelmező helynek számított a szakmában, de most már igencsak nyomot hagyott rajta az idő. A falakról mállott a vakolat,

és az egész szerkezet rozoga volt – akár egy prostituált, aki túl sokáig álldogált a sarkon.

Bár Las Vegasban sose állt le teljesen az élet, a sztriptízbárok általában hajnali háromig tartottak nyitva. Nick bekanyarodott a Tahoeval a parkolóba, és megnézte az órát: alig öt percük maradt még zárásig. Körülnéztek – a parkolóban mindössze féltucatnyi autó állt.

- Csendes éjszaka – mondta Nick.
- Tapasztalatból beszélsz?
- Dehogy. Csak úgy néz ki. Honnan tudhatnám?

Grissom kétértelműen mosolygott.

Az ajtónál egy kopaszra borotvált, rövid körszakállas kidobóember állt. Fekete farmert és fekete, testhez simuló trikót viselt.

– Záróra – dörrént rájuk. A férfinek szinte nem is volt nyaka, a szeme sötéten és hidegen meredt rájuk, az arca olyan barátságos, akár egy rottweileré.

- Mi csak... – mondta volna Nick.
- Záróra – ismételte meg a férfi, ha lehet, egy árnyalattal fenyegetőbben. – Jöjjenek vissza máskor.
- A Las Vegas-i... – próbálkozott Nick.

A férfi szeme kidülledt, a felső ajka fenyegető vigyorra húzódott.

- Süket vagy, öregem?

Grissom közéjük lépett, és megmutatta a jelvényét.

- Las Vegas-i bűnügyi labor.

A kolosszus nem mozdult.

- És akkor mi van?

A tulajjal szeretnénk beszélni.

- Miről?

Grissom barátságosan mosolygott.

- Az csak ránk tartozik.

A férfi felhúzta a szemöldökét, nem hatódott meg tőlük.

– Akkor nem árt, ha elmentek a parancsért, kislányok.

Nicknek elfogyott a türelme.

– A beszélgetéshez nincs szükség parancsra!

A férfi fenyegetően előrelépett.

– Kérem, bocsásson meg a kollégám viselkedéséért. Fiatal és heves – mondta Grissom halk, nyugodt hangon, és ismét közéjük állt.

A kimért hang megtette a hatását – a kolosszus már Grissomra figyelt, aki angyali mosollyal folytatta:

– Szeretné, ha hoznánk parancsot? Semmi gond, telefonálok, és elintézem. Tíz perc az egész... Addig természetesen senki sem hagyhatja el az épületet, és amint a kezemben a parancs, darabokra szedjük az egész kócerájt, és ígérem, hogy a padló alatt is megkeressük a kábítószert. Ó, és a lányokat is nagyító alá vesszük, és az isten irgalmazzon magának, ha valamelyik még kiskorú. Aztán kihívom a tűzvédelmiséket, és átnézetem velük az épületet. – Kinyitotta a telefonját. – Szóljon, ha kezdődhet a móka.

A férfi most már készségesen mosolygott.

– Ejnye, ejnye. A tulajdonost keresik? Azt hiszem, az irodájában van. Egy perc türelmüket kérem. A bárban megvárhatják. – Intett, hogy menjenek be. – Amit csak akarnak, a ház vendégei.

Bementek a füstös helyiségbe, ahol legfeljebb egy tucatnyi vendég lézengett. A kopott falak remegtek a hangos, déli rockzenétől, a pult felett csiricsaré neonreklámok villogtak. A kidobóember hátrament.

– Szép volt – mondta Nick.

A bártn belengte a tömény sörszag, cigarettafüst, vizelet- és tesztoszteron jellegzetes keveréke – nem ez volt a város legvonzóbb helye, bár kétségtelen, hogy nem kellett sokat költeni a karbantartásra. A helyiségben, a színpad körül zöld-fehér

műanyag kerti bútorok árválkodtak; és csupán az olcsó lámpák, valamint a színpad széleire felállított tűzoltópóznák utaltak a hely jellegére.

Az egyik rúdon egy sovány szőke vonaglott, a színpadon zöld galacsinokban gyűltek a bankók.

A kidobóember bement a színpadtól balra, egy CSAK TÁNCOSOKNAK feliratú ajtón – valószínűleg a tulajdonos is erre tanyázhatott. Nick és Grissom megállt a tölgyfából készült pultnál. A csapos egy negyvenes, fáradt arcú, bikinis szőke Nickre pillantott, majd folytatta a törölgetést.

– Lassan záróra, fiúk – mondta. Aztán kacérokodva hozzátette:
– De ha más terveitek vannak, ki tudja?

– Köszönjük, de egészen más terveink vannak – mondta Grissom.

A csapos elkomorodott, és elmosott néhány poharat, de közben még rásandított Nickre, aki gyorsan elfordult. Grissom nem vette észre a jelenetet, vagy legalábbis úgy tett, mintha nem látná.

A kidobóember kíséretében most megjelent a tulajdonos – egy vékony, fiatal, csapzott, kecskeszakállas férfi, aki úgy nézett ki, mint egy gimnazista. Bőszárú farmert és egy UNLV feliratú pólót viselt, a bal szemöldökében egy fémkarika éktelenkedett.

– Engem keresnek? – kérdezte kisfiús hangon.

Nick nagyot nézett.

– Maga a tulajdonos? – kérdezte, hangjában egy árnyalatnyi hitetlenkedéssel.

– Én vezetem ezt a kócerájt. Valami kifogásuk van ellene?

Grissom és Nick szótlánul megrázta a fejét.

– Menjünk ki innen – mondta a fiú. – Nem akarom zavarni a vendégeket, úgylis nagy a pangás.

Kimentek a parkolóba, a vörös neonfény alá.

– Hány éves? – kérdezte Grissom, és szigorú tekintettel méregette a fiút.

– Huszonhárom – felelte a kölyök. – Az UNLV bölcsészkarán

vagyok végzős hallgató. Itt keresem meg a tandíjra valót. A nagybátyám a tulaj, így mindketten jól járunk.

- Hogy hívják?
- John Pressley.
- Mint Elvist? – kérdezte Nick.
- Igen, de két s-szel.

Nick elővette a noteszét és leírta a nevet, majd megkérdezte:

- Ez a hely mióta van a nagybátyja tulajdonában?
- Nem olyan régóta, talán pár éve. Befektetésnek szánta.
- Értem. Tud valamit az előző tulajdonosról?

Pressley gyanakodva nézett rá.

- Miért?
- Keresünk egy nőt, aki tizenöt évvel ezelőtt táncolt itt. Jó

régen.

A fiú előkotort a zsebéből egy doboz cigarettát, és rágyújtott.

- Marge – mondta végül. – Ő volt a tulaj.
- A vezetéknevére nem emlékszik? – kérdezte Nick.

– Dehogynem. Kostichek. Marge Kostichek. – Lebetűzte

Nicknek, aki leírta.

- Lakcím?

A fiú kifújta a füstöt.

- Fogalmam sincs.

Grissom angyali mosollyal nézett rá.

- Erőltesse meg magát, Mr. Pressley.
- Ó, hát a környéken lakik. Nézzék meg a telefonkönyvben.
- Kösz – vágta rá Nick.

A fiú felhúzta a szemöldökét.

- Ugye, nem zaklatnak többet?

Grissom közelebb lépett hozzá.

– Nem lehet, hogy Marge Kostichek az a csinos szőke, a pult mögött?

Pressley keményen Grissomra nézett, és elnevette magát.

- El se hiszem, hogy nem hallottak még róla. Igazi

legendának számít a szakmában.

– Majd kiderül, fiam. Majd kiderül – mondta Grissom, és Nickel a sarkában elindultak a Tahoe felé.

A kocsinál azt mondta:

– Menjünk vissza a kapitányságra. Megkeressük Marge Kostichek címét, aztán fogod Conroyt vagy Brasst, és kimehetnétek hozzá.

Igen – mondta Nick. – Figyelj, Grissom.

– Mi van?

– „Csinos szőke”, mi?

Grissom elmosolyodott, mire Nick jóízűen nevetett.

Beszálltak a Tahoeba. Nick vezetett. Már a repülőtér környékén jártak, amikor Grissom végre megszólalt.

– Egyelőre nem akarom, hogy egyedül mászkálj.

Nick nem szólt semmit.

– Látom, hogy nem tetszik.

Nick odafordult, és a szemébe nézett, de továbbra sem válaszolt.

– Ugye, tudod, miért nem engedlek ki egyedül.

Nick vállat vont.

– Mert szerinted nem állok készen rá. – A jelzőlámpa pirosra váltott, és Nick lefékezett.

– Mert tudom, hogy még nem állsz készen rá.

Nick a főnöke felé fordult.

– Tévedsz, Grissom – mondta keményen. – Készen állok rá.

Komolyan.

Grissom a fejét ingatta.

A jelzőlámpa most zöldre váltott, így Nick kénytelen volt az útra összpontosítani a figyelmét.

– Az a kidobóember... – jegyezte meg Grissom.

– Igen-igen... – vágta rá Nick, és látszott rajta, hogy szégyelli a dolgot.

– Ha nem lépek közbe, még nekimentél volna. És

felfüggesztettek volna miatta. Nekem nem hiányzik a balhé.

– Én csak... – Nick nem folytatta. Tudta, hogy Grissomnak igaza volt, de ettől csak még dühösebb lett. Meredten nézte a kormányt, az ujjpercei teljesen kifehéredtek.

– Elfelejtetted, miért mentünk oda – mondta Grissom –, és kis híján egy macsó ügyet csináltál belőle. Pedig nekünk mindig a saját ügyünk a fontos, Nick. Az a legfontosabb.

Nick lehorgasztotta a fejét.

– Igazad van. Tudom.

– Ne ostorozd magad. Tanulj belőle.

– Úgy lesz, Gris. Köszönöm.

– Mindenesetre ez is egy jó példa volt arra, hogy miért hagyjuk az ilyesmit Brassra és az embereire. Ők az emberekhez, mi a bizonyítékokhoz értünk.

– Azért nem voltunk annyira rosszak – jegyezte meg Nick, amikor bekanyarodtak a kapitányság parkolójába.

– Hát, nem – ismerte be Grissom.

– De a fogmosás már túlzás volt.

A fegyverszakértői laborban Bill Harper megfogta Catherine vállát, aki megrezzent.

– Jaj, ne haragudj – mondta Bill.

– Nem, nem. Én kérek elnézést. Már...

– Elaludtál?

– Ó, nem.

Bill a faliórára mutatott.

– Szent isten – motyogta Catherine, és elvörösödött zavarában. – Nagyon sajnálom, Bill.

A férfi kedvesen mosolygott.

– Ugyan, semmi baj. Teljesen kimerültél.

– Most jobban nézek ki?

– Catherine, ilyenkor senki se néz ki jól. Menj, mosakodj meg, aztán beszélünk.

Catherine bocsánatkérően mosolygott, és megfogadta a

tanácsot.

Tíz perccel később már frissen megmosakodva és megfésülködve tért vissza a laborba. Nem örült a közjátéknak, de érezte, hogy jót tett a pihenés.

- Jól van, Bill. Lássuk, mid van.
- Nézz a képernyőre.

Catherine odament Harper asztalához, és a képernyőn láthatta az egymás mellé állított töltényhüvelyek végét.

- Mit láatsz, Catherine?

Catherine tanulmányozta egy ideig a két képet, aztán azt felelte:

– Huszonötös kaliber, az egyik Remington, a másik Winchester.

Harper a gyutacsokra mutatott.

- Mind a kettő ütést kapott – tette hozzá Catherine.
- Pontosan, és ugyanazon a helyen.

Harper ráklickelt az egérre, és a két gyutacs megtöltötte a képernyőt. Megmutatta a három különböző nyomot, melyek mind a két gyutacson pontosan ugyanazon a helyen voltak. Catherine érezte, ahogy az egész arca felragyog örömeiben.

- Ugyanaz az ütőszeg?

Harper bólintott.

– Elképesztő, ugye? Tizenöt évnyi különbséggel – két különböző bűncselekmény... ugyanaz az ütőszeg.

Catherine hátralépett. Harper most a töltényhüvely aljában négy, alig látható horpadásra mutatott.

- Itt csapódtak neki a zárvarzatnak.

Catherine már szédült.

– Most azt fogod mondani, hogy ezek is azonosak?
– Igenis, asszonyom – és ez még nem minden... A hüvelykivető köröm is megkarcolta a töltényhüvelyeket, amikor kidobta őket.

Catherine bólogatott – értette.

– Ezek is egyeznek – vigyorgott Harper.

Catherine hatalmasat sóhajtott, és boldogan megcsóválta a fejét.

– Ugyanazt a fegyvert használja... és azt hiszi, megtévesztheti a fegyverszakértőket, ha kicseréli a csöveket. Grissomnak igaza van: Malachy Fortunatót és Philip Dingelmann-t ugyanazzal a fegyverrel ölték meg, és valószínű, hogy az elkövető is azonos.

– Erre utalnak a bizonyítékok – tette hozzá Harper.

– És Grissom pontosan ezt szeretné hallani – mondta Catherine, már az ajtóból. – Kösz, Harper, erre ugyanakkora szükségem volt, mint az alvásra. Még annál is nagyobb szükségem!

Grissom az íróasztalánál ült, és a pulykahúsos szendvicseit majszolgatta. Amikor felpillantott, az ajtajában egy magas, izmos, szőke férfi állt meg. Tökéletesen szabott világoskék öltönyt viselt, a haját hátrafésülte. Orra erős és egyenes volt, szeme kék... a mosolya barátságos, akár egy kobraé.

– Rick Culpepper, különleges ügynök – mondta Grissom, és a szendvicseit letette az asztalra. – Magának korán vagy későn van?

– Hogy bír fennmaradni ilyenkor? – Az FBI-ügynök zsírosan mosolygott. – Megtisztel, hogy még emlékszik rám.

– Hogyan felejthetném el? – kérdezte Grissom egy jejes mosoly kíséretében. – Kis híján megölette az egyik helyszínelőmet, amikor csalinak használta.

Culpepper benyomult az irodába, és azt mondta:

– Szent isten, még nem felejtette el? Sara Sidle önként jelentkezett a feladatra, és nem történt baja. Ugyan, Grissom, felejtse már el. Régen volt.

– Nem könnyű elfelejteni, ha az embereimmel játszanak, Culpepper. Ha nem tűnt volna fel, dolgozunk. Mit akar?

– Látom, ebédel – mondta az ügynök, és a szendvics felé biccentett. – Isten őrizz, hogy a drága idejét raboljam... Nyugi,

barátom. Az még sose jutott az eszébe, hogy segíthetek?

Lószart, gondolta Grissom, de csendben maradt. Culpepper leült és folytatta:

- Az emberei lefuttattak egy töltényhüvelyt az AFIS–ban.
- Ez elég sokszor előfordul.
- Igen, és a szövetségi boldogan állnak szolgálatukra.
- Melyik töltényhüvelyre gondol?
- A szállodai lövöldözéssel kapcsolatban vagyok itt.
- Azzal kapcsolatban nem volt találatunk.
- Tudom. De csak azért, mert az AFIS nem kapott rá engedélyt, hogy kiadja az információt. Titkos.

- Ez az a szövetségi információ, amit említett?
- A lövedékkel kapcsolatos ember egy bérgyilkos. Senki se tudja, hogy néz ki vagy kicsoda... de mi is keressük egy ideje. Nagyon hosszú ideje. Ezért vagyok itt – hogy megosszuk egymással mindazt, amit tudunk.

- Köszönöm – mondta Grissom. – Megmondaná, mikor osztozkodott az FBI az információin?

Culpepper vigyorogva előrehajolt.

- Tudom, hogy nem volt mindig felhőtlen a kapcsolatunk, de most fontosabb ügyről van szó. Mind ketten a rosszfűkat üldözzük.

Grissom továbbra is óvatos maradt.

- Ezért fog segíteni, hogy elkapjuk?
- Igen. Meg kell állítani... és úgy tűnik, hogy a maga csapata, valamint Brass nyomozó kiváló emberei végre jó helyen tapogatóznak.

- Értem.

- Tulajdonképpen már el is küldtem Brass nyomozónak az Ászra vonatkozó aktáinkat.

- Ezt nevezem együttműködésnek – mondta Grissom. Azt már nem közölte az ügynökkel, hogy ők már eleve nyomon voltak.

– Akkor most elmondja, milyük van? – kérdezte Culpepper ragyogó arccal.

– Természetesen.

– Grissom nem akarta kitergetni a lapjait, de jó játékos volt. Elmondta, mit történt a Beachcomberben; de biztos volt benne, hogy az FBI-ügynök számára ez nem újdonság. Kihagyott egy-két dolgot, többek között a videokazettát, és a múmiát meg sem említette. Amikor végzett, Culpepper álnokul vigyorgott.

– Most meg mi van? – kérdezte Grissom.

– Semmi különös – mondta az ügynök, és felállt. – Csak örül a szívem, hogy ilyen szépen együttműködünk.

Kezet fogtak, és Culpepper távozott. Grissom egy darabig még üldögélt, és eltöprengett a látogatáson.

10.

JIM BRASS MÉG ÖNMAGÁNAK SEM ISMERTE VOLNA BE, de kifejezetten szüksége volt erre a két gyilkossági ügyre.

Meglehetősen dicstelenül tért vissza a gyilkosságiakhoz, és a kollégái úgy néztek rá, mint egy leprásra. Brian Mobley seriff is csak akkor beszélt vele, ha feltétlenül szükség volt rá. Az utóbbi hónapokban Brass is került a seriffet, és legszívesebben most is azt tette volna, de Mobley kifejezetten tőle akarta hallani a fejleményeket.

Brass komoran bekopogott Mobley ajtaján. Miután leváltották a bűnügyi labor vezetői posztjáról, Brassnak csak egy szürke kis íróasztal jutott a nagy, közös helyiségben.

– Igen – szólt ki a seriff.

Az irodát elárasztotta a ragyogó napsütés, és Mobley úgy fürdött benne, mint valami isteni dicsfényben. Brass savanyúan nézett rá. A vörös hajú, szeplős, kisfiús seriff jól szabott, barna öltönyt viselt, amitől úgy nézett ki, mint egy vállalati igazgató.

– Foglaljon helyet, Jim.

Brasst nyugtalanította az udvarias hangnem, de engedelmesen leült, és körülnézett. Az egyik falon jogi könyvek sorakoztak a polcon, a bal oldali falat egy nagyméretű televízió uralta. A seriff balján, egy kisebb asztalon egy számítógépet látott, a nagy íróasztalon most is pedáns rend uralkodott. A nyomozó egy pillanatra feltette magában a kérdést, hogy dolgozik-e egyáltalán

a főnöke. Valójában Mobley ugyanolyan keményen dolgozott, mint bárki más, bár ebben a munkakörben igazából több köze volt a politikához, mint a tulajdonképpeni bűnügyi munkához.

1973-ban összevonták a Clark megyei seriffhivatalt és a Las Vegas-i Rendőrkapitányságot, ami azt jelentette, hogy a kapitányság a seriff irányítása alá tartozott. Az egyesítés óta Mobley volt a negyedik vezető, és olyan pletykák is keringtek, miszerint a polgármesteri szék felé kacsintgatna.

A seriff felvette a távirányítót, és kikapcsolta a tévét.

– Legalább a CNN még nem neszelt meg a Dingelmann-ügyet.

Brass bólintott.

– A helyi sajtó sem foglalkozik vele, a maffiaügyek nem tesznek jót a turizmusnak.

– Pontosan, de az országos sajtó nem lesz ennyire megértő. Dingelmann túlságosan nagy falat ahhoz, hogy hallgassanak róla.

– Tudom.

– Már az is elég rossz, hogy a lapok és a helyi tévé ráharapott erre a múmia-ügyre. Mindenhol ez a téma. Igaz a hír, hogy a mi helyszínelőink keresztelték el múmiának?

– Nem tudom.

– Mindegy, a sajtó imádja az ilyesmit. – A seriff sóhajtott, és meglazította a nyakkendőjét. – Halljam, Jim, hol tartanak a nyomozásban?

A nyomozó tájékoztatta. Mobley lecsukta a szemét és lehajtotta a fejét.

– Igaz a hír, hogy tizenöt év után felbukkant egy seggfej, hogy megöljön valakit?

– A helyszínelők azon dolgoznak, hogy bebizonyítsák.

– És?

– Ki tudja?

Mobley megcsóválta a fejét.

– Maradjon rajta az ügyön, Jim. Sok múlik rajta.

– Uram?
– Igazi hősök leszünk, ha elkapjuk azt a gazembert, de ha nem sikerül, keresztre fognak feszíteni.

- Igen, uram.
- És vigyázzon az FBI-jal.
- Hogyan, uram?

A seriff kisfiúsan mosolygott.

– Fogadjon el minden segítséget... de ha a végén az FBI letartóztat valakit, övék a dicsőség. Ám ha úgy alakul, hogy előttük érünk célba...

- Igen, uram.
- Rendben van, menjen, és kapja el a gyilkost.

Brass kiment és elindult, hogy megkeresse Grissomot. Az FBI-t senki sem szívelte, így ebben az esetben kivételesen egyetértett a seriffel. A folyosón összefutott Warrickal.

– Te mit keresel még itt? – kérdezte Brass.

Warrick megnézte az óráját, és felnevetett.

Azt hiszem, túlórázok. Teljesen elvesztettem az időérzékemet. Mondanom kell valamit.

– Mi lenne az? – kérdezte Brass.

A helyszínelő elmagyarázta, mit tudott meg az edzőcipőről és a kiskereskedőről.

– Bízd csak rám, elintézem. Most hazamész?

Warrick megrázta a fejét.

– Nem, még beugrom a Beachcomberbe, és megnézek néhány szalagot.

– Olcsón adod magad. Grissom még benn van?

Warrick a folyosó vége felé intett.

– Igen, még benn vagyunk. Tudod, annyi az összefonódás a két ügy között, hogy mindenki megőrült tőlük.

Warrick elköszönt, és ment dolgára. Brass a pihenőben végre megtalálta Grissomot, és leült az asztalához.

Grissom levette a szemüvegét, megdörgölte a szemét és

Brassra nézett.

– Mesélj, mi újság Brian barátoddal.

Brass elmesélte neki, mi történt, és hozzátette:

– A seriff teljesen be van sózva, hogy minél hamarabb pontot tegyünk az ügy, az ügyek végére. Meg akarja mutatni a turistáknak és a városatyáknak, hogy jó állampolgár, és ura a helyzetnek.

Grissom mosolygott, de nem volt vicces kedvében.

– Mi is meg akarjuk oldani az ügyet, Jim. Dupla műszakban dolgozunk, sőt...

– Állj, állj – szakította félbe Brass, és felemelte a kezét. – Emlékszel? Én a te oldaladon állok.

Grissom a fejét ingatta.

– Ne haragudj. A stressz. Nagy a nyomás.

– Warrick azt mondta, olyan, mintha betegek lennétek.

– Az igazságkeresés ellen nincs orvosság.

– Ki mondta?

– Én.

Ekkor belépett Catherine, aki meglepően frissnek tűnt. Kék selyemblúz és fekete nadrág volt rajta, és mosolygós arca hihetetlenül bájos volt.

– Azon töprengtem, ki lehetett a tettes – mondta Grissom.

– Miféle tettes? – kérdezte Catherine.

– Szóval te etted meg a kanárit.

Catherine még szélesebben mosolygott, a szeme ragyogott.

Brass ide-oda kapkodta a fejét.

– Lemaradtam valamiről?

– Tud valamit – mondta Grissom, és már ő is mosolygott.

Catherine öntött magának egy kis kávé, és azt mondta:

– Nagyon sokat tudok.

– Például?

– Például... Tudom, hogy ugyanazzal a fegyverrel lőtték le Philip Dingelmann és Malachy Fortunátót.

– Nem tudom eldönteni, hogy sírjak vagy nevessek – mondta Brass. – Azt akarod mondani, hogy ugyanaz a személy követte el a két gyilkosságot, tizenöt évnyi különbséggel?

Grissom szkeptikus volt.

– Azt azért még nem állíthatjuk határozottan, ugye?

– Nem – mondta Catherine, és leült melléjük. – Még nem. De be tudom bizonyítani, hogy a két férfit ugyanazzal a fegyverrel lőtték le.

Brass megdöbbsent.

– Úgy tudtam, hogy csak egy fegyvercsövet találtatok a múmia mellett.

– Úgy is van – mondta Catherine. – A Fortunato fejében talált golyókon is ugyanolyan volt a huzagolás.

Brass alig bírta követni.

– De a golyók nem egyeztek.

– Igazad van, nem egyeztek.

– Akkor miből gondolod, hogy ugyanazzal a fegyverrel lőtték le őket?

Grissom hátradőlt, és karba tett kézzel figyelte a műsort.

– Várj – mondta Brass –, megvan. Ez ugyanolyan, mint Brad Kendall, a kávéházas pasas.

– Nem egészen – mondta Catherine. – Kendall valóban lecserélte a csövet, de a gyártó azonosítója alapján bebizonyítottuk, hogy a töltények ugyanabból a dobozból származtak. Ebben az esetben ez sajnos nem lehetséges. A lövedékek típusa és gyártója sem azonos. Különbösen sem valószínű, hogy az emberünknek tizenöt évig kitartson egy doboz lőszer.

– Igazad van – vágta rá Brass lelkesen.

Grissom csak mosolygott. Catherine folytatta:

– Mi történik, ha a lövedéket kilövik az automatából? – folytatta Catherine.

Brass felsóhajtott:

– A csappantyú beindítja a löporégést, megüti a gyutacsot, a golyó kirepül a csövön, és a hüvely kivetődik a fegyverből.

– Brávó! – mondta Grissom.

– Fogd be – förmedt rá Brass.

– Az automatából kilőtt hüvelyeknek három jellemzője van – mondta Catherine. – Mint mondtad, a csappantyú beindítja a löporégést, és megüti a gyutacsot. A hüvelykivető köröm megkarcolja a hüvelyt, amikor megragadja, és a hüvely nekifeszül a töltényűr falának, mielőtt kirepül a fegyverből. Minden ilyen nekicsapódás egyedi jelet hagy maga után. Olyan, akár az ujjlenyomat, és minden fegyvernél más.

Brass összehúzta a szemét.

– Azt akarod mondani, hogy...

– Mindkét esetben ugyanabból a fegyverből lőttek. Brass lassan elmosolyodott.

– Ezt a bíróságon is felhasználhatjuk?

– Ezt aligha lehetne vitatni – mondta Grissom.

– De senki sem állíthatja, hogy megbütykölték a bizonyítékot, csak azért, mert az egyik hüvely évekig az aszfaltban volt?

– A védelem mondhatja, de ennek semmi alapja – felelte Catherine.

– Miért?

– Ismered azokat a fazonokat, akik a régi Vadnyugatról származó fegyvereket gyűjtik?

Brass vállat vont.

– Mi van velük?

– Ők is az általam vázolt jelek alapján bizonyították be a Little Big Hornból származó pisztolyok eredetiségét.

– Vagyis a hüvelyeken talált csappantyúk lenyomatát ellenőrizték?

– Pontosan – mondta Catherine. – Kiásták a csatamezőkön fellelhető hüvelyeket, és összevetették a Custer emberei által

használt pisztolyokkal. Két hüvely már több mint száz éve lapult a földben. A miénk szerencsésebb volt, mert csak tizenöt évet töltött az aszfaltban.

– A tudomány és a történelem találkozása – jegyezte meg Grissom. Kedvére volt, amit hallott.

– És szerintetek beválik? – kérdezte Brass.

– Hogyne – vágta rá Grissom. – Gyönyörűen beválik.

– De nincs is fegyverünk.

– Még nincs – felelte Catherine. – De legalább tudjuk, hogy csak egyetlen fegyvert keresünk, és ha az elkövető az elmúlt tizenöt évben nem szabadult meg tőle, igen kicsi az esély, hogy most megteszi.

– Elképesztő, hogy egyesek milyen szentimentálisan ragaszkodnak a nyavalyás fegyverükhöz – jegyezte meg Brass.

Sara csatlakozott hozzájuk. Kivett a hűtőből egy szódát, és lehuppan a székre, Brass mellé. Catherine-re nézett, de a kérdés mindenkihez szólt:

– Mivel magyarázzátok, hogy egy sikeres bérgyilkos... Jézusom, ez olyan morbid... egy bérgyilkos öt évig csendben marad? Aztán hirtelen előbukkan a semmiből?

– Csendben marad? – kérdezte Grissom.

– Igen – mondta Sara, és ivott egy korty szódát. – Legalábbis nincs nyoma. Mintha kiesett volna a világból.

– Az is lehet, hogy lecsukták egy másik ügy miatt – morfondírozott Brass.

Grissom megrázta a fejét.

– Nem hiszem, mert akkor lenne néhány ujjnyomunk.

– Igen, igazad van. Erre nem gondoltam.

– Az is lehet, hogy beteg volt – mondta Catherine.

– Öt évig? – kérdezte Sara.

– Vagy nyugdíjba ment – mondta Grissom.

A többiek rámeredtek.

– Minden lehetséges – mondta. – Na jó, elég a találgatásból,

keressük meg a gazembert.

– Jó, jó, de hol? – kérdezte Sara. – Esetleg nézzem meg az interneten, hátha találok egy oldalt a nyugalomba vonult bérgyilkosokról? – Azzal felállt, és visszament dolgozni.

Brass felsóhajtott.

– Én is megyek. Még utána nézek az edzőcipőknek a kiskereskedőknél. – Felállt, Grissomra nézett, és megvonta a vállát. – Gondolom, azt tesszük, amit a főnök mond.

Grissom bólintott.

– Engem nem zavar, ha sötétben tartjuk az FBI-t.

Catherine megvárta, míg Brass kimegy, aztán Grissomra nézett:

– Ez meg mi volt?

Grissom úgy tett, mintha nem értené.

– Mondd már, mi volt ez?

– Politika. Mobley megengedi Culpeppernek, hogy „segítsen” nekünk, hogy aztán mi elkapjuk a gyilkost és az FBI szépen hoppon marad.

– Csúnya játék.

–Az.

– De Culpepper is megéri a pénzét – mosolygott Catherine.

– De még mennyire – értett egyet Grissom.

Warrick a Beachcomber biztonsági termében ült a monitorok előtt. A biztonsági ember, egy húsz év körüli, alacsony, latin-amerikai férfi betette a lejátzóba a kazettát, amelyet Warrick behozott neki. A felvételen Peter Randall a pókerautomata előtt állt, de csak a hátát lehetett látni, valamint a felvételen látható volt Philip Dingelmann reakciója, amikor észrevette Randallt. Abban a pillanatban Dingelmann eltűnt a sarkon, Randallnak vissza kellett mennie a géphez, kihúzta a kártyáját, majd ő is eltűnt a sarkon. Újra lejátsozták a felvételt, és Warrick Randallra mutatott.

– Minden felvételt látni akarok, amelyen rajta van ez az alak.

A férfi bólintott:

– Majdnem minden hétfőn és szerdán itt van.

Warrick szívverése hirtelen meglódult.

– Hogy hívnak?

– Rickynek.

– Helló, Ricky. Engem Warricknak hívnak.

– Helló, Warrick.

– Mesélj még erről a pasasról.

– Nos, ezen a szerdán nem volt itt, de az a típus, aki gyakran eljár szórakozni. Még egy ilyen nagy helyen is észre lehet venni a törzsvendégeket, főleg akkor, ha az ember órákon át a monitoron csüng.

Dingelmannt hétfő reggel ölték meg, és „Peter Randall” kihagyta a szokásos szerda reggeli pókerjátszmáját.

– Ez a Peter Randall törzsvendég?

– Nem tudom a nevét, de sokat jár ide. De csak hétfőn és szerdán, a korai órákban, amikor nincsenek sokan. Nem mindenki szereti a zsúfolt kaszinókat.

Annak idején Warricknak nem voltak ilyen igényei, csak az volt a lényeg, hogy pörögjön a kocka.

– Ricky, nem tudnál mutatni még néhány felvételt, amelyek hétfőn és szerdán készültek?

– Ne izgassa fel magát, ember. A többi felvételen sem látható az arca.

– Miért nem?

Az őt bólogatott, és azt mondta:

– Észrevettem, de ennyi. És mindig nagyon óvatos volt.

– Honnan ismerted fel, ha sose láttad az arcát?

– Nem tudom, ember, de éppen elég ideje lógok a monitorokon, hogy megismerjem. Vagyis a háta mindig ugyanolyan, nem?

– Értem – mondta Warrick.

– Nézd: a magassága, a fejformája, a frizurája, még a ruházata

is... egy idő után felfigyelsz rájuk. Kezded megismerni az embereket.

– Ricky, ha egyszer megunod ezt a munkát, gyere be a kapitányságra. Ott tárt karokkal fogadnának.

Megnézték az előző szerdai felvételt, ami megközelítőleg ugyanabban az időben készült. Randall most is a pókerautomatánál ült, háttal a kamerának, és egy másik sportzakót viselt. Sose fordult a kamera felé, és amikor a többi kamerát is megnézték, kiderült, hogy azokat is sikerült elkerülnie.

– Hogyan lehet, hogy valaki hetente idejár, mégis rejtve marad az arca?

Ricky vállat vont.

– Fogalmam sincs.

Warrick a szemeit forgatta. Rickynek igaza volt, Randall minden hétfőn és szerdán megjelent a kaszinóban, ugyanabban az időben, mindig hasonló ruházatban, és ha az ember tudta, hogy mit keres, könnyen észre is lehetett venni. Megnézték a gyilkosság előtti hétfőn készült kazettákat, aztán az egy héttel korábbiakat, több szögből is láttak felvételeket, és Randall mindig ott volt.

Nem játszott ugyanannál a pókerautomatánál, de sose ment oda az asztalokhoz, ahol kapcsolatba került volna az osztóval. Inkább a hátsó kijárat közelében lévő pókerautomatáknál játszott. Minden héten ott volt, hétfőn és szerdán. Két órát játszott, majd távozott. Néha nyert, néha veszített. Tény, hogy utána ismét megjelent. És a gazember egyetlen alkalommal sem fordult a kamera felé.

Todd Oswald, a játékgépek felügyelője bedugta a fejét az irodába, és megkérdezte, hogyan haladnak.

– Még dolgozunk – mondta Warrick. – Még mindig keressük az embert. Ricky nagyon sokat segített. Ricky az én emberem.

Ricky ragyogott a büszkeségtől.

– Örülök, hogy elégedett vele – mondta Oswald. – A laccím

segített valamit?

– Minden segít, uram. De a postacímét megszüntette. És a lakcím sajnos nem létezik.

Oswalt rosszállóan dűnnyögött valamit.

– Nos, minden jót, Brown nyomozó.

– Az bizony rám fér – mondta Warrick, de nem javította ki a beosztását illetően.

Oswalt magukra hagyta őket.

Már az öt héttel korábbi felvételeket is megnézték, és Warrick azon töprengett, vajon még hány felvételt fog megnézni, mielőtt feladná a reményt.

Mintha visszafelé nézné ennek a gazembernek az életét. Éppen egy szerdai felvételt néztek, amikor Randall felállt a géptől és kilépett a képből. Warrick megnézte a főfolyosóra néző kamerát – Randallnak semmi nyoma.

– Hoppá–hoppá! Hová ment?

Ricky megrázta a fejét. Gyorsan megnézte az összes képernyőt, és végül észrevette a férfit a jobb alsó sarokban.

– Itt van – mondta, és rámutatott. – Csak az ATM-et használja, ennyi.

– Állítsd meg a kazettát – mondta Warrick halkán.

Ricky már vissza is süppedt a saját világába, nem hallotta meg.

– Állítsd meg a kazettát, Ricky – szólt rá Warrick hangosabban. – Játszd le még egyszer.

Ricky engedelmesen visszatekerte a felvételt.

– Megvan. Elkaptuk. Hadd lássam még egyszer.

Az őt kihúzta magát, és visszatekerte a felvételt, majd lassítva lejátszotta. Nézték, ahogy Randall kiveszi a pénzt az automatából. Most is csak a hátát látták.

– Igen – mondta Warrick. – Igen! Melyik banké az ATM?

Ricky vállat vont.

– Nem tudom, de Mr. Oswald biztosan meg tudja mondani.

– Keresd meg. Kérlek.

Majdnem tíz percig várákozott, míg Oswald bejött a biztonsági terembe, de Warrick nem bánta – volt egy ötlete.

– Igen, Brown nyomozó – mondta a férfi. – Mi történt?

– Melyik banké az az ATM? – kérdezte Warrick, és a képernyőre mutatott.

– A Wells Fargóé. Miért?

– Nagyon köszönöm – mondta Warrick, aztán megveregette Ricky vállát. – Ricky, muchas gracias a segítségért, ember.

– Szívesen – vigyorgott Ricky.

De akkor Warrick már messze járt.

11.

NICK ÁTHAJOLT AZ ÜLÉSEN ÉS KINYITOTTA AZ AJTÓT O'Riley őrmesternek, aki beugrott a Tahoeba. Marge Kostichekhez akartak elmenni. Útközben az őrmester alaposan szemügyre vette a kocsit.

– Szép kis járgány – mondta.

Nick biccentett.

O'Riley kényelmesen fészkelődött az ülésen.

– Sokkal jobb, mint azok a négyülékes Taurusok, amik nekünk vannak.

Stokes nem akart belemenni ebbe a beszélgetésbe. Bár a bűnügyi laborosok több ügyet is megoldottak a gyilkosságiaknak, O'Riley és a társai gyakran lestréberezték a helyszínelőket a hátuk mögött. Tehát Nick betartotta a két lépés távolságot, és csak annyit kérdezett: – Mi is volt a cím?

O'Riley előremutatott:

– Még két ház és balra.

Nick leállította a kocsit egy apró, málladozó vakolatú bungaló előtt. Az egész környéken elkelt volna némi festék. Az őrmesterrel az élen felmentek a repedezett járdán, majd O'Riley becsengetett és bekopogott az ajtón.

Vártak – semmi válasz.

O'Riley ismét csengetett, majd kopogott, de most sem járt eredménnyel. Nick felé fordult, vállat vont, és már éppen el

akartak menni, amikor a házból kiszólt valaki.

– Nocsak, maguk nem úgy néznek ki, mint a mormonok!

Megfordultak. Az ajtóban egy testes asszony állt. Rózsaszín köntös volt rajta, a hajában csavarók.

– Rendőrök vagyunk, asszonyom – mondta O'Riley, és felmutatta a jelvényét. – Beszélni szeretnénk önnel.

– Akkor jöjjenek be azonnal, mert nincs kedvem megfőni ebben az istenverte hőségben! – förmedt rájuk az asszony.

Nick összenézett az őrmesterrel, de aztán szó nélkül bementek a házba.

– Ne álljanak ott! – kiáltott rájuk az asszony. – Csukják már be az ajtót! Úgy nézek ki, mint aki megengedheti magának a légkondicionálást?

– Nem, asszonyom – mondta O'Riley.

Nick becsukta maga mögött az ajtót, és belépett az apró, bútorokkal telezsúfolt nappaliba.

– Maga Marge Kostichek? – kérdezte O'Riley.

– Ez van kiírva a postaládára, nem? Maga nem nyomozó?

– O'Riley nyomozó vagyok – mondta, és vagy nem érezte, vagy nem akarta megérezni az asszony hangjából áradó gúnyt. – Ő Nick Stokes, helyszínelő.

– Miért, valami bűntény történt?

– Nem, asszonyom – vágta rá az őrmester. – Csak azt akartam mondani, asszonyom...

– Hadd lássam a jelvényét még egyszer. Maga nem is igazi nyomozó.

O'Riley már-már elővette a jelvényét, amikor az asszony megragadta a karját.

– Csak vicceltem, ember! – mondta, és felnevetett.

– Akkora melák, hogy le se tagadhatja, hogy zсарu!

Nick szélesen vigyorgott. Kezdte megkedvelni az asszonyt.

– Fel szeretnénk tenni néhány kérdést – mondta O'Riley.

– Hogyne, egy percig se gondoltam, hogy a villanyórát

akarják leolvasni.

Nick közben körülnézett a szobában, megnézte az újságokat, vetett egy pillantást a levelekre, meg ilyesmi. A munkáját végezte.

– A Swingersszel kapcsolatban szeretnénk feltenni néhány kérdést – mondta O'Riley.

– Ó, te jószagú úristen – mondta az asszony, és lehuppant a kanapéra. – Már ezer éve kiszálltam a húspiacról. Én meg azt hittem, hogy a szomszéd kutyája miatt jöttek ki! Az a nyavalyás egész nap ugat. Csak ugat és ugat és ugat, be nem áll a szája. Nincs valami törvény ez ellen?

– Szóval... – mondta O'Riley.

– Tulajdonképpen egy lány miatt jöttünk, aki annak idején a maga klubjában táncolt – szólt közbe Nick.

– Látom, otthon érzed magad, szépségem. Nem kell pisilned, vagy valami?

– Nem, asszonyom.

– Ideges vagy? Miért nem maradsz már nyugton?

– Igenis, asszonyom. Az a lány, a Swingersben...

Az asszony felemelte a kezét.

– Rengeteg lány volt. Több száz, sőt több ezren is voltak. Tudod, ebben a szakmában hamar kiöregszik az ember.

O'Riley elővette a zsebébe sülyesztett aktát, és kihúzta belőle Joy Starr fényképét. Odaadta az asszonynak. Nick észrevette, hogy az öregasszony szája megrándul, de úgy tett, mintha nem ismerné fel a lányt.

– Joy Starr – mondta O'Riley.

Mrs. Kostichek megrázta a fejét.

– Nem emlékszem rá.

Érdekes, gondolta Nick. Most nem okoskodik.

– Úgy tizenhat évvel ezelőtt táncolt – erőltette az őrmester.

Az asszony ismét megrázta a fejét.

– Az igazi neve Monica Petty volt. Eltűnt...

– Nagyon sokan eltűnnek – vágott közbe az asszony. – Egyik este itt vannak, másnap már a hült helyüket se találja. Megismerkednek valakivel, benyomnak egy csomó kábítószer, gyereket szülnek, túladagolják magukat, egyik boldogan hal meg, a másik szomorúan. Honnan emlékeznék mindenkire?

– De erre a lányra biztosan emlékszik – jegyezte meg Nick az íróasztal mellől.

Az öregasszony Nickre nézett, és az arca hirtelen jeges maszkká változott.

– Miért nem jössz közelebb, szépségem? Ahol jobban hallak. És hogy jobban lássalak...

Olyan volt, akár a farkas Piroska nagymamájának jelmezében, és egy belső hang hirtelen azt súgta neki, hogy maradjon ott, ahol van.

– Jól vagyok itt, asszonyom – mondta Nick. – A nyomozónak vannak kérdései.

Az asszony összehúzta a szemét; az arca teljesen megváltozott.

– Akkor valószínűleg álmodtam, amikor megkérdezted tőlem azt a szart?

O'Riley közbeszólt:

– Kérem, nézze meg még egyszer a képet, Mrs. Kostichek. Az asszony odapillantott.

– Már mondtam, hogy nem ismerem. Nem ismertem, most sem ismerem, és ha tizenöt évvel ezelőtt dolgozott nálam, akkor miért pont most érdeklődnek utána?

Nick lepillantott az íróasztalra. Nagy összevisszaságban rengeteg felbontott boríték hevert. Magánlevelek, számlák, prospektusok...

Az asszony az őrmester kezébe nyomta a fényképet.

– Miért kellett előásni ezt az ősrégi történetet? – Már–már kiabált.

Nick nem nyúlt semmihez, de a tekintetével végigtapogatta az asztalt.

– Egy nyomozás során felmerült a lány neve – mondta O'Riley.

Az asszony arca egy pillanatra elfelhősödött, de nem kérdezett semmit. O'Riley megköszönte a torkát.

– Nos, akkor köszönjük szépen az idejét, Mrs. Kostichek.

És akkor Nick meglátott az asztal másik végében egy Los Angeles-i bélyegzővel ellátott borítékot, a feladó neve pedig...

...Joy Petty.

Nick egy pillanatra megdermedt, majd az asszonyhoz fordult:

– Igen, köszönjük, asszonyom.

Aztán csukjátok be az ajtót magatok után, fiúk – szólt utánuk az öregasszony.

Kimentek, O'Riley óvatosan becsukta maga mögött az ajtót. A Tahoeban Nick elővette az indítókulcsot, de egyelőre nem indította be a kocsit.

– Min töröd a fejed, Nick?

Nick a nyomozó felé fordult.

– Hazudik. O'Riley vállat vont.

– Úgy gondolod? Az öreglány legszívesebben a saját nevét is letagadná.

– Nem gondolom, őrmester. Tudom.

O'Riley érdeklődve nézett rá.

– Hogyan?

– A levelek. Láttad azt a sok levelet az íróasztalán?

– Csak gyűjtőget. És akkor mi van?

– Az íróasztalán láttam egy levelet egy bizonyos „Joy Petty”-től. Szerinted mekkora esélye van arra, hogy ez a Joy Petty nem azonos Joy Starral, akinek a valódi neve Monica Petty?

O'Riley szemöldöke a homlokára szaladt.

– Azt hiszem, nagy az esélye annak, hogy most azonnal visszamegyünk a házba.

– Megtehetjük?

– A levél jól látható helyen volt?

- Ó, hogyne.
- Akkor figyelj és tanulj, fiacskám.

Mielőtt Nick még kivehette az indítókulcsot, O'Riley már ki is szállt a kocsiból. Dühösen megnyomta a csengőt, majd kirántotta a szúnyoghálót és a belső ajtón dörömbölt. Marge Kostichek nagy lendülettel kinyitotta az ajtót.

– Most meg mi van? – kiáltotta. – Már megkaptátok, amit akartatok!

– Azt csak hiszi, hölgyem – kiáltott vissza az őrmester. – Mi a fenének kellett hazudni nekünk?

Az asszony hátralépett, így önkéntelenül is beengedte a két férfit a lakásba.

O'Riley Nickre nézett.

– Mutasd meg.

Nick azonnal felhúzta a gumikesztyűjét, majd odalépett az asztalhoz, és felemelte a levelet.

– Hé! – kiáltotta az asszony. – Ezt nem tehetitek! Ez magántulajdon! Hol a házkutatási parancs?

– A bizonyíték szem előtt van, asszonyom – mondta O'Riley. – Ehhez nem kell parancs.

Nick odament a dühöngő asszonyhoz, és felmutatta a Joy Pettytól érkezett levelet.

– Megmagyarázná?

Az öregasszony hátralépett, majd a kanapéhoz botorkált, lehuppant, és kitört belőle a zokogás.

Sara Sidle és Erin Conroy nyomozó a Wells Fargo South Nellis sugárúti fiókjában találkozott Warrickal. A légkondicionálás miatt a hőmérséklet szinte fagypont alatt volt, és a júliusi hőség ellenére a pénztárosok pulóverben voltak.

– Úgy tűnik, közelebb kerültünk az emberünkhöz – mondta Warrick.

Conroy felhúzta a szemöldökét.

– Ez is olyan lesz, mint a postaládája?

Warrick egy pillanatra azt hitte, gúnyolódnak vele, de aztán rájött, hogy tévedett.

– Remélem, nem, de ki tudja?

– Nagyon ügyes voltál, Warrick – mondta Sara, az ATM-re utalva.

– Kösz. Bárcsak a kaszinóban lett volna ekkora szerencsém.

A recepciónál egy pufók pénztárosnő éppen telefonált. Amikor közelebb léptek hozzá, felemelte az ujját, jelezve, hogy azonnal végez... Legalábbis Sara bízott benne, hogy így lesz. Rövid ujjú felsőben volt, és úgy érezte magát, mint egy fagyasztóládában.

A recepciós végre letette a telefont, és Warrickhoz fordult. Mintha a másik két nő nem is létezett volna.

Erin Conroy azonban felmutatta a jelvényét, és azt mondta:

– Azzal a személlyel szeretnénk beszélni, aki az ATM tranzakciókkal foglalkozik.

Az asszony megnézett egy listát az asztalán.

– Akkor Ms. Washingtont keresik. – Felvette a telefont, tárcsázott, és beleszólt a készülékbe: – Ms. Washington, három rendőr van itt, magát keresik. – A vonal másik végén mondtak valamit, aztán az asszony letette a telefont, és Warrickhoz fordulva azt mondta: – Azonnal itt lesz.

Alig egy perc múlva meg is hallották maguk mögött a magas sarkú cipők kopogását. Sara megfordult és egy konzervatív, fekete kosztümes asszonyt látott közeledni. Fekete haja tökéletes volt, a szeme jádezőld, arca keskeny, porcelánszerű. Odalépett Conroyhoz, és mosolyogva kezét nyújtott neki.

– Jó reggelt. Carrie Washington vagyok. Mit parancsolnak?

Conroy kezét rázott az asszonnyal, és igazolta magát.

– Én az életvédelmi osztályon dolgozom, Warrick Brown és Sara Sidle a Las Vegas-i bűnügyi laborból jöttek. Az egyik ATM-ügyfelükkel kapcsolatban szeretnénk beszélni magával.

– Rendben van. Elég sokan jöttek egyetlen ügyfél miatt.

– Túl sok embert érdekel ez a nyomozás – felelte Conroy.

Ms. Washington nyilvánvalóan semmit sem értett a magyarázatból – akárcsak Sara –, de aztán határozott hangon behívta őket az irodájába. Odabenn helyel kínálta őket a hatalmas íróasztallal szemben.

– Szóval miben állhatok a szolgálatukra? – kérdezte, amikor mindannyian leültek.

Conroy odabiccentett Warricknak, hogy kérdezzen nyugodtan, amit a férfi meg is tett:

– Szükségünk van az egyik ATM-ügyfelük nevére.

Ms. Washingtonon látszott, hogy kényelmetlenül érzi magát.

– Sajnálom, de ez...

– Teljesen törvényes – mondta a nyomozó, és a táskájából elővette a parancsot, és letette az asztalra. – Galvin bíró engedélyezte az akciót.

Az asszony feltette a szemüvegét, és elolvasta a parancsot.

– Mire van szükségük?

– Önökhöz tartozik a beachcomberi ATM? – kérdezte Warrick.

Ms. Washington a homlokát ráncolta.

– Nem tudom, de mivel itt vannak, gondolom, többet tudnak, mint én.

– Önökhöz tartozik – mondta Conroy.

– Öt héttel ezelőtt – mondta Warrick, és megnézte a jegyzeteit –, hajnali öt-harminckilenckor használta valaki a gépüket. Meg tudná mondani, ki volt az a személy?

Ms. Washington begépelte az információt a számítógépébe, majd megkérdezte:

– Biztos benne, hogy akkor történt?

Warrick bólintott:

– Igen, asszonyom.

– Ez el fog tartani néhány percig.

– Rendben van. Megvárjuk – mondta Conroy.

A kihallgató helyiségben O'Riley leült az asztalhoz, és Marge Kostichekre nézett. Az asszony már nem gúnyolódott vele, mogorván válaszolt a kérdésekre.

A kihallgatást egy digitális videóval és az asztalra helyezett hangfelvevő készülékkel rögzítették. A hatalmas detektívükör másik oldalán Grissom, Catherine és Nick figyelte az eseményeket. Nick már tájékoztatta a többieket, hogy miért látták szükségesnek behozni az asszonyt.

– Nem jut vele sehová – mondta Grissom.

– Talán nincs is hová eljutni – jegyezte meg Catherine.

– Az lehetetlen – vágta rá Nick. – Tud valamit. Az a levél nem lehet véletlen.

– Kérlek – szólt közbe Grissom. – Nem akarok V-betűs szavakat hallani.

Catherine elgondolkodott, majd Nickre nézett:

– Most hol van az a levél? – kérdezte.

– Az íróasztalomon. Miért?

Catherine felhúzta a szemöldökét.

– Emlékszel arra a dobozra, amit Fortunato feleségétől kaptunk?

– Persze – vágta rá Nick.

Grissom mosolygott.

– A holmik között van egy levél is, amit a pasas... Joy Starrtól kapott – folytatta Catherine.

– Ez volt az a levél, ami miatt a rendőrség azt feltételezte, hogy az emberünk megszökött Joy Starral? – kérdezte Grissom elégedetten.

– Igen – mondta Nick. – Kihagytam valamit?

– Máris megérted – mondta Catherine, és a szeme vidáman ragyogott. – Hozd ide a leveled, addig én is idehozom az enyémet, és a parkolóban találkozunk.

Nick semmit sem értett.

– A parkolóban?

Grissom már vigyorgott.

– Én már értem, Catherine... nagyon ravasz. De, még ha igazad is van, akkor sem oldódik meg a probléma. Nick, azt mondtad, hogy a levélen postai bélyegző van?

– L.A–i bélyegző. Egy hónapnál nem régebbi.

– Addig kiderítek mindent Joy Pettyről – mondta Grissom. – Aztán felhívom Jenny Northant, és megmondom neki, hogy úton vagytok az irodája felé.

– Milyen Jennyt? – kérdezte Nick. – És merre vagyunk úton?

– Jenny igazságügyi írásszakértő – magyarázta Grissom. – Mégpedig igen tehetséges szakértő, és majd megmondja, hogy „Joy Petty” írta-e a leveleket.

– És ha nem ő írta? – kérdezte Nick.

– Akkor majd ráérünk gondolkodni – mondta Catherine. – Gyere, induljunk.

A bank légkondicionálója rendületlenül ontotta a hideget, és húsz perc múlva már mindannyian vacogtak Carrie Washington irodájában. Már nem tudtak, miről beszélgetni, és kínos csendben feszengtek.

Végre megszólalt a telefon. Mindenki megrezzent egy kissé, de a csörgés feloldotta a rájuk telepedő feszültséget.

Carrie Washington felkapta a telefont.

–Igen? – Hallgatott, közben vadul jegyzetelt. – Lakcím?... Munkahely? – Még felírt valamit, aztán letette a készüléket.

– Van valami? – kérdezte Conroy.

– Igen. Az ügyfél neve: Barry Thomas Hyde. Hendersonban lakik, a címe Fresh Pond Court, ötvenhármasszám. Egy videokölcsönzöt üzemeltet, ő a tulajdonos is – A–Z Videó, a Pecos Örökség Központban. A Wigwam Parkway huszonöt-hatvankettő mellett van.

Conroy gyorsan felírta a címeket, de Warricknak nem volt

szüksége rá – ő mindent azonnal megjegyzett.

- Köszönjük szépen, Ms. Washington – mondta Warrick.
- Szükségük van még valamire?

Conroy felállt, a többiek követték a példáját.

- Azt hiszem, megvan, amiért jöttünk – mondta a nyomozó.
- Igyekszünk segíteni – mondta Ms. Washington. Látszott rajta, hogy valami nem hagyja nyugodni, aztán megköszörülte a torkát, és megkérdezte: – Conroy nyomozó, ugye, azt mondta, az életvédelmi osztályon dolgozik?

- Úgy van.
- Vagyis ez egy gyilkossági ügy.
- Pontosan.

Az asszonyra nagy hatással volt az információ.

- Ezért volt olyan fontos a segítsége – szólalt meg Warrick. – Ez az ember nagyon veszélyes, és sajnos, még szabadlábon van.

- Mindent megteszek, hogy segítsek – mondta a nő. – Akármit. Feltéve, ha van hozzá parancsuk.

Sara legszívesebben azonnal kirohant volna a napfénybe, hogy némi szerencséivel felmelegítse a lábát.

- Szent kenyér – tört ki belőle, amint kiérték. – Teljesen megfagytam!

- Akkor nem vagy egyedül – nevetett Conroy. – Nekem kis híján összekoccantak a fogaim, úgy vacogtam.

- A név és a címek sem melegítették fel a hölgyeket? – kérdezte Warrick.

- Ha nem egy újabb zsákutca – mondta Sara –, akkor nagyon–nagyon finom lesz.

- Akkor menjünk, nézzük meg – mondta Warrick, és vállat vont.

Ahogy a Tahoe felé mentek, Sara megszólalt:

- Gyorsan tájékoztatom Grissomot – azzal előkapta a mobiltelefonját.

Grissom azonnal felvette, és Sara elmondta neki, mit tudtak

meg az Ászról.

– Először a háznál próbálkozunk – mondta Grissom. – Siessetek oda, én Brass-szal megyek.

– Conroy nyomozó már velünk van.

– Jól van. Ha valóban ez lesz az emberünk, nagyon veszélyes lehet.

Sara elköszönt, aztán tájékoztatta Warrickot és Conroyt a fejleményekről.

– Ismerős valaki Hendersonban? – kérdezte Conroy, és megnézte a címekeket.

– Nem igazán – mondta Sara.

– Én sem mondhatnám, hogy képben vagyok – ismerte be Warrick. – Volt néhány helyszínünk a környéken, de...

– Szépen vagyunk, mert én sem tudom, hová kell menni – tette hozzá Conroy.

A helyzet annyira abszurd volt, hogy zavarukban felnevettek: három nyomozó, és egyikük sem képes megtalálni egy címet.

– Kérdezzük meg a diszpécst – kuncogott Sara.

– De ne mondjátok el senkinek – mondta Conroy.

– Kiváltképp Grissomnak ne – nevetett Warrick.

12.

JENNY NORTHAM MEGRÁZTA A FEJÉT, hosszú fekete haja ide-oda repkedett, aztán még egyszer belenézett a mikroszkópba.

– Lát valamit? – kérdezte Catherine.

– Szó se lehet róla – mondta Jenny. Ötven kilós testsúlyával és százhatvan centis magasságához képest elképesztően mély hangja volt. – Lószart, fiúk, a két kézírás még csak nem is hasonlít.

– Biztos benne? – kérdezte Catherine.

– A medve katolikus? A pápa az erdőbe szarik? Akárki is írta ezt a levelet... – felemelte a levelet, amit Joy Starr írt Malachy Fortunatónak. – ...nem zavarta, hogy kitudódik a titka. Ez a másik azonban még hamisítványnak sem nevezhető, egyszerűen ráfirkantották a nevet.

– Ez az egyetlen lehetőség? – kérdezte Catherine.

– Nem. Ez a levél... – az írásszakértő a Marge Kostichektől származó levélre mutatott – ...elképzeltető, hogy hamisítvány. De akárhonnán is nézzük, kizártnak tartom, hogy ugyanaz a személy írta őket.

A két helyszínelő nézte, ahogy Jenny mindenféle vegyi fürdőkbe mártogatja a levelet, aztán félretette száradni. Ugyanaztette a Fortunatónak írt levéllel is.

– Várakozás közben összehasonlíthatjuk őket a fénymásolat alapján – mondta Jenny.

Catherine és Nick leültek mellé, és Jenny lassan felolvasta a levelet:

„Drága Mal!

Annyira boldog vagyok, hogy végre elmehetünk innen mind a ketten.

Nagyon örülök, hogy örökre együtt leszünk. Te vagy minden, amiről csak álmodtam. Este találkozunk.

Örökké szeretni foglak,

Joy”

Az új levélben ez állt:

„Drága Marge!

Köszönöm a gyönyörű születésnap üdvözlétet. Nem tudom, miért küldesz még mindig pénzt, tudod, hogy sokat keresek. De nagyon édes vagy. Remélem, megfontolod a meghívásunkat, és eljössz hozzánk néhány hétre. A pasas, akivel élek, Doug el is mehet érted kocsival, hogy ne kelljen buszoznod. Nagyon jó lenne. Kérlek, gyere el.

Szeretettel,

Joy.”

– Most már idősebb – mondta Nick. – Az is lehet, hogy megváltozott a kézírása.

– Ennyire nem változhatott meg – vágta rá Jenny. – Egyszerűen képtelenség. Az évek során valóban megváltozik a kézírásunk, de csak egy bizonyos fokig. De az aláírás? Ez olyasmi, amit nem szoktunk drasztikusan megváltoztatni.

Jenny egymás mellé helyezte a két levelet.

– Nézzék a „Joy” kezdőbetűit.

Közelebb hajoltak a levelekhez.

– Ebben az új levélben a J–betű nagyon kurzív. Egyenes vonallal kezdte, aztán egy kurva hatalmas hurokkal zárta a betűt, ami majdnem akkora, mint a betű maga. Látják? Az ilyen ember

valósággal szomjazik a figyelemre, ki akar emelkedni a tömegből.

Catherine a másik levélre mutatott:

– Meséljen a másik aláírás mögött rejtőző személyről.

– Ez egy firka. Majdnem olyan, mintha egy gyerek írta volna.

Nagyon egyenes vonalak, inkább nyomtatott betűk. Kizárt, hogy ugyanaz a személy írta volna, hiába telt el közöttük annyi év.

Catherine Nickre mosolygott.

– Most már megszáradtak – mondta Jenny, és elővette az eredeti iratokat. – Lássuk.

– Ezt ninhydrinbe áztatta? – kérdezte Nick, és az első levélre mutatott.

Jenny megrázta a fejét.

– Nem, azt már rég lejárt lemez.

– A Fortunato-aktában azt olvastam, hogy még '85-ben a labor megpróbálkozott vele... de nem mutatott ki semmit – jegyezte meg Catherine.

– Igen – mondta Jenny. – Annak idején jó volt, de nem tökéletes. Jól kimutatta az aminosavakat, amik az érintés után maradtak a papíron. De ez az új anyag a sót mutatja ki.

Nick bólintott, eszébe jutott, hogy nemrégén olvasott is valamit erről valamelyik szaklapban.

– A britek találták fel, ugye? – kérdezte.

– Igen – felelte Jenny.

– Ó, igen – tette hozzá Catherine. – Sokkal több nyomot hoz ki, mint a ninhydrin.

– Azt hiszem, van valami – mondta Jenny. – Nézzék csak.

A szakértő megfogta az eredeti levelet: a lapon egy tenyérynymomat és számos ujjnyom rajzolódott ki.

– Mintha megpróbálta volna letörölni az ujjnyomait a papírról – vigyorgott Jenny. – Ez a sok nagyokos elfelejti, hogy az ujjlenyomat kilencvenkilenc és fél százalékban vízből tevődik össze. Az ujjnyomok a papírban, nem pedig a papíron vannak.

Az új levélen már nem volt annyi ujjnyom, de azokkal is el

lehetett játszodozni.

– Az ujjnyomszakértőjük majd megmondja, hogy nem egyeznek – jósolta Jenny. – A leveleket két különböző személy írta, és ezt nem csak a kézírás, hanem az ujjnyomok is bizonyítják.

– Most mire gondolsz? – kérdezte Catherine, és Nickre nézett.

– Azt már tudjuk, hogy Fortunato nem szökött meg a táncosnővel.

– Pontosan.

– Azt is sejtjük, hogy a nő még él és virul, és Los Angelesben él, Joy Petty néven.

– Igen, de többet is kellene tudni róla, mielőtt visszamegyünk Grissomhoz – bólintott Catherine.

Nick felállt.

– Tehát van egy hamisított levelünk, amit az állítólagos Joy írt az áldozatnak, nagyjából a gyilkosság idején... De miért? Miért volt szükség erre a levélre?

– A gyilkos alapos volt – mondta Catherine. – És be is vált, hiszen mindenki azt hitte, hogy Fortunato a nővel van, és senki sem nyomozott utána.

Nick széttárta a kezeit:

– Tehát a maffiózók bérgyilkost fogadnak, és elrejtik nála a levelet...

– Ennek semmi értelme – mondta Catherine a fejét ingatva.

– Miért nincs?

– Jól van, nézzük csak a maffia szemszögéből. Nem akard, hogy kiderüljön, hogy te ölted meg a pasast, sőt, azt sem akard, hogy előkerüljön a holttest. Szólsz a bérgyilkosodnak, hogy rejtse el a holttestet valahová, ahol lehetőleg senki sem találja meg, aztán megírod ezt a levelet, hogy úgy tűnjön, mintha a barátnőjével szökött volna meg.

– Igen, igazad van – mondta Nick. – Kezd összeállni a kép.

Catherine mosolygott.

– Valóban? De akkor miért engedted meg a gyilkosnak, hogy otthagya a kézjelét a hulla mellett?

– Miért ne?

– Mert ha megtalálják a holttestet, te is tudod, hogy a zsaruk azonnal a maffiára fognak gyanakodni. Nekünk is ez volt az első gondolatunk.

– De az Ász, ő a maffia bérgyilkosa...

– Nem, Nicky – mondta Catherine. – Ő szabadúszó. Az ügyfelei szervezett bűnözéssel foglalkoznak, de nem feltétlenül ők a kizárólagos megrendelői.

Nick most már értette, és csalódottan megcsóválta a fejét.

– Grissom mindig azt mondja, hogy sohase bocsátkozzunk feltételezésekbe. Erre mit teszünk? Feltételeztük, hogy a maffia keze van a dologban.

– Ha nem így volt, akkor tökéletes volt a rendezés. Fortunato már eleve tartozott a keletieknek, de a kaszinótulajdonosok is a sarkában voltak.

– Ha valaki más bérelte fel az Ászt, ki tehette?

– Észrevetted, hogy minden alkalommal, ahogy megválaszolunk egy kérdést, azonnal felmerül egy másik? – Catherine az írásszakértőhöz fordult: – Jenny, mennyi kézírásra van szüksége, hogy egyezést találjon a két levél között? Jenny automatikusan válaszolt:

– Ha megvan a gyanúsított, ne kérjen tőle írásmintát, az nem ér semmit. Keressen egy másik mintát, bevásárlólistát, bármit.

– És ha nincs?

– Akkor... akkor nincs mit tenni... szerezze meg az írásmintát. – Jenny vállat vont. – Vannak dolgok, amiket nem lehet letagadni.

– Mekkora legyen az írásminta? – kérdezte Catherine.

– Néhány mondat, legalább. Minél több, annál jobb.

– Ezzel mindenki így van – jegyezte meg Nick.

– Köszönjük, Jenny – mondta Catherine. – Maga a legjobb.

– Aligha, mivel az apám volt a legjobb.

Catherine bólintott.

– Visszajövünk, ha van már valami a kezünkben.

Jenny visszatért a munkájához.

– Ötig itt leszek, és utána is rám csipoghatnak.

– Mi történt a híres, huszonnégy órás munkaidővel? – tréfálkozott Catherine.

– Ne tegye tönkre a napomat – mondta Jenny. – Kóruspróbám lesz.

Amint beszálltak az autóba, Catherine azonnal elővette a telefonját és tárcsázott egy számot.

– O'Riley – szólt bele az őrmester.

– Marge Kostichek még mindig magukkal van?

– Igen.

– A története változatlan?

– Igen.

– El fogja engedni?

– Igen.

– Még folyik a kihallgatás?

– Ahogy mondja.

– Oké, akkor elmegyünk a bíróságra, és szerzünk magának egy parancsot a tanúvallomással nem hitelesített azonosításra.

– Mire?

– Írásminta- és ujjnyomat vételre.

– Ó, értem. Rendben van.

Catherine meghallotta Marge Kostichek hangját a háttérben: – Maga a jó vagy a rossz zsaru?

– Szólok Grissomnak. Egy órán belül meglesz a papír.

– Imádom az ilyen híreket – mondta az őrmester, és bontotta a vonalat.

Catherine felhívta Grissomot, aki megígérte, hogy elintézi a parancsot és eljuttatja O'Rileynak.

– Aludtatok valamicskét? – kérdezte Grissom.

– Valamikor az év elején – sóhajtotta Catherine. – Még az ennivaló ízére sem emlékszem.

– Akkor álljatok meg, és legalább egyetek valamit. Ha nem vigyázunk, mindannyian szétesűszünk... Addig tartom a frontot.

– Köszönjük. Nemsokára benn vagyunk.

Eltette a telefont, és egyáltalán nem örült annak, hogy Grissom eszébe juttatta, mennyire fáradt.

– Mit mondott? – kérdezte Nick.

– Hogy együnk valamit.

– Az jó. Tizenkét órája nem ettem, és akkor is csak egy süteményt.

A Harley–Davidson presszó olyan volt, akár egy ötvenes évekbeli fogadó, egy kocsmá és egy heavy–metal klub keveréke. Catherine ismerte a helyet, de még sose evett itt. Jól keresett, de annyira nem jól, hogy a lány a mellett megengedhesse magának a nyolcdolláros hamburgereket.

Míg kihozták az üdítőjüket, az ügyről beszélgettek.

– Na, jó – mondta Catherine. – Ha nem a maffia végzett Fortunatóval, akkor ki tette?

Nick eltöprengett a kérdésen.

– Talán a felesége? Mindig a házastársak az első számú gyanúsítottak. Ráadásul csalta is.

– Nem tudom – mondta Catherine. – Nekem őszintének tűnt a szomorúsága, de az is biztos, hogy az idő múlásával a Joy iránti haragja sem csökkent.

– És a barátja?

A pincérnő letette eléjük az italukat, és felvette a rendelésüket.

– Hahó! – szólalt meg Catherine. Nick még mindig a pincérnő ringó csípőjével volt elfoglalva.

– Bocsánat. A barátjánál tartottunk.

– Gerry Hoskins. Annie Fortunato azt állítja, hogy a férje eltűnésekor a pasas nem volt a képben, de senki sem ellenőrizte le a sztoriját.

- Pedig nem ártana.
- Ezért teremtette az isten Jim Brasst.
- Örök hála neki. Más ötlet?
- Mi van Marge Kostichekkel?

Nick vállat vont.

– Hazudott, amikor azt mondta, nem ismeri Joyt. De mi lehetett az oka?

Catherine sóhajtott.

- Nem tudom. Ez elég jó válasz?

Nick megpróbálta túlkiabálni a Steppenwolfot.

– És ha Joy az emberünk? Ugyanazon a napon tűnt el, és a levél felbukkanásáig azt sem tudtuk, hogy életben van.

– De a tizenöt évvel ezelőtt írt levél valószínűleg nem is tőle származik. Miért kell megöletni valakit, aztán elhelyezni egy hamisított levelet, amikor ezzel csak még jobban magára terelné a gyanút?

- Megfájdul a fejem.

Catherine tovább törte a fejét.

- Kíváncsi vagyok, Grissom mit intézett.
- Később – mondta Nick éhes tekintettel.

A pincérnő kihozta az ebédjüket, Catherine képtelen volt eldönteni, hogy a pincérnő vagy a hamburger gyakorolt ilyen hatást Nickre.

Talán Nicknek igaza volt. Lehet, hogy Catherinenek sem ártott volna, ha kizárólag a szendvicsének szenteli a figyelmét, és egy időre megfeledkezik a gyanúsítottjairól.

Ebéd után Catherine kitette Nicket a kapitányságon, hogy még egyszer átnézze a bizonyítékokat. A nyomozás során mindig szükség volt erre, mivel az új információk folyamatosan új megvilágításba helyezték a bizonyítékokat. Ám ha elkapják a gyilkos megbízóját, az valószínűleg az ujjnyomok és a két levél azonosításának lesz köszönhető.

Catherine már Annie Fortunato lakása felé tartott, amikor megszólalt a telefonja.

– Szia, Nick vagyok. Grissom előkerítette Joy Petty jogosítványfényképét.

– És?

– Ő az. Idősebb, már nem olyan csinos, mint régen, de semmi kétség – ő az: Monica Petty, vagy Joy Starr vagy Joy Petty vagy...

– Szóval megvan a virágszál. – Catherine megmarkolta a kormányt. – Mondd meg O'Rileynak vagy Brassnak, hogy menjenek el L.A.-be és hallgassák ki.

– Ha már O'Riley-t említetted, megszerezte Marge Kostichek ujjlenyomatait és az írásmintát.

– Jól van. Én most érkeztem meg a Fortunato-házhoz – mondta Catherine, és letette a telefont. – Egy óra múlva benn vagyok.

Catherine leparkolta az autót, és kezében a tereptáskájával, az ajtóhoz ment. A nappali függönyein kiszűrődött a lámpafény. Bekopogott.

Annie Fortunato nyitott ajtót. Bár rendesen fel volt öltözve, kissé zilált benyomást keltett, szájában most is az elmaradhatatlan cigarettával.

– Üdvözlöm, Willows kisasszony. Jöjjön be.

Catherine belépett.

– Mit tehetek magáért? – mosolygott az asszony.

A lakást belengte a sajtos makaróni illata, ebédidő volt.

– Elnézést, hogy nem telefonáltam...

– Ugyan, semmi probléma. Tudom, hogy segíteni akar – mondta az asszony.

– Köszönöm, hogy ilyen megértő. Le kell vennem az ujjlenyomatait.

Mrs. Fortunato riadt tekintettel méregette: – Hogyan?

– Szükségem van az ujjlenyomataira, és a Gerryére is.

– Miért? – Az asszony hangja már cseppet sem volt barátságos.

– Ujjnyomokat találtunk a Joy Starr–féle levélen. Ami a férje holmija között volt.

– De mi az ördögnek...

– Mi történt, Annie? – hallatszott Hoskins hangja a ház másik végéből.

Az asszony megfordult, és elkiáltotta magát:

– Catherine Willows van itt. Azt mondja, le kell vennie az ujjlenyomatainkat! – Catherinehez fordult, és az arcát eltorzította a harag. – Azt hiszik, hogy mi tettük? Akkoriban még csak nem is ismertem Gerryt! Nem is élt ebben a városban!

Catherine nehezen viselte a kínos helyzetet.

– Csak formáság, hogy könnyebben... tudja, hogy kizárjuk magukat a többi gyanúsított közül.

Ám az asszony egyre jobban belelovalta magát a dühbe.

– Azt hiszi, megöltem a férjemet? És én még azt hittem, barátok vagyunk!

– Mrs. Fortunato...

Az asszony valósággal köpködte a szavakat:

– Rohadt kis ribanc! Hogy merészel idejönni?

Catherine felemelte a kezét, megpróbálta megmagyarázni a helyzetet:

– Őszintén mondom, Mrs. Fortunato, nekem eszembe se jutott, hogy maga ölte volna meg a férjét – hazudta. Most már csak annyit tudott, hogy esze ágában sincs az ujjnyomok nélkül elhagyni a házat. – De ha elkapjuk a tettest, az ügyvédje minden alkalmat meg fog ragadni, hogy felmentsék az ügyfelét, ami azt jelenti, hogy magát és Gerryt is bele fogja keverni az ügybe.

Mrs. Fortunato dermedten állt, de legalább hallgatott. Catherine megkönnyebbülten nyugtázta, hogy elpárolgott a dühe.

Hoskins kijött a hálósobából, a ruháját igazgatta.

– Jól vagy? – kérdezte.

Catherine arra gondolt, hogy talán félbeszakított valamit, talán a makaróni utáni desszertet.

– Le akarja venni az ujjlenyomatainkat, a tiédet és az enyémet, azt mondja.

– Mi az isten...

– Hogy ha elkapják Mal gyilkosát, az ügyvédje ne tudjon belekeverni minket.

Most már mindketten Catherine-re néztek – a tekintetük tele volt gyanakvással.

– Nézzék – mondta Catherine kimerülten –, az a munkám, hogy megtaláljam Malachy gyilkosát. És most, hogy előkerült a holttest, mindkettőjüket gyanúsítottként fogják kezelni.

– Szóval mégis csak egy bűdös ribanc – förmedt rá az asszony.

– Hallgasson meg, kérem.

Hoskins védelmező mozdulattal átkarolta az asszonyt.

– Hogy az ördögbe jutott eszébe...

– Nem vagyok a barátjuk – csattant fel Catherine. – És nem úri jókedvemből vagyok itt. Követnem kell a bizonyítékokat, akárhová is vezetnek. Ez a munkám. Ezért ástam tegnap éjjel a kocsifelhajtón. Minél több a bizonyíték, annál könnyebben találok meg Malachy Fortunato gyilkosát, hogy bíróság elé kerüljön végre. És nem csak a gyilkost, hanem a megbízóját vagy a megbízóit is kézre fogjuk keríteni... Legyen az a maffia vagy maguk, vagy akárki.

A pároska döbbenetesen nézett rá. Hoskins végre megszólalt:

– Hogyan segíthetünk?

Catherine megkönnyebbült, ugyanakkor kimerült a felesleges vitától.

– Szükségem van az ujjlenyomataikra – mondta.

A férfi bólintott:

– Itt is meg tudja csinálni, vagy be kell mennünk a rendőrségre?

Catherine elővette a táskájából a felszerelését.

– Itt is megcsinálhatjuk. – Legszívesebben felpofozta volna magát a magánszáma miatt. Nem kellett volna így reagálnia, még kész szerencse, hogy Gil Grissom nem látta, mit művel.

Mrs. Fortunato zavarban volt.

– Nagyon sajnálom, hogy azt mondtam magának... tudja, mit. Catherine kedvesen rámosolygott.

– Én is sajnálom, ha félreérthető voltam. Tudom, hogy nem könnyű magának... de minden szempontból meg kell vizsgálni az ügyet, és ilyenkor nem számít, ha jó vagy rossz, kényelmes vagy kényelmetlen a helyzet.

– Tudom, tudom. Csak minden olyan... megterhelő. Már nagyon fáradtak vagyunk. Gondolom, magukra is ráférne egy kis pihenés.

Minden nap olyan emberekkel találkozunk, akiknek valóságos rémálom az életük – szokta mondani Grissom.

Catherine gyorsan levette az ujjlenyomataikat, most már alig várta, hogy eltűnjön a házból. Régi sebeket nyitott fel, és minél gyorsabban távol akart lenni tőlük.

Amint végzett, adott egy papírtörülőt Hoskinsnak, hogy letörölhesse az ujjairól a tintát.

– Köszönöm – mondta a férfi.

– Én köszönöm, Mr. Hoskins – mondta Catherine. A férfi kikísérte az ajtóig.

– Ms. Willows.

– Igen.

– Kérhetek egy szívességet?

–Attól függ.

A férfi nagyot nyelt.

– Kapja el azt a gazembert.

Catherine hosszan a szemébe nézett.

– Ó, Mr. Hoskins. Úgy lesz. Higgye el, hogy elkapom.

13.

WARRICK, CONROY ÉS SARA ABBAN ÁLLAPODTAK MEG, hogy Hendersonban találkoznak Brass-szal. Amikor a SUV-val megálltak a ház előtt, Brass Taurusa már ott parkolt, és az anyósülésen meglátták Grissomot. A három helyszínelő kipattant az autóból, és Warrickal az élen, a jelzés nélküli autóhoz siettek.

Az épületet „sivatagi krém” színre festették, a ház mellett egy kétautós garázst láttak, a gyepet gondosan nyírták. Az egész ház diszkrét jómódról árulkodott.

– Valakinek bejött az amerikai álom – jegyezte meg Warrick, és a főnökéhez fordult. – Már bekopogtatok? – kérdezte.

Grissom le sem vette a szemét a házról.

– Amikor ideértünk, senki sem volt itthon. Hol voltatok?

Warrick szégyenlősen vigyorgott.

– Eltévedtünk – vallotta be végül.

– Ezt nevezem – nézett rá Grissom. – Szép teljesítmény, ha belegondolok, hogy hárman kellettetek hozzá.

– Hé, azért vedd figyelembe, hogy teljesen megváltozott a környék – védekezett Warrick. – Amikor utoljára erre jártam, még csak prérikutyák szaladgáltak a bokrok között.

– Mindegy – vágta rá Grissom. – Különben sincs itthon senki.

Conroy közben Brasshoz ment, és megkérdezte:

– Ne nézzem meg a hátsó kijáratot?

– Nincs parancsunk – mondta Brass. – Csak óvatosan, nehogy

beletenyereljünk valamibe.

– Teljesen kihalt – mondta Sara. – Mintha senki sem lakna itt.

A száraz, sivatagi szél szelíden megcirógatta az arcukat.

– A nappali be van bútorozva – mondta Grissom – és az elektromos – valamint a vízművek egybehangzóan azt állították, hogy egy bizonyos Barry Hyde lakik itt.

– Te aztán semmit sem bízol a véletlenre – jegyezte meg Warrick.

– Ahogy mondd. És nem is szoktam eltévedni.

Warrick szó nélkül hagyta a megjegyzést.

– Szerintem megérdemlünk egy kis pihenést – mondta Grissom.

– Hogyan? – kérdezte Sara.

Conroy beszállt a Taurusba, míg Brass beült a Tahoe hátsó ülésére, Sara mellé. Warrick és Grissom előreültek.

– Ha akarsz, vezetek. Ismerem az utat – ajánlkozott Brass.

– Valahogy eljöttem ideig, és remélem, hazatalálok – vágta rá Warrick csípősen.

Barry Hyde videotékája közel volt a házhoz, néhány utcával arrébb már a Wigwam Parkway-n voltak. Warrick bekanyarodott a parkolóba, az A-Z Videó elé.

Brass vezetésével elindultak a bejárat felé. A bolt olyan volt, mint bármely más hely, az új filmek a bejárat közelében, a régiek a középső polcokon. A jobb oldali falon csupa DVD, középen a pénztár. A bolt végében egy ajtó, ami valószínűleg a raktárba és az üzletvezető irodájába vezetett.

A pénztárnál egy csinos, húsz év körüli indián lány állt, kékesfekete haját rövidre vágatta. A kitűzőjén a SUE név állt. Nyilvánvaló volt, hogy meglepetésként érik a betérő vásárlók.

– Helló. Üdvözlöm az A-Z Videóban. Tudják már, milyen filmet szeretnének?

– Sue, én Barry Hydeot keresem – mondta Brass. Nem vette elő a jelvényét, egyelőre csak próbálkozott.

A lány elmosolyodott.

- Mr. Hyde egész nap nem lesz itt. Talán én is segíthetek.
- Mikorra várható?
- Sajnálom, de csak jövő hét elején.

Brass most már elővette az igazolványát.

- Meg tudná mondani, miért nincs itt?

A rendőrigazolvány láttán a lány mosolya hirtelen semmivé foszlott.

– Ó, én szeretnék segíteni, de én csak... Azt hiszem, Patrickkel kellene beszélniük.

Brass elmosolyodott:

- És ki az a Patrick?
- Mr. Hyde helyettese. A távollétében ő vezeti a boltot.
- Szeretnék beszélni ezzel a Patrickkel. Itt van?
- Hátul – mondta a lány, majd megnyomta a házi telefon gombját, és beleszólt: – Patrick, téged keresnek.
- Ki az? – hallották a hangot.
- Azt hiszem, a rendőrség... Vagyis a rendőrség.
- Jól van... OK... egy perc... izé... már megyek is... egy perc... és ott vagyok.

Közben Grissom és Warrick úgy méregették a videokazettákat, mintha potenciális bizonyítékok lennének. Három–négy perc múlva már kezdtek türelmetlenkedni.

Brass a pultra könyökölt.

- Sue, nem sürgetné meg Patricket?

A lány már nyúlt is a telefon felé, amikor kinyílt a hátsó ajtó, és egy szemtelenül fiatal fiú lépett ki rajta. A haját szőkére festette, fekete kecskeszakállat és hosszú barkót viselt, a pupillája olyan apró volt, akár egy–egy gombostűfej. Ha nem lett volna rajta a bolt jelével ellátott póló, az ember egy metalbanda gitárosának nézte volna.

Warrick azonnal megérezte rajta a fűvet, amit a fiú mentolos rágóval próbált álcázni. Ez megmagyarázta a késést.

– Mit... parancsolnak? – nyögte a fiú.

Brass alig bírta visszafojtani a nevetését; egy üzletvezetőre számítottak, de helyette Maynard G. Kerbst kapták.

– Maga Patrick? – kérdezte végül.

A fiú gondolkodott egy ideig, majd kinyögte:

– Igen. McKee. Ez a vezetéknevem.

– Patrick, a főnökéről szeretnék beszélni. Barry Hyderól.

A helyiségben érezhető volt a fiú megkönnyebbülése, és Warrick gyorsan elfordult, nehogy hangosan felnevessen. Úgy tett, mintha a DVD–ket tanulmányozná, de közben fél füllel odafigyelt a beszélgetésre.

– Mi van Mr. Hyde–dal? – kérdezte Patrick.

– Nincs a városban?

Patrick bólogatott:

– Hétfőig biztosan.

– Mr. Hyde sokszor van távol?

A fiú ismét elgondolkodott. Végül azt mondta:

– Néha.

– Mennyi időre szokott elmenni? Milyen gyakran?

– Mindig elmegy, amióta csak ismerem. – Vállat vont. – Úgy... nyolc hónapja.

Brass megcsóválta a fejét.

– Nem ezt kérdeztem, Patrick. Arra vagyok kíváncsi, általában mennyi időre szokott elmenni?

– Néha pár napra, néha egy hétre is.

Warrick levett a polcról egy DVD–t, és úgy tett, mintha a borítóját olvasgatná. Tudta, hogy Hyde nem megy el hosszabb időre, mivel nem akarja kihagyni a szokásos hétfő–szerdai kaszinózást. Brass türelme kiapadhatatlannak tűnt:

– Nem tudja, hol van most Mr. Hyde?

Patrick ismét hosszan gondolkodott a válaszon.

– Nem. Azt hiszem, nem mondta meg.

– És ha vészhelyzet van?

A fiú elsápadt.

– Miféle vészhelyzet?

– Tudja, váratlan események. Ő a főnök. Mi van akkor, ha kirabolják a boltot, vagy valaki szívrohamot kap a boltban? Vagy ha magával történne valami? Nem adott meg egy telefonszámot erre az esetre?

– De igen – nyögte ki Patrick.

– Meg tudná mondani azt a számot?

– Igen: kilenc–tizenegy.

Brass kétségbeesetten nézett a fiúra. Aztán nagyot sóhajtott, és odalépett Grissomhoz, aki a többiekkel együtt, a bejáratnál várakozott.

– Nem akarsz folytatni?

Grissom megadóan felemelte a kezét.

Warrick visszatette a polcra a DVD-t, és odament hozzájuk.

– Várjatok odakinn. Én majd elbeszélgetek a sráccal.

Sara Warrickra nézett – látszott rajtuk, hogy ugyanazon a hullámhosszon vannak.

– Igen–igen. Én itt maradok Warrickal – mondta.

Grissom azonnal érezte, hogy a két helyszínelő meg tud birkózni a feladattal, tehát vállat vont, és megkérdezte Brasstól: – Van valami kifogásod ellene, Jim?

– Rendben van – mondta Brass. Aztán megkérdezte: – Nem vinnél vissza a házhoz, Gil?

Conroy nyomozó már úgylis ott volt az autójával.

– Dehogynem – mondta Grissom, majd Warrickékra nézett: – Negyedóra múlva visszajövök.

Amint Grissom és a nyomozó kitette a lábát a boltból, Warrick a fiúra nézett:

– Jól van. Patrick, az igazat szeretném hallani. Mennyire vagy betépve?

Patrick nagy szemeket meresztett rá, de a pupillái még mindig olyan aprók voltak, hogy alig lehetett látni őket.

– Miről beszél?
– Hagyjuk a mellébeszélést, Patrick – szólt közbe Sara. – A főnök nincs itt, most egymás között vagyunk... Tudjuk, hogy be vagy tépve, hiába tagadod.

Patrick meg sem bírt szólalni.

– Mi lenne, ha most szépen hátramennénk az irodába, és elbeszélgetnénk egy kicsit? – kérdezte Warrick, és megfogta a fiú vállát.

– Oda nem lehet... Vagyis... az magánterület.

– Éppen azért megyünk oda – mondta Sara. – Ha magánterület, legalább nem leszünk útban.

Patrick kétségbeesve nézett a pénztáros lányra, de az hirtelen hátat fordított nekik, és úgy tett, mintha a videókkal foglalkozna.

– Hát... akkor menjünk...

– Remek – mondta Warrick.

Elindult hátrafelé, és ahogy benyitott a parányi helyiségbe, valósággal mellbevágta a marihuána illata, pedig a fiú három füstölőpálcikát is elégetett, mielőtt kiment volna hozzájuk. Az „iroda” egy ütött–kopott fémasztalból és egy fémszékből állt, egy polcon XXX jellel ellátott pornóvideók sorakoztak.

– Elnézést – mondta Patrick, és ő is belépett. – Rendetlenség van...

Naná, hogy rendetlenség van – mondta Sara. – És úgy bűzlik, mint egy hippitelep.

– Péntek este – tette hozzá Warrick.

A fiú csak vigyorgott.

Sara nagyot nézett, amikor meglátta a pornó posztert.

– Képes vagy feltenni a falra ezt a szemetet? – hüledezett.

Patrick bárgyú vigyorát felváltotta a szakértő – végül is az A–Z Videó üzletvezető helyettese volt.

– Ez a két kazetta vezeti az amerikai toplistát – mutatott két kazettára. Már hetekkel előre le kell foglalni őket.

– Inkább passzolok – fanyalgott Sara.

– Ha jól látom – mondta Warrick, és az asztal szélére ült –, kemény dolgokkal foglalkoztok.

– Hát igen. Ahogy vesszük – vágta rá Patrick.

– Mindig ekkora a pangás? – kérdezte Sara.

– Általában igen. De vannak hétvégék, amikor egészen jól megy az üzlet, de tudjátok, a szomszédban van egy Blockbusters, aztán az utca végében a bevásárlóközpont. Ott is vannak videotékák.

– Mr. Hydeot nem érdekli az üzlet?

– Ezt nem értem.

– Szóval, ha nem megy az üzlet, akkor nem értekeztek, hogy kitaláljatok valami új stratégiát?

– Nem, nem igazán. Barry nagyon jó fej főnök. Kőkemény a humora – igazi akasztófahumora van, brutális, ember.

Ezt elhiszem, gondolta Warrick.

– Az alkalmazottakat is békén hagyja... – Sarára pillantott. – A cucc miatt sem problémázik.

– Mindennap bejön a boltba? Mármint akkor, ha a városban van?

– Igen, igen. De általában nem marad sokáig. Bejön, megrendel néhány kazettát, belenéz a könyvelésbe és kész. Ja, néha még kaját is hoz nekünk.

– Hány alkalmazott van?

– Mr. Hydeon kívül négyen. Én általában Sueval vagyok beosztva, aztán van még Sapphire és Ronnie. Egyik héten nappal, a másikon éjszaka dolgozunk. Így legalább nem unatkozunk, és mindenkinek megvan a magánélete.

– Ez jól hangzik – mondta Warrick. – Mi mindig éjszaka dolgozunk.

– De most nappal van – vágta rá Patrick.

– Mi inkább úgy fogalmazunk, hogy rugalmas a munkaidőnk – felelte Sara. – Mennyit keresel itt, Patrick?

– Nyolc-ötvenet óránként. Ronnie is annyit keres, de mi

üzletvezető helyettesek vagyunk. Sapphire és Sue hét-ötvenet kap.

– Nem rossz – mondta Sara –, ha belegondolok, hogy csak bejössz ide, és jól betépsz.

Patrick megpróbálta elbagatellizálni a dolgot, mivel Sara hangjában nyoma sem volt a vádaskodásnak.

– Nem fordul elő túl gyakran – védekezett.

– Hát persze.

– Nem emlékszel, hogy a főnök mikor ment el utoljára a városból? – kérdezte Warrick.

– Ó, dehogynem. Minden útja be van karikázva a naptárban.

Warrick Sarára nézett, aztán megkérdezte:

– Miféle naptár az, Patrick?

– Itt van, ni – mondta a fiú, és a júliusi Playmate-re mutatott, az íróasztal mögötti falon.

– Megnézhetem? – kérdezte Warrick.

– Nem, de... nem kell hozzá parancs, vagy ilyesmi?

– Akkor nem, ha megengeded – mondta Warrick.

– Ó, értem. Akkor csak nyugodtan.

Warrick egy tollal végigpörgette a naptár lapjait, és hangosan felolvasta a dátumokat, melyeket Sara gondosan feljegyzett. Amikor végeztek, készítettek néhány fényképet is, a biztonság kedvéért. Ettől Patrick egy kissé ideges lett, de Warrick átkarolta a vállát, és azt mondta: – Patrick, üzletet ajánlok.

– Miféle üzletet?

– Nézd, ha nem mondom meg a főnöknek, hogy itt jártunk, mi sem rúgjuk szét a seggedet.

– Nem rúgjátok szét...

– Tudod, kábítószer-birtoklás miatt.

– Kábszer? Ugyan már, ember, csak fél... – Azonnal elhallgatott, amikor rájött, hogy mit beszél. Könyörgő szemekkel nézett Warrickra és Sarára. – Azt hittem, rendes srácok vagytok.

Warrick hangja jéghidegen csengett:

– Patrick, üzletet kötünk?

A fiú vonakodva bólintott.

– Igen.

Amikor kiértek a napfényre, Warrick Sarához fordult.

– Itt valami nem stimmel – mondta.

– Nem csak a fű bűzlik – értett egyet Sara. – A főnök sosincs a boltban, nem foglalkozik az üzlettel, és egy jó környéken, egy gyönyörű házban lakik.

– És időnként el–eltűnik.

– Vagyis az Ász egyáltalán nem vonult nyugdíjba – erre gondolsz?

– Megfordult a fejemben. Nem ártana jobban utánanézni ennek a Barry Hydenak.

Ebben a pillanatban Grissom beugrott a Tahoeba, és a kapitányság felé vezető úton elmesélték neki, mi történt a boltban.

– Kérem azt a listát a dátumokról – mondta Grissom, aztán csendben maradt.

Ettől Warrick mindig nagyon–nagyon ideges lett.

Culpepper kényelmesen elhelyezkedett Grissom irodájában, a lábát kényelmesen az íróasztal szélére helyezte.

– Hogy vagy, haver?

Grissom érezte, ahogy a düh vörös ködként árasztja el az agyát, de uralkodott magán.

– Magának is jó napot, Culpepper, különleges ügynök. És maga?

Brass belépett az irodába, és amikor meglátta Culpeppert, csak annyit mondott:

– Látom, megdolgozik az adófizetők pénzéért.

Culpepper lekapta a lábát az asztalról, és kihúzta magát a székben. Egy ideig drámaian hallgatott, majd azt mondta:

– Hallom, megtudtak valamit az Ásról.

Grissomnak az arca sem rezdült. Kíváncsi volt, vajon kitől hallott az ügynök az Ásról.

– Rosszul hallotta.
– Már félórája várakozom itt. Merre járt, Grissom.
– Ebédelni. És nem emlékszem, hogy az FBI–jal lett volna találkozóm.

– Én úgy hallottam, hogy maga még ebédelni sem jár ki, annyit dolgozik.

– Ma mégis ebédelte – szólalt meg Brass. – Velem. Magát is meghívtuk volna, de nem vette a fáradságot, hogy értesítsen a látogatásáról.

– Van valami különleges oka a látogatásának, Culpepper, vagy csak vaktában lövöldözik? – kérdezte Grissom.

Az FBI–ügynök vigyorogva megigazította a nyakkendőjét.

– Gondoltam, szólok, hogy az Ász elhagyta a várost.

– Ha elment, akkor miért szaglászik itt? – kérdezte Grissom, és látszott rajta, hogy egy szavát sem hiszi az ügynöknek.

– Csak bebiztosítom magam, haver. Magukhoz hasonlóan én is tájékozatom a kollégáimat.

– Bebiztosítja magát? – kérdezte Brass.

Culpepper felállt, megkerülte az íróasztalt és az ajtóhoz ment. Grissomra mosolygott.

– Nagy kár, hogy semmit sem sikerült kideríteni, fiúk. Pedig biztos voltam benne, hogy maga elkapja a gazembert. Azt mondják, ez a második legjobb bűnügyi labor az Államokban... az FBI–én kívül, természetesen.

– Hát, igen – mondta Brass. – Mindenki olyan laborra vágyik.

Culpepper gúnyosan cöcögött.

– Nehéz lehet másodiknak lenni.

– Igyekszünk – mondta Grissom.

Az FBI–ügynök bólintott.

Arra szükségük is lesz. Sok szerencsét, uraim.

Azzal Culpepper távozott.

– A rohadék – mondta Brass, és kinézett a folyosóra, hogy lássa, nem hallgatózik–e valaki. – Honnan tudta?

– Talán nem is tudja.

– Talán mégis.

Grissom vállat vont.

– Beszéltél a közművekkel, de ennyi.

– Nem akar segíteni nekünk, ugye? Csak figyel. De miért?

– Így könnyebb, mintha neki kellene megoldani az ügyet.

Aztán a végén szépen begyűjti a dicséretet. – Grissom undorodva ingatta a fejét. – Pedig egy pillanatra arra gondoltam, hogy odaadom neki a listát, amit Warricktól kaptam.

– Arról, hogy mikor hagyta el a várost az emberünk?

– Igen. Utánanézhetnénk, hány megoldatlan gyilkosság vagy eltűnés esik azokra az időpontokra.

– Add ide azt a listát, megnézem, mit tehetek.

Grissom odaadta a papírt.

– Szerinted a gyilkos még mindig aktív? – kérdezte Brass.

Grissom leült az íróasztala mögé.

– Tudjuk, hogy az, hiszen lelőtte Dingelmannt. Talán szakított a maffiával, és most már csak egyéni megrendelésre dolgozik. Lehet, hogy ezért nem tűnt fel az FBI radarján az elmúlt négy évben.

– Mit gondolsz, Hyde az Ász?

– Nem. Ehhez még nem tudunk eleget. Bár pokolian erős a gyanúm. Warrick még utánanéző egy-két dolognak.

Abban a pillanatban Warrick és Sara megjelent az ajtóban. Grissom intett nekik, hogy lépjenek be.

– A nagytiszteletű Culpepper ügynök tájékozik – jegyezte meg Warrick.

– Örülök neki – mondta Brass.

– Láttam a parkolóban – mondta Sara. – Mit mondtatok neki?

– Csak igyekeztünk ugyanannyit megosztani vele, mint ő velünk – mondta Brass ártatlan arccal.

– Vagyis semmit – mondta Warrick.

– Ó, még annyit sem.

Warrick leült Grissommal szemben.

– Valami nagyon büzlik abban a videotékában – mondta.

– A marihuánán kívül? – mosolygott Grissom.

Warrick és Sara vigyorogva egymásra néztek.

– Valószínűleg arra a rengeteg vásárlóra gondoltok, akik egymásnak adták a kilincset – folytatta Brass a gondolatmenetet.

– Az a bolt kész röhej – mondta Warrick.

– És Patrick, aki végül nagyon készséges volt velünk, fiatalokkal – tette hozzá Sara –, bevallotta, hogy gyakorlatilag sehogy sem megy az üzlet.

– Ennek ellenére négy gyerek is dolgozik ott – mondta Warrick. – És nem is keresnek rosszul. Úgy látszik, Barry Hyde nem veri a fogához a garast.

– Pénzmosás? – kérdezte Brass.

Grissom a két helyszínelőre nézett.

– Jól van, a proktológia majd utánanéző Barry Hydenak. Sara, te deríts ki mindent a személyes életéről.

– Ha van neki, semmi sem marad titokban.

–Erről készíts másolatot – mondta Brass, és a jegyzetömbjében megjelölt néhány oldalt. – A füzetet kérem vissza... Körbetelefonáltam, és ennyit sikerült megtudni Hyderől.

Sara átfutotta a jegyzetet.

– Nem sok.

– Kezdetnek megteszi – mondta Grissom. – Tudj meg mindent, amit lehet. Warrick.

– Igen?

– Ha lehet, ne térj le a hivatalos útról.

– Értettem.

Ezzel mindenki elment, és Grissom a gondolataiba merülve az irodájában maradt. Kíváncsi volt, vajon mit akart Culpepper. Elméletileg mindketten ugyanazon az oldalon álltak, és közös cél vezérelte őket, de néhány homályos utaláson kívül Culpepper semmivel sem járult hozzá a nyomozáshoz.

Sara bekopogott az ajtón, mire Grissom riadtan felkapta a fejét.

– Össze vagy zavarodva – jegyezte meg.

– Igen – vallotta be Sara. Belépett, és megállt a főnöke előtt. –

Ez a Barry Hyde egyre riasztóbb jelenség lesz.

– Hogy érted?

– Például, vegyük a főiskolai éveket.

– Vegyük.

– Sara talányosan mosolygott.

– Manapság rengeteg dolgot lehet kideríteni az internetről,

Grissom.

– Én is hallottam róla. Még azt is megtudod, ami nem legális.

– Ahogy vesszük, de rengeteg anyag van rajta.

– Ha jól értem, megtaláltad Barry Hyde főiskolai aktáit?

– Mondjuk – mondta Sara a homlokát ráncolva. – Barry Hyde angol szakon végzett az Idahoi Egyetemen.

– A mi Barry Hydeunk?

Sara bólintott – elemében volt.

– Ezzel csak az a baj, hogy amikor rákattintottam az egyetem honlapjára, kiderült, hogy egy árva adatuk sincs róla.

– Úgy értem, nem akarták kiadni az adatait?

– Úgy értem, hogy semmi adatuk nincs róla, mivel nem is tanult ott.

– Lehet, hogy nem diplomázott le.

– Ahhoz nem kell lediplomázni, hogy benne legyél az adatbázisban, Grissom. Fel se vették az egyetemre.

– Van még valami?

– Ó, hogyne. Az elmúlt öt évben minden szép és jó. Barry Hyde egy mintapolgár. Időben visszafizette a banki kölcsönöket, a Rotary Klub és a Hendersoni Kereskedelmi Kamara tagja – ez a fazon még a közlekedési bírságait is befizette.

– Jó neki.

– De azelőtt? A katonai feljegyzéseiből megtudtam, hogy a tengerentúlon állomásozott, de egy orvosi jelentésben az állt,

hogy sohasem hagyta el az országot. Az egész ügy egy nagy kamu. Valami elképesztő ellentmondás van az információkban.

14.

CATHERINE BELÉPETT A PIHENŐBE, és kis híján összeütközött O'Rileyval, aki egy aktával a kezében éppen kifelé tartott.

– Helló – mondta Catherine.

– Van egy haverom a Los Angeles-i rendőrségen – vigyorgott O'Riley készségesen. Tavo Alvarez.

– Ennek örülök, őrmester.

– Pedig más is örülhetne, mert lenyomozta Joy Pettyt.

– Ez nagyszerű! Tartson velem... Nicket keresem...

O'Riley nem kérte magát.

– Tavo benézett Petty lakewoodi lakására. Most éppen munkanélküli, de azt hiszem, általában pincéernőként dolgozik. Férje nincs, de egy kamionsofőrrel él.

– OK, szóval él és virul. De valóban ő az a Joy Starr, akit keresünk?

– Hogyne, ezt ő is megerősítette. Tavo szerint kifejezetten büszke volt a „szórakoztatóiparban” eltöltött napjaira. Joy Starr, Monica Petty, Joy Petty – egy és ugyanaz a személy.

Catherine megállt, a folyosó csempéin hirtelen elhalt a kopogás. A nyomozóra nézett.

– Most, hogy már tudjuk, azonnal ki kell hallgatni Joy Pettyt.

A nyomozó vállat vont.

– Megkérem rá Tavót, jó fiú.

– Nem tudna odarepülni? Autóval is elmehet.
– Szerintem jobb, ha Tavóra bizzuk a dolgot. Kedve is van hozzá, és jól csinálja.

– Akkor vegye fel vele a kapcsolatot – mondta Catherine, és elindult a labor irányába, ahol Nick dolgozott. – Részletesen hallgassák ki Joy Pettyt a Marge Kostichekkel való kapcsolatára vonatkozóan.

– Rendben van, de Tavo éppen nyakig van egy gyilkossági ügyben. Ők is nyakig ülnek a munkában.

– Maradjon a sarkában, őrmester.

– Meglesz. Innen irányítom. – Átadta Catherinenek az aktát. – Gerry Hoskinsra vonatkozó háttér-információ.

– Maga egy angyal!

Újabb vállvonogatás.

– Rendes alaknak tűnik, saját vállalkozása van.

– Köszönöm, O'Riley. Remek munkát végzett.

A férfi mosolygott, és elment. Catherine bement a laborba, ahol Nick az ujjlenyomatokat elemezte.

– Mit tudunk? – kérdezte Catherine.

– Úgy tűnik, az emberünk valójában nem is Gerry Hoskins – mondta Nick. A számítógép képernyőjén két ujjnyom volt látható, az egyik a Joy Starrtól származó levélről, a másik Hoskinstól. – Ez nem az ő ujjlenyomata.

Catherine biccentett, és felemelte a dossziét.

– Most kaptam O'Riley-től. Készített egy elemzést Hoskinsról.

– Mit áll benne?

Catherine kinyitotta az aktát, átfutotta a tartalmát, és azt mondta:

– Asztalos, saját vállalkozása van, hét évvel ezelőtt költözött el a nebraskai Scott's Bluffból. Elvált, ideköltözött, eléggé sikeres volt, összeköltözött Anne Fortunatóval... – Végzett egy kis fejszámolást. – ... Öt és fél évvel ezelőtt.

– Jól van – mondta Nick. – Egy kiesett.

Catherine elmesélte, mit mondott az őrmester Joy Pettyről.

– Egy alapos kihallgatás feloszlatná a homályt – mondta Nick.

– Erre még várni kell néhány órát, mert O'Riley embere kinn van egy helyszínen.

A következő ujjlenyomat Annie Fortunatóé volt.

– A feleség ujjnyomai sem egyeznek a hamisított levélen találtakkal – mondta Nick.

Catherine magában hálát mondott; a lelke mélyén bizott Annie Fortunato ártatlanságában. Grissom nyugodtan istenítheti a tudományt, de az emberi dolgokat sem szabad figyelmen kívül hagyni.

És a helyszínelők is emberek, még Grissom is. Talán.

– Ez a lenyomat – mondta Nick, és egy harmadik ujjlenyomatra mutatott. – Nagyon határozott egyezést mutat. Olyan, akár a nagykönyvben.

Catherine közelebb hajolt a képernyőhöz.

– A sztriptízbár előző tulajdonosa?

– Igen. Marge Kostichek. – Nick mosolya keserédes volt. – Már-már sajnálom. Az öreglány igazi egyéniség.

– Egyéniség vagy sem – mondta Catherine, a képernyőt tanulmányozva –, megírta azt a levelet Malachy Fortunatónak.

Nick a homlokát ráncolta.

– Én nem hiszem, hogy azt a levelet Malachynak szánta.

– Nem bizony. Malachy akkor már régen a lakókocsi alatt volt.

– De miért írta alá Marge Joy Starr nevét? Mi oka lett volna arra, hogy megölje Fortunatót?

– A régi, maffia uralta Las Vegasban Margenak valószínűleg az Ásszal is jó volt a kapcsolata.

Nick hosszan hallgatott. Végül azt mondta:

– Azt hiszem, szükségünk van egy házkutatási parancsra.

- Bizony.
- Jobb lenne, ha riasztanánk O'Riley-t – mondta Nick, és felpattant. – Láttad mostanában?
- Nem is olyan régen – felelte Catherine. – Valószínűleg visszament az irodájába... Pakold össze a táskád, én megyek és szólok Grissomnak, aztán keresünk egy bírót a parancs miatt.

Tíz perccel később Catherine és Nick a nyomozó irodájába sietett. O'Riley-t sehol sem látták, az íróasztala tele volt aktákkal.

Catherine az őrmester kollégájához, Sanchezhez fordult.

- Vajon hol rejtőzködik? – kérdezte.
- Úgy nézek ki, mint az anyja? – mordult fel a nyomozó.
- Csak a szeme és a mosolya.

A nyomozó gúnyosan elmosolyodott, és folytatta a munkáját.

- Hagyjunk neki egy üzenetet – javasolta Nick. – Az autóból is elküldhetjük.

Az asztalon még egy darab papírt sem találtak. Catherine ismét kénytelen volt megzavarni Sanchezet.

- Van egy... – kezdte volna, de a nyomozó már dobta is a tömböt.

– Kösz szépen – morogta Catherine.

Gyorsan lefirkantotta az üzenetet, amit ráragasztott a telefonra, majd lábujjhegyen távoztak az irodából. Félúton lehettek a gyanúsított háza felé, amikor megszólalt Catherine telefonja.

- Willows – szólta bele a készülékbe.
- O'Riley vagyok. Megkaptam az üzeneteket. Úton vagyok. Valakinek el kellett mennie a házkutatási parancsért.

- Ó, szóval most jött ki a bíróságról?
- Igen... és öt percre lehetek maguktól.
- Értem. Várjuk meg magát, őrmester?

Nick megállt a piros lámpánál.

- O'Riley? – kérdezte.

Catherine bólintott.

– Megvan a parancs?

Catherine ismét bólintott.

– Mondd meg neki, hogy jobb lesz, ha szedi a lábát, ha ott akar lenni a kihallgatáson.

– Hallottam – mondta O'Riley a telefonba. – Mondja meg neki, hogy mindenképpen várjanak meg. – Azzal O'Riley bontotta a vonalat.

– Azt akarja, hogy várjuk meg – jelentette Catherine Nicknek.

– A fenébe.

– Ez az eljárás, Nick. Az ő munkája, nem a miénk.

– De a mi ügyünk...

És amint a lámpa zöldre váltott, Nick fejcsóválva a kereszteződés felé kanyarodott. A nap vörös és narancs fényekben pompázva egyre közelebb úszott az ég aljához.

– Azt akarja, hogy várjuk meg – ismételte Catherine. Neki sem volt ínyére a dolog, de kénytelen-kelletlen elfogadta.

Nick a vállát vonogatta.

– Nem értem, miért. Az öreglány kedvel engem. Csak elcsevegünk vele, míg O'Riley is megérkezik. Oldjuk a feszültséget.

Catherine nem reagált rá.

Öt perc múlva a Tahoe megállt Marge Kostichek háza előtt. Már sötétedett, de a házból nem szűrődött ki fény. Catherine különös feszültséget érzett a gyomrában.

Nick kinyitotta a SUV ajtaját, és kikapcsolta a biztonsági övét.

– Várjuk meg O'Riley-t – mondta Catherine. – Vajon mennyi idő alatt ér ide?

– Minek várjunk?

– Mert ez az előírás. Nincs parancsunk.

De akkor már az ajtónál is voltak, és Nick bekopogott. – Minden rendben – mondta.

Ez nem helyes, gondolta Catherine. Elvégre ő a csoport rangidős tagja, határozottabb is lehetne. De igazság szerint

ugyanolyan izgatott volt, mint Nick, és alig várta, hogy pontot tehessenek az ügy végére.

De akkor miért az aggodalom, miért érzi ezt a fura feszültséget a gyomrában?

Senki sem válaszolt a kopogásra, így aztán Nick ismét bekopogott.

– Ms. Kostichek? Nick vagyok, a bűnügyi laborból.

Catherine benézett az elfüggönyözött ablakon, és a félhomályban észrevett egy alakot. Valami volt a kezében... mintha fegyver lett volna.

Félrerántotta Nicket, és abban a pillanatban meg is hallották a lövést. A golyó átrepült az ajtón és eltűnt az éjszakában. Egy pillanattal később egy újabb lövés dördült el. Ezt már alacsonyabban célozták, és a lövedék a járdába csapódott.

Catherine és Nick berepült az ajtótól balra található bokros területre.

– Jól vagy? – kérdezte Catherine.

– Azt hiszem, igen – vágta rá Nick döbbenten. – Honnan...

Catherine a pisztolyát szorongatta – nem is emlékezett rá, mikor vette elő.

– Indulj el a kocsihoz – én majd fedezlek... húzd le a fejed. – Hason feküdt, a fegyvert az ajtóra célozta.

Nicken látszott, hogy aggódik miatta.

– Majd én fedezlek. Nem érdekel a Tahoe, csak jussunk ki innen valahogy.

– A fenébe, Nick. Nem megyünk sehová! Be kellene keríteni a lövöldözőt. Kerülj a kocsi mögé, igyekezz. És most mozgás!

Ez alkalommal Nick nem vitatkozott – kigurult a bokrok takarásából, térdre állt, aztán átrohant az udvaron.

Az ajtót újabb golyók szaggatták szét, és Catherine viszonzni akarta a tüzet, de fogalma sem volt róla, hogy kire lőjön. Nem lőhet vakon a házra.

– Tegye le a fegyvert! – ordította, még mindig hason fekve.

Továbbra is az ajtóra célzott. – Jöjjen ki, felemelt kezekkel.

Semmi.

Nick már a Tahoe mögött volt, kezében a pisztolyával. A távolban megszólalt egy sziréna, és Catherine tudta, hogy a segítség már úton van. Valaki biztosan hívta a 911-et.

– Gyere, Cath – ordította Nick. – Megvagy...

De akkor egy újabb lövedék hasított az éjszakába, és a Tahoe vezetőülés felőli ablaka darabokra tört.

Catherine balra gurult, és a ház oldalának tapadva az autóhoz rohant. A szíve ki akart szakadni a helyéről, a füle csengett a lövésektől. Nicket sehol sem látta.

– Nicky! Jól vagy? – kiáltotta.

– Igen!

A sziréna hangja egyre erősebb lett. Catherine óvatosan a bungaló hátsó része felé araszolt. Itt csak két ablak volt, az egyik a nappaliból, a másik a hálósobából nyílt. Megpróbált benézni a nappaliba, de túlságosan sötét volt odabenn. Akkor meghallotta, ahogy a ház előtt csikorogva lefékez egy autó – O'Riley.

– Mi az isten! – kiáltotta az őrmester.

Aztán Nicky hangját is hallotta, de annyira halk volt, hogy nem értette a szavakat. A házból újabb három lövés dörrent, O'Riley viszonzta a tüzet.

Habozva befordult a ház sarkánál. Ha besurranhatna a hátsó ajtón, talán sikerülne elkapni az öregasszonyt – már ha ő az, aki lövöldözik. Lépett még egyet, és akkor kipattant a hátsó ajtó, és Catherine kővé dermedt, amikor meglátta a tetőtől talpig feketébe öltözött, magas alakot – egy férfit –, ahogy kilép az ajtón és átrohan az udvaron. Automatikusan felemelte a pisztolyát, de a férfi kezében nem látott fegyvert, így nem lőtt.

A férfi után rohant.

A férfi egy atléta kecsességével szaladt, és Catherinenek egy ideig sikerült is a nyomában maradnia, de akkor a férfi átugrott egy drótkerítésen. Egy pillanatra megállt a másik oldalon, majd

eltűnt az éjszakában.

– A rohadék – morogta Catherine.

Visszament a házhoz. Még most is alig kapott levegőt.

O'Riley fel-alá járkált az udvaron, és két egyenruhás rendőrrel beszélt. A fekete-fehér járőrautó a ház előtt állt, a villogó kék-vörös színre festette az éjszakát.

– Hol van Nick? – kérdezte Catherine.

– Benn... Az asszony halott.

– Micsoda?

Az őrmester a fejét ingatta.

– Nagyon ronda látvány, Catherine. Ő is két golyót kapott a fejébe, akárcsak Fortunato és Dingelmann.

Catherine pár szóval tájékoztatta az őrmestert a férfi eltűnéséről, aki szólt az egyenruhásoknak, hogy kezdjék meg a keresést. Catherine bement a házba, hogy segítsen Nicknek biztosítani a helyszínt.

Marge Kostichek hason feküdt a kopott szőnyegen, a bal arca hatalmas vértócsában, a szeme lecsukva. A száját bekötötték egy sállal. A szája helyén egy óriási, vérvörös folt. Annyi vér volt a padlón, hogy alig lehetett megállni a holttest közelében.

– Ő az – mondta Nick sápadtan. – Sikerült elkapnia Kosticheket. Még az ujjbegyeit is levágta, akárcsak Fortunatóét. Legalábbis kettőt – valószínűleg megzavartuk. – Nagyot nyelt. – A foltból ítélve, megharapta a nyelvét.

Hallották, ahogy egy újabb autó áll meg a ház előtt, aztán egy pillanat múlva Grissom jelent meg az ajtóban.

– Mit kerestetek itt O'Riley nélkül? – dörrént rájuk.

– O'Riley úton volt a parancsal – felelte Catherine. – Nem tudhattuk, hogy az Ász a házban van.

– Halljam, mi történt – mondta Grissom, és Catherine részletesen beszámolt a történekről.

Amikor befejezte, Grissom nagyot sóhajtott.

– Jól van – mondta. – Essünk neki a helyszínnek, hátha

találunk fogást az emberünkön.

Catherine a padlóra mutatott.

– Ha még mindig ugyanazt a fegyvert használja, ezekkel a hüvelyekkel már kezdetünk valamit.

Grissom egyetértően bólintott, és elővette a telefonját.

– Jim, menj át a Hyde-házhoz. Most, azonnal. Valaki megölte Marge Kosticheket... Tudom... lehet, hogy éppen hazafelé tart... Még nem, most csináljuk. – Kikapcsolta a készüléket, majd Catherineékhoz fordult. – Akkor lássunk munkához.

Catherine már becsomagolta a hüvelyeket.

– Nem szeretem a gyilkosságokat, amikor én vagyok szolgálatban – morgott Grissom.

O'Riley megállt az ajtóban, és odahívta Catherine-t. Grissom vele tartott.

– Van egy jó hírem – mondta O'Riley. – A Los Angeles-i emberem, Tavo most hallgatta ki Joy Pettyt.

Grissom Catherine-re nézett.

– És? – kérdezte.

– Úgy tűnik, Kostichek felkarolta Joyt, és a saját lányaként nevelte fel. Joy azt mondta, hogy az „anyja” szerint Malachy Fortunato „rossz hatással” volt rá. Tudják, nős ember, egy semmirekellő szerencsejátékos, akit a maffia is üldöz. Malachy eltűnését követően Joy attól félt, hogy a maffia őt is kivégzi, így elmenekült.

– Most hol van? – kérdezte Grissom.

– Még mindig a kapitányságon van, Tavóval, a Los Angeles-i kapcsolatommal.

– Kérje meg, hogy hallgassa ki újra, és közölje velem, mi történt Marge-dzsal.

Catherine kérdően nézett a főnökére.

– Igen? – kérdezte O'Riley. – De miért?

De Catherine hirtelen megértette Grissom gondolatmenetét, és azt felelte:

– Azért, mert Joy valószínűleg az anyját védte, de ha megtudja, hogy meghalt... és hogyan halt meg...

– Ne kíméljük meg a részletektől? – kérdezte az őrmester.

– Nem – vágta rá Grissom. – Ha jól tudom, a Los Angelesiek videofelvételt készítenek a kihallgatásról.

– Azt hiszem, igen. Legalábbis mi úgy csináljuk.

– Jól van. Mondja meg az emberének, hogy küldje át a felvételt a szerverünkre.

O'Riley bólintott és kiment.

Grissom csatlakozott az embereihez, és nekiláttak megkeresni a lábnyomokat. Nick az elektrosztatikus nyomrögzítő segítségével rögzített egy edzőcipő lenyomatot a konyhában, a linóleumról. Utána lefényképezték a holttestet, a nappalit és a hátsó hálósobában a nyitott fiókokat.

Grissom segítségével beporoztak mindent, amihez hozzányúlhatott a gyilkos, bár Catherine megfigyelte, hogy a férfi kesztyűt viselt. Nem jutottak sokra. Catherine becsomagolta Marge cipőit, hogy később kizárják a konyhában rögzített talpnyomok közül. A hátsó udvaron semmit sem találtak. Aztán, amikor Catherine elemlámpával megvilágította a drótkerítést, észrevette, hogy megcsillan valami.

Néhány fekete szövetszálát és egy vérfoltot talált. Lefényképezte őket, majd egy drótvágóval kivágta a kerítésből azt a darabot, ami kitepte a szövetszálakat, és gondosan becsomagolta őket. Azonnal tájékoztatta Grissomot arról, hogy mit talált.

– Gyere velem – mondta Grissom.

A konyhában a késtartóra mutatott. Az egyik kés kissé kiállt belőle, a padlón néhány vércseppet és egy csomó ősz hajszálat láttak.

Aztán Catherine követte Grissomot a nappaliba, ahol Grissom az íróasztalra mutatott. Nyilvánvaló volt, hogy hiányzik onnan valami.

Grissom a falra nézett.

– Már sejtem, hogy tudod is, mi történt – mondta Catherine. Ismerte ezt a pillantást.

– Igen – mondta Grissom.

Az Ász tudta, hogy a nyomában vannak. Most már csak annyit tehetett, hogy eltakarítja maga után a nyomokat. Elolvasta a Las Vegas Sunban megjelent cikket, és tudta, hogy megtalálták Fortunato holttestét. Utána már pillanatok alatt megtalálják az asszonyt.

Az öregasszony nem is sejtette, hogy tud a fiatal nőről, pedig tudott. Ez a dolga. A sztriptíz táncosnő már egyetlen percig sem volt biztonságban tőle. A telefonkönyv szerint az öregasszony még most is ugyanott lakott, ahol régen. Ez megkönnyítette a dolgát. Fogalma sem volt, hol lehetett a táncosnő, de csak idő kérdése, és azt is megtudja. Ezért is látogatta meg az öregasszonyt.

Az autót néhány háztömbbel arrébb parkolta le, egy élelmiszerüzlet előtt. Semmi értelme elkapkodni a dolgokat. Nem sietett, nyugodtan elsétált a házig. A nap már lenyugvóban volt, de még mindig árasztotta magából a hőséget; a fekete ruhák szivacsoként szívták magukba a meleget, a hátán, a térdhajlatában és a hónalján patakokban folyt végig a verejték. Világosabb színű ruhában nem lett volna ennyire melege, de tudta, hogy sötétben fog távozni, és nem akarta, hogy meglássák.

A ház mögé kerülve felhúzta a kesztyűjét. Óvatosan körülnézett, biztos akart lenni abban, hogy senki sem vette észre, amikor feltekerte a pisztolyra a hangtompítót. Aztán halkán bekopogott a hátsó ajtón, és félreállt, hogy amikor az asszony kinyitja az ajtót kénytelen legyen kilépni, hogy lássa, ki van ott. A férfi még egyszer kopogott, ezúttal hangosabban.

– Jézusom, jövök már! – kiáltotta az asszony. Az ajtó kinyílt.

– Ki van ott? – kérdezte az asszony, majd a szűnyoghálót is kinyitotta. Akkor meglátta a férfit.

Megpróbálta behúzni az ajtót, de a férfi sokkal erősebb volt, és gyorsan beállt a keretbe. Az asszony megpróbálta becsukni a belső ajtót, de a férfi most is megelőzte. Az asszony nekisodródott a tűzhelynek, és a kivett egy kést a tőkéből. A férfi az arcának nyomta a hangtompító végét. Az asszony megdermedt.

A fegyverrel arcon vágta az asszonyt, aki az ütés erejétől a földre esett. Aztán a hajánál fogva beráncigálta a nappaliba.

– Hol van? – kérdezte a férfi az asszony fölé hajolva. Az öregasszony nem értette.

– Kicsoda?

– A sztriptíz táncosnő – hol van?

– Menjen a pokolba!

A férfi nyugodtan kivett a zsebéből egy metszőollót.

– Mindenképpen kiderítem. Magától függ, hogy megkönnyíti, vagy megnehezíti a dolgomat.

Az asszony szeme megtelt könnyekkel, de összeszorította a száját.

– Szóval, nem akar segíteni – mondta a férfi.

Letette a metszőollót, és levett egy sálat a szék támlájáról. Kipeckelte vele az asszony száját, majd fogta az ollót és a bal keze kisujjára szorította.

Az asszony könnye megállíthatatlanul végigfolyt az arcán, a pecken keresztül is hallani lehetett a zokogást, a szemét lecsukta.

– Ez elment... – Az ollót olyan erősen rászorította az ujjpercre, hogy kicsordult a vér. – Biztos benne, hogy ezt akarja?

Az öregasszony nem válaszolt, a zokogástól remegett a teste.

– ...vadászni. – Az asszony ujjbegye megreccsent és levált az ujjáról.

Az asszony hangosan felsikoltott, és megpróbált elmenekülni, de a férfi megragadta a haját és visszarántotta. Az asszony most a jobb kezét a sérült bal kezére szorította, a vér szálnalmas kis patakokban folyt ki az ujjai közül.

A férfi egy pillanatra arra gondolt, hogy az öregasszony a

rémülettől vagy a fájdalomtól elveszti az eszméletét... de tudta, hogy kemény dióból faragták.

Elkapta a sérült kezét, és az ollót a gyűrűsujjra szorította.

– Ez meglötte... Mi lesz, elmondja? Csak bólintonson.

Az asszony megrázta a fejét, de ezúttal felsikoltott, még mielőtt levágta volna az ujját. De a férfit ez sem állíthatta meg. Az ujjperc szörnyű recsenéssel vált le, és a földre esett.

– Még mindig nem akar beszélni?

Az öregasszony összegömbölyödött és megpróbálta eltakarni a kezét, de a férfi megragadta a kezét, és az ollót a középső ujjára szorította. Az asszony szeme hatalmasra tárgult, és az ép kezével az íróasztalra mutatott.

– Mi van? – kérdezte a férfi.

Az asszony képtelen volt beszélni, a pecek csupa vér volt. Elharapta a nyelvét, így valószínűleg az sem segítene, ha levenné a pecket a szájáról.

– Azt mondja, az asztalon megtalálom, amit keresek?

Az asszony bágyadtan bólintonson.

A férfi az íróasztalhoz lépett, és az asszonyra nézett. Felemelt egy csomó levelet és átnézte őket. Amikor megfogott egy gumival átkötött levélköteget, az öregasszony bólintonson. Elolvasta a feladó nevét: Joy Petty. A levelet az ingébe gyűrte és visszament az asszonyhoz, aki közben megpróbált elkészni. Megállt felette és tarkón lötte, aztán pontosan két és fél centire egy másik golyót is a fejébe eresztett. Letekerte a hangtompítót, amikor meghallotta, hogy becsapódik egy kocsijátaja, és látta, hogy egy nő meg egy férfi felfelé tart a lépcsőkön. A bejárati ajtóhoz jöttek, és a férfi bekopogott. Először semmit sem tett. Aztán a férfi ismét bekopogott, és azt mondta, a rendőrségtől van!

A gyilkos óvatosan jobbra lépett, és kilőtt az ajtón. Aztán újra tüzelt. Balra lépett, látta, ahogy a nő a házra céloz, a férfi pedig átrohan az udvaron. Rálőtt a rohanó férfire, majd a nő felordított – azt kiáltotta, hogy a rendőrségtől jöttek... de ez már nem volt

újdonság számára.

A férfi már a kocsijuk mögött volt, és kiáltott valamit. Most az első ablakból tüzelt ki, és eltalálta a kocsi szélvédőjét. Meghallotta a szirénát, és tudta, hogy semmi értelme bevárni a rendőröket, míg bekerítik. A fejére húzta a kapucniját, a hátsó ajtóhoz ment, gyorsan kinyitotta, vett egy mély levegőt és kirohant az udvarra.

Mintha lépéseket hallott volna maga mögött. Átugrott a drótkerítésen, a kerítés teteje belevágott a kezébe. A fájdalom egy pillanatra megállította, de csak egy pillanatra. Látta a feléje tartó alakot, megfordult és átrohant az udvaron, átugrott a másik kerítésen is, és beleveszett az éjszakába.

Két óra múlva már végeztek is a helyszínnel. Egy pillanatra megálltak és nézték, ahogy a mentősök egy hordágyra teszik Marge Kostichek holttestét, és kiviszik a házból.

Az íróasztalon Grissom talált még két köteg levelet Joy Pettytól, melyeket Nick gondosan becsomagolt.

- Ez a rohadék kezd kihozni a sodromból – morogta Nick.
- Senki sem szereti, ha rálőnek, Nick – mondta Grissom.
- De olyan, mintha folyton megelőzne bennünket.
- Ő is olvassa a Sunt, ennyi az egész – jegyezte meg Catherine.

Grissom arca elfelhősödött.

- Mi van? – kérdezte Catherine.
- Semmi. Csak egy érzés.

Catherine ravaszul mosolygott.

– Azt hittem, nem hiszel az érzésekben, csak a bizonyítékokban.

– Ebből az érzésből bizonyíték lesz. Legalábbis van valami, amit már tudok, csak nem szenteltem neki elég figyelmet.

Hirtelen berobogott O'Riley.

- A haverom telefonált. Megvan a videóra rögzített vallomás.

Joy Petty bevallotta, hogy Marge Kostichek bérelte fel az Ászt, hogy megölje Malachy Fortunatót.

Grissom Catherine-re nézett.

– Csak így, ilyen egyszerűen? – kérdezte Nick.

– Azért rossz hírek is vannak – mondta az őrmester. – Joy Petty felszívódott.

– Micsoda? – csattant fel Grissom.

O'Riley vállat vont.

– Kiment a mosdóba. Nem volt gyanúsított, még tanú sem – csak egy állampolgár, aki a szabad akaratából együttműködik a hatósággal. Megszimatolta a veszélyt. Köddé vált.

– A lakásán megnézték?

– Igen. Eltűntek a ruhái, még a macskáját is elvitte. Mintha évek óta erre készült volna.

Biztosan erre készült, gondolta Catherine.

– Legalább keresik? – kérdezte Grissom. – Nem ártana, ha megtalálnák.

– Ó, igen. De azt is tudnunk kell, hogy ez nem az ő ügyük. Tavo csak szívességet tett nekem.

– Azonnal hívja fel a barátját, őrmester – mondta Grissom. – Visszamegyünk az irodába, és félóra múlva le akarom tölteni azt a kihallgatást. Mi is meg akarjuk nézni.

– Megpróbálok.

– Ne próbálja. Csinálja.

Háromnegyed óra múlva Grissom az irodájába hívatta Catherine-t, Nicket és O'Riley-t.

A számítógép képernyőjén egy kihallgatósobát láthattak. Az asztalnál egy negyvenes, fekete hajú, kemény arcú asszony ült.

A kihallgatótiszt nem volt látható, csak a hangját lehetett hallani.

– Kérem, mondja meg a nevét.

– Ez a haverom, Tavo – suttogta O'Riley.

– Joy Petty – hallották az asszony hangját.

Grissom intett az őrmesternek, hogy maradjon csendben.

– Hol lakik? – kérdezte Tavo.

Az asszony lediktálta a lakewoodi lakcímét.

– A saját akaratából van itt?

Az asszony bólintott.

– Kérem, igennel vagy nemmel válaszoljon.

– Igen. Elnézést. Igen, a saját akaratomból vagyok itt, senki sem kényszerített.

Az asszony a szemük láttára vált egyre idegesebbé. A táskájából kivett egy csomag cigarettát.

Tavo valószínűleg a jegyzeteivel volt elfoglalva, mert Joy rágyújtott, mielőtt megtilthatta volna neki a dohányzást. Az asszony egy grimasz kíséretében elnyomta a cigarettát az előtte álló hamutartóban.

– Ha jól tudom, más neveket is használt?

– Igen. Joy Starr, Joy Luck, és más művészneveim is voltak. A Swankban, az egy magazin, Monica Leigh néven futottam. Az igazi nevem Monica Petty.

Joy gondolkodás nélkül rágyújtott egy újabb cigarettára, és mélyen leszívta a füstöt. Tavo nem szólt semmit. Az asszony egy újabb szippantás után hirtelen rájött, hogy mit tesz, és gyorsan eloltotta a cigarettát.

– Miért van itt ez az istenverte hamutartó, ha tilos a dohányzás? – kérdezte bosszankodva.

– Mindig itt volt – felelte Tavo.

Ezután az asszony beszámolt arról, hogyan karolta fel Marge Kostichek, aki a saját lányaként nevelte fel (igaz, ez nem akadályozta meg abban, hogy a sztriptízklubjában alkalmazza). Catherine kíváncsi volt, vajon szexuális kapcsolat is volt-e a két nő között, de Tavo nem tett erre vonatkozó utalást.

Végül Tavo kimondta:

– Ms. Petty, sajnós rossz híreim vannak.

- Micsoda? Miről van szó? De komolyan, miről van szó?
- Ma este megölték Marge Kosticheket.
- Nem... nem, csak azért mondja, hogy...

Tavo biztosította, hogy igazat beszél.

– Sajnálom, de egy brutális gyilkosságról van szó. Az asszony ajka remegett.

– Hallani akarom. Mondja el... Jogom van hozzá, tudni akarom.

Tavo elmondta.

– Ms. Petty, tudja, ki ölte meg Malachy Fortunatót ezerkilencszáznolcvanötben?

- Az igazi nevét... nem tudom.
- És a másik neve?
- Az Ász.
- Bérgyilkos?
- Igen, de nem tudom az igazi nevét.
- Tudja, ki bérelte fel?
- Én... tudom... Tudom, ki bérelte fel, igen.
- Ki tette?

Az asszony egyik pillanatra a másikra összeomlott; a fejét az asztalra ejtette, és az egész testét rázta a zokogás. A képernyőn egy pillanatra megjelent Tavo keze, amint megveregeti az asszony vállát, aki megpróbálta összeszedni magát.

– Kérem... bocsásson meg... Nagyon szerettem Malachyt, de nem volt egy erős ember. Ahhoz sem volt elég erős, hogy válasszon köztem és a felesége között. Ráadásul mindketten ragaszkodtunk hozzá. Olyan kedves volt. Ugyanakkor önző és gyenge is volt, ezért sikkasztott a Sandmoundból is... tudja... a kaszinóból, ahol dolgozott.

Tavo nem szólt semmit, hagyta, hogy az asszony nyugodtan beszéljen.

– A Swingersben vetkőztem. Az egy bár volt. Akkor kerültem oda, amikor a bár tulajdonosa, Marge Kostichek tizenöt éves

koromban befogadott. Marge tudta, hogyha a maffia rájön, hogy Mal sikkasztott, azonnal megölik, és vele együtt mindenkit, akinek köze van hozzá. Tehát megelőzte őket.

– Felbérelte ezt az alakot, a maffia bérgyilkosát. Nem tudom, honnan ismerte, hogyan került vele kapcsolatba; hallottam, hogy a Swingers a maffia pénzét mosta... Csak hallottam, tudja... Mindenesetre majdnem minden spórolt pénze ráment erre az ügyre. A többi pénzét odaadta nekem, és kaptam még egy buszjegyet is L.A.-be.

– Elnézést, Ms. Petty, szeretném emlékeztetni arra, hogy felhívtam a figyelmét a jogaira.

– Igen, tudom. Az a helyzet, hogy csak évekkel később derült ki, hogy Marge tette. Azt hittem... addig azt hittem, hogy a maffia ölette meg Malt. És Marge is azt mondta, hogy veszélyben vagyok, és gyorsan feltett arra a buszra. Én meg tettem, amit mondott, és elmentem. Higgye el, halálra voltam rémülve.

– Szóval... mindvégig tartották a kapcsolatot Marge-dzsal?

– Igen, rendszeresen leveleztünk. Még meg is látogatott néhányszor.

– Visszament még Vegasba?

– Annyira nem vagyok bátor.

– Tehát hogyan tudta meg az igazságot?

– Körülbelül öt évvel később, amikor Marge meglátogatott. Akkoriban Resedában laktam. Egy este iszogattunk, beszélgettünk... és akkor kiöntötte a lelkét. Azt hiszem, büntudata volt miatta. Sokáig cipelte magával ezt a terhet, és akkor kipakolt. Mindent elmesélt, sírt és könyörgött, hogy bocsássak meg neki.

– És megbocsátott?

– Persze. Miattam tette, legalábbis abban a hitben volt, hogy azok a maffiózók megölnék engem és Mal feleségét is... ha rájönnek, hogy valamelyikünk benne van a sikkasztásban.

– Értem.

– Valóban? Higgye el, sokkal jobban szerettem, mint azt a

cukorfalat Malachyt... elnézést, uram, de ki kell mennem a mosdóba.

És ezzel véget is ért a kihallgatás.

– Nézzék, nem volt letartóztatva – védte O'Riley a barátját. – Önként ment be a rendőrségre. Mire kerítették egy női tisztet, hogy ellenőrizték a mosdót, már tizenöt perces előnyre tett szert, és eltűnt.

– Ez rengeteg idő – mondta Nick. – Egykettőre összepakolt és lelépett... de miért? Miért menekült el?

Grissom a képernyőt bámulta.

– Csak a meneküléshez ért – mondta Catherine. – Egész életében ezt tette. Tizenöt éves korában megszökött a szüleitől, és azóta sem hagyta abba.

– És Marge Kostichek megpróbált segíteni szegény kislánynak – tette hozzá Nick gúnyosan.

– Én azért nem tüntetném ki az Év Anyukája címmel azt, aki egy bérgyilkossal védi meg a lányát – mondta Grissom.

15.

WARRICKNAK MÁR ÉGETT A SZEME ÉS LÜKTETETT A HALÁNTÉKA, oly régóta görnyedt a számítógép előtt. Sara benézett hozzá, és elmondta, hogy még mindig nem sikerült kiderítenie, ki lehet Barry Hyde. Warrick sem lett sokkal okosabb, mivel a férfi üzleti ügyei ugyanolyan bonyolultak és titokzatosak voltak, mint az élete.

– Teljesen mindegy, mit tudok meg róla – kesergett Warrick – , mert a következő pillanatban az ellenkezője derül ki.

– Ismerem ezt az érzést – vigasztalta Sara.

Három órával később még jobban összekuszálódtak a dolgok. Igaz, hogy a videotékában mindig beszerezték a legújabb filmeket, de alig költöttek reklámra, és elképesztően alacsonyak voltak a kölcsönzési díjak. Ráadásul Hyde négy alkalmazottat is fizetett. Honnan volt erre pénze?

Warrick megdörzsölte a szemét. Fogalma sem volt, hol folytassa a keresést. Abban a pillanatban belépett hozzá Brass. Grissomot kereste.

– Nem tudom, hol van – mondta Warrick. – Az egyik percben itt volt, aztán O'Riley telefonált a Kostichek-házból.

– Mi történt?

– Azt hiszem, Marge felkerült a mennyei sztriptízbárba.

– Csak nem... – hüledezett Brass.

– Ha jól tudom, az Ász tette – mondta Warrick.

Brass lehuppant az egyik székre, Warrick mellé.

– Minél többet dolgozunk ezen az ügyön, annál bizarrabb lesz.

Warrick bólintott.

– Olyan, mint az a nyavalyás videotéka. Alig van valami forgalma, de Hyde mégis jól megél belőle.

A nyomozó felhorkant.

– Szerinted miért utazik ilyen sokat?

– Ha ő az Ász, akkor sok dolga lehet szerte az Államokban.

Brass vállat vont.

– Akkor nyomozzuk le, merre járt. És derítsük ki, kiket öltek meg, kik tűntek el, satöbbi.

– Már megcsináltam, de Barry Thomas Hyde egyetlen légitársaság utaslistáján sem szerepel.

– Lehet, hogy nem szeret repülni.

Warrick megrázta a fejét.

– A múlt hónapban, amikor elutazott, a kocsija végig a hendersoni szervizben volt.

– És ha bérel...

– Nincs nyoma. És másik kocsija sincs, sőt felesége soha nem is volt, és gyerekekre sem találtam utalást.

– Vagyis?

– Vagyis a pasas rendszeresen elutazik a városból. Nem repül, és az eddigi ismereteink alapján kocsival sem hagyta el a várost.

– Busz? Vonat?

– Nem derült ki. Elméletileg el sem hagyta az otthonát.

Brass elhúzta a száját.

– Csak az a naptár és a beszívott tökfaj szavai. Szép kis bizonyíték.

– Miért mondaná Hyde az alkalmazottainak, hogy elmegy a városból, ha mégis itt maradt?

– Akkor valószínűleg álnéven utazik.

– Várjunk csak, a postafiók Peter Randall nevére szól. Ennek

van értelme. – Brass kétségbeesetten csóválta a fejét. – És mi van a szállodákkal?

– Azt képtelenség lenne részletesen ellenőrizni... Mellesleg három hitelkártyája van, de egyikén sem szerepel szállodai- vagy motelszámla, és csekket sem írt alá.

Brass felsóhajtott, majd felállt és akkorát nyújtózkodott, hogy beleroppantak a csontjai.

– Valami nagyon nem stimmel. Nagyon-nagyon nem stimmel... Mondd meg Grissomnak, hogy szóljon, ha megérkezik.

– Rendben.

Brass már a folyosón volt, amikor megszólalt a telefonja. Nem beszélt sokat, és utána azonnal visszatért Warrickhoz. Az arca aggódó volt.

– Gyere – mondta türelmetlenül. – Azonnal indulunk.

– Jól van, na – mondta Warrick, és kirohant a folyosóra. – Mi történt? – kérdezte, amint utolérte Brasst.

– Azt hiszem, elkaptuk Barry Hydeot – felelte a nyomozó.

Sara felriadt és körülnézett. Senki sem vette észre, hogy elbóbiskolt a számítógép mellett. Kihúzta magát és megmasszírozta a nyakát, és amennyire lehetett, a hátát is meggyömösözte. Amikor felállt, kis híján elvesztette az egyensúlyát, annyira elzsibbadt a lába. Kibotorkált a folyosóra, ivott egy kis vizet a falikútból, majd benézett a többiekhez, de senkit sem talált.

A DNS-laboratóriumban Greg Sanders vigyorogva telefonált.

– Hogy mit akarsz? – kérdezte. – Te... te... rossz kislány...

Sara mosolygott, és megköszönte a torkát, mire Greg megpördült a székében és jókedvűen integetett neki.

– Ne haragudj, most mennem kell – mondta a telefonba, és ezzel befejezte a beszélgetést.

– Komoly az ügy? – kérdezte Sara.

- Vigyázz, nehogy elragadjon a fantáziád.
- Miattam ne aggódj, fiacskám. Hol vannak a többiek?

Greg vállat vont.

– Catherine és Nick egy gyilkossági helyszínen vannak, és Grissom is beszállt a buliba. Brass tíz perccel ezelőtt rohant el Warrickal.

Sara azonnal felébredt.

- Gyilkossági helyszín?

Greg feltartotta a kezét.

- A részleteket nem tudom.

Sara leült egy székre.

- Akkor mit tudsz?

Greg a munkaasztalához gurult.

– Csak annyit tudok, hogy a múmiás cigarettacsikk, amit Catherine hozott be, túlságosan régi ahhoz, hogy értékelhető DNS-mintát nyerjek belőle.

– Értem. Ez volt a rossz hír kategória. Nem tudnál valami jót is mondani?

– Ha ragaszkodsz hozzá. Mit szólnál a másik cigarettacsikkhoz? Amit a bizonyítékok között találtak? Az is régi volt, de valaki évekkal ezelőtt becsomagolta.

- Mi van vele?

– Nem egyezik a múmia vérével... és a feleség DNS-ével sem. – Sanders egyre jobban belemelegedett a témába, és vidáman előkapott egy lapot. – Nézd csak.

Sara melléje gurította a székét.

– A DNS-vizsgálat eredménye – olvasta elégedetten. – Szóval a cigarettacsikk a gyilkostól származik?

– Nana, én csak a munkámat végzem. Nem tudom, kié a DNS, de tény, hogy nem a feleségé vagy a múmiáé.

- Grissom tudja? Vagy a többiek?

– Nem – mondta Sanders, és megrázta a fejét. – Még nem volt alkalmam elmondani nekik.

- Tudom – mondta Sara. – Túlságosan lefoglalt a telefonálás.
- Nézd, nekem is jár a pihenő...

Sara édesen mosolygott.

- Csak vicceltem, Greg. Abból, amit hallottam, élvezted... Mindenesetre elmondom a többieknek is. Nagyon népszerű leszel.

Greg boldogan vigyorgott.

- Az jó. Imádom, ha népszerű vagyok.
- Ebben egy percig sem kételkedtem – mondta Sara, és kiment a laboratóriumból.

Warrick a lesötétített autóban ült, Brass mellett. A jelzés nélküli Taurus a Fresh Pond Court és a Dockery Place kereszteződésében állt, ahonnan tökéletesen megfigyelhették Hyde házát. Az ablakokat letekerték, a levegő kellemesen lehült, az éjszaka sötét volt, a hold is alig világított. A járóautók az Eastern sugárúton, a South Pecos úton és a Canarsy Courton várakoztak – a ház mögött és a mellékutcákban, teljesen elzárva az utat, ha Hyde gyalogosan próbálna elmenekülni.

A ház csendes volt és sötét. A szomszédos házakban az élet a normális mederben folyt, a sötétítőkön átszűrődött a tévéképernyők villogása, egy-egy házban halk zene szólt. Este tíz óra volt.

- Szerinted Hyde az Ász? – kérdezte Warrick.

Brass vállat vont.

- Ha valóban ő az, gondold, hogy visszajön ide, közvetlenül az után, hogy megölt valakit?

A nyomozó hosszan nézte Warrickot.

- Tudod, Brown, a gondolkodás néha kifejezetten ártalmas. Csak várj és reagálj. Ha jön, jön. Ne akarj okosabb lenni egy gyilkosnál. Csak várd ki a megfelelő pillanatot, és minden rendben lesz.

Warrick tudta, hogy a nyomozónak igaza van, de ez sem vigasztalta. A várakozás sokáig tartott, egyszer-kétszer el is

bóbiskolt. A megfigyelés még a veszély árnyékában is unalmas volt, és Warrick örült, hogy nem rendőr. A környék lassan nyugovóra tért.

– Lehet, hogy kiszúrt bennünket – mondta Warrick.

– Az nem lepne meg – mondta Brass, és vállat vont. – Bár nem hiszem, mert amióta itt vagyunk, egyetlen autó sem jelent meg az utcában.

Abban a pillanatban bekanyarodott egy autó a South Pecos út irányából. A fényszórói elvakították őket, és gyorsan lecsúsztak az ülésen. Aztán a hatalmas, fekete SUV megállt mellettük.

– Grissom – mordult fel Brass idegesen.

Grissom letekerte az ablakot.

– Semmi – mondta Brass. – A ház sötét és csendes.

– Jól van. Ha bejössz a kapitányságra, feltétlenül nézd meg azt a kihallgatást, amit a Los Angeles-iek küldtek át nekünk. Joy Petty bevallotta, hogy Marge Kostichek bérelte fel az Ászt.

Brass elképedt.

– Jézusom! – mondta. – Az öreglány értett a titkolózáshoz.

Grissom Warrickra nézett.

– Visszamegyek a laborba. Warrick...

Brass intett neki, hogy maradjon csendben, és Hyde házára mutatott, ahol a nappaliban felkapcsolták a villanyt. Grissom gyorsan elhajtott a sarokig, majd visszasétált hozzájuk, és halkán beült a hátsó ülésre.

Brass kis híján eldobta az adóvevőjét, amikor az megszólalt: – Valaki van a házban. Hirtelen mindenki elkezdett beszélni, de senki sem látta, ki ment be a házba.

– A keservit – mondta Brass, és felsóhajtott. – Na jó, odamegyek és benézek az ablakon. Ti maradjatok itt.

– Szó se lehet róla, Jim – vágta rá Grissom. – Nem engedem, hogy egyedül menj oda.

– Nem kellene felfedni magunkat – mondta Brass.

– Ne feledjétek, hogy Hyde profi – tette hozzá Warrick. – És

ma este már megölt valakit, a többi negyvenvalahány áldozatról már nem is beszélve. Biztos, hogy egyedül akarsz odamenni?

– Te akard megmondani, hogyan végezzem a munkámat? – dohogott Brass.

Warrick fáradtan felsóhajtott.

– Nem, csak kérdeztem. Biztos vagy benne, hogy egyedül akarsz odamenni?

Brass fontolóra vette a kérdést.

– Rendben – mondta végül. – De valaki maradjon itt.

Warrick kinyitotta az ajtót, és kiugrott. Óvatosan közelítettek a házhoz, a sarkon kikerülték a villanyoszlopot, nehogy valaki észrevegye őket. Amikor odaértek Hyde házához, besurrantak a garázs mellé.

– A garázs végénél állj meg – suttogta Brass.

– Mit fogsz tenni?

– Megkerülöm a házat, és benézek az ablakon.

Warrick biccentett.

– Követlek a garázs végéig. Aztán, ha már odaértél az ablakhoz, lassan én is odamegyek.

– Megbeszéltük – mondta Brass, és kivette a pisztolyát a tokjából.

Elindult a garázs végéhez, és Warrick, pisztollyal a kezében, csendben követte. A sarkon a nyomozó intett, hogy álljon meg. Warrick feszülten figyelte, ahogy Brass áthalad a hatalmas udvaron. Már félúton járhatott, amikor egy hatalmas fényszóró hirtelen elárasztotta az udvart, és a nyomozó dermedten állt a fényben...

Warrick löállításba ereszkedett, és a pisztolyt a hátsó ajtóra irányította. Brass gyorsan felocsúdott a rémületből, és kiugrott a fényből, majd lélekszakadva visszaroht a ház takarásába.

Warrick hiába kereste a célpontot, de ennek most kifejezetten örült, mivel ismét Brassra kellett figyelnie, aki közben visszaosont a ház elé, és neki kellett fedeznie.

Aztán Warrick kirohant Brass után. Megfordult és nekitapadt a garázsajtónak. Ott körülnézett, de semmit sem látott. Félt, hogy Brassnak baja esett. Már–már bepánikolt, amikor a ház sarkánál, egy bokor mögött észrevette a nyomozót. Megkönnyebbülten felsóhajtott, de akkor rémülten látta, hogy Brass megpróbál bekukucskálni az ablakon.

Warrick lélegzetvisszafojtva figyelte a nyomozót, amikor egy kéz súlyosan a vállára nehezedett. Azonnal felugrott és megpördült, a pisztolyát a támadóra fogta.

– Az istenit, Gris – suttogta, amikor meglátta a főnökét.

A szíve majdnem kiugrott a helyéből, az adrenalin vadul száguldozott az ereiben. Mire visszafordult, Brass újra eltűnt. Ki akart nézni a sarkon, amikor a nyomozó hirtelen előtte termett, és Warrick rémülten felugrott. A fenébe!

– Hyde nincs otthon – mondta Brass halkán.

– Nincs otthon – visszahangozta Warrick. Egyrészt nagyon szerette volna elkapni a gazembert, másrészt hatalmas megkönnyebbülést érzett a hírre.

– A lámpa valószínűleg egy időzítőre kapcsolt be – mondta Brass. – A nappali teljesen kihalt, és a ház többi részében sincs mozgás.

Warrick Grissomhoz fordult.

– Te meg mi az ördögöt keresel itt?

– A szomszédok értesítették a rendőrséget – mondta Grissom.

– A hendersoni járőrök már úton vannak.

Alig fejezte be a mondatot, amikor szinte a semmiből mellettük termett három járőrautó, és azonnal a fényszórók kereszttüzebe kerültek. Szirénákat nem használtak, nehogy megzavarják a szomszédok nyugalmaát.

A rendőrök a nyitott kocsiajtó takarásából céloztak rájuk.

– Tegyétek le a fegyvert – szól rájuk az egyik járőr, és szinte ugyanabban a pillanatban két–három társa ugyanazt üvöltötte.

Warrick és Brass óvatosan letérdelt, és letette a fegyvert.

– Most már kellőképpen felfedtétek magatokat? – kérdezte Grissom.

Brass gyorsan elmagyarázta a helyzetet a rendőröknek, közben Grissom és Warrick némán bámulta a nagy, drága és minden bizonnyal üres házat.

– Teljesen hülyét csinált belőlünk – morogta Warrick.

– Ha végeztünk, azonnal darabokra szedjük a videotékát – jelentette ki Grissom.

– Lehet, hogy ott lapul.

– Elképzelhető.

Brass a fejét csóválva csatlakozott hozzájuk.

– Kissé idegesek a fiúk.

– Gondolom, nagy fogásra számítottak – mondta Warrick.

– Nem voltak túl barátságosak – tette hozzá Brass, ahogy a járőrök lassan elhagyták a környéket. – Közölték velem, hogy Barry Hyde igazi mintapolgár, amióta Hendersonba költözött... és a jövőben szíveskedjünk engedélyt kérni tőlük, ha rendőri munkára vetemednénk a városukban.

– Tényleg ezt mondták? – kapta fel Grissom a fejét.

– Lényegében igen. Most jobban tesszük, ha szépen hazamegyünk.

– Gris még be akar menni a videotékába – mondta Warrick.

– Szó se lehet róla – csattant fel Brass.

– És ha ki akarnék venni egy kazettát? – kérdezte Grissom.

Brass csak hápogott. Végül azt mondta:

– Tudod, Warrick, ha a főnököd befejezi ezt az ügyet, valószínűleg mindketten új állás után kell nézzetek.

– Esetleg megpróbálkozunk a hendersoni kapitányságon – vigyorgott Warrick. – Szép város. Addig azonban megsasolhatnánk a videókat.

Brass a fejét ingatta.

– Felőlem. Legalább nem unatkozom, ha felfüggesztenek.

16.

A MŰSZAK KEZDETÉRE CATHERINE WILLOWS MÁR végzett egy helyszínnel, és kellőképpen el is fáradt. A DNS-laboratóriumba tartott, amikor Sara utánakiáltott:

– Hahó, várj meg!

Catherine hátranézett és lassított. Sara egy jelentést lóbált a kezében.

– Ha a DNS-laborba indultál, valószínűleg van nálam valami, aminek örülni fogsz. Már szóltam Gregnek is, hogy odaadom neked. A Fortunato-bizonyíték DNS-eredménye.

Catherine elvette a jelentést, és megkérdezte:

– Mi ebben az újdonság?

A vér a múmiáé. A Fortunato udvaráról, tizenhat évvel ezelőtt begyűjtött cigarettacsikk olyan DNS-t tartalmaz, amely sem a férjjel, sem a feleségével nem mutat egyezést.

Catherine rosszindulatúan mosolygott:

– Lehet, hogy az Ászé.

Sara szélesen mosolygott, amitől láthatóvá vált a két első foga közötti hatalmas hézag.

– Ki tudja? Talán. De akkor miért megyünk a laborba?

– Mert más dolgom is van ott.

Catherine röviden tájékoztatta Sarát, aki nem volt teljesen képben: elmondta neki, hogy Marge Kosticheket megölték, valószínűleg az Ász a tettes, aztán beszámolt neki a lövöldözésről.

Végül elmondta, hogy Joy Petty bevallotta, hogy Marge Kostichek felelős a múmia haláláért.

– Pedig biztos voltam benne, hogy a maffia tette el láb alól.

– Mindannyian azt hittük – mondta Catherine savanyú arccal.

– Grissom megmondta, hogy ne bocsátkozzunk feltételezésekbe. És milyen igaza volt. Lehet, hogy az öregasszony még mindig élne, ha hallgatunk rá.

– Ha jól sejtem, már le is adtad a bizonyítékokat Gregnek...

– Igen, és ha szerencsénk van, még jól jöhet ez az ősrégi cigarettacsikk. Az a nyavalyás megvágta magát, amikor átugrott a kerítésen.

– Vér is van? – kérdezte Sara, és tréfásan megnyalta a száját.

– Ó, hogyne – mondta Catherine, és belépett a laborba. Sara egy pillanatra sem tárgított mellőle.

Sanders rémülten felpattant a székéről.

– Jóságos isten! Ti sosem kopogtok?

Catherine a pultra könyökölt.

– Mi van azzal az anyaggal, amit beadtam? Azt mondtad, gyorsan elkészülsz vele.

– És úgy is lesz.

A máskor vidám fiú most morcosan nézett rájuk.

– Nézzétek, annyi a lemaradásom, hogy hétfő előtt nem készülök el vele. A nappalisoknak is van két gyilkossági ügyük, és ott van még az a nemi erőszak és...

– A nappalisoknak? – förmedt rá Catherine. – Előnyben mered részesíteni a nappalisokat? Sanders felhúzta a szemöldökét.

– Előfordult már veled, hogy Conrad Ecklie a seggedben volt?

– Nem érdekelnek a személyes ügyeid, Greg. Greg leült a mikroszkópja mellé.

– Majd a jövő héten nevetek is, ha ráérek.

Sara az ajtónak támaszkodva hallgatta a szóváltást.

– Ha már az időről van szó, Cath, mit szólnál hozzá, ha

várákozás közben átnéznénk az irodai híváslistákat?

Greg felkapta a fejét.

– Tudod – folytatta Sara, és megvonta a vállát –, felelős köztisztviselőkként nem árt, ha odafigyelünk arra, hogy mire megy el az adófizetők pénze.

Sanders az állát dörzsölgette.

– Nem is tudom, két ilyen kiváló köztisztviselőnek talán még szoríthatok egy kis időt.

– Kösz, Greg. Imádlak.

A Taurus és a Tahoe beállt a videotéka parkolójába. Warrick gyorsan kipattant a kocsiból, közben Brass és Grissom is kikászálódott. Grissom hatalmasat sóhajtott, és elindult a bolt felé.

Warrickot általában hűvös nyugalom jellemezte, de most folyton hátratekintgetett.

– Azt hiszem, ma este Sapphire lesz a pénztáros – mondta. – Ez azt jelenti, hogy Ronnie helyettesíti a főnököt. Ezek az emberek még nem ismernek bennünket. Gris, van valami elképzelésed?

– Jimmel egyenesen hátramegyünk. Te maradj elől, és tartsd szemmel a pénztárost – vágta rá Grissom egy pillanatnyi gondolkodás után.

Warrick biccentett.

– Meglesz.

– Gil – mondta Brass. Az arca csupa ránc volt az aggodalomtól. – Jó, ha tudod, hogy nem értek egyet veled. Olyasmi történik körülöttünk, amit egyikünk sem ért. Még nem. Nem kellene fejest ugrani az ismeretlenbe, mert könnyen megüthetjük a bokánkat.

– Hyde nem válhatott köddé – vitatkozott Grissom. – Otthon nincs, ez a munkahelye. Te mit gondolsz, hol lehet?

Grissom meg sem várta a választ, gyorsan benyomta az ajtót, és már benn is volt az üzletben.

– Segíthetek, uram? – kérdezte egy vidám hang a pénztár

felől.

Grissom gyors léptekkel elindult a hátsó iroda irányába.

– Csak nézelődöm – mondta menet közben. Érezte, hogy Brass két lépéssel mögötte halad.

Warrick egy pillanattal később lépett be a boltba, és a pénztárhoz ment.

– Jó estét – köszönt rá hangosan. – Hogy van?

– Köszönöm, jól.

– Megvan maguknak az Embervadászat, vágatlan kiadásban?

Miközben Warrick a pénztárossal csevegett, Brass odaszólt Grissomnak:

– Az isten szerelmére, van fogalmad, hány törvényt sértünk meg ebben a pillanatban? Szerinted melyik bíróság fogadja el a bizonyítékainkat?

Grissom szóra sem méltatta a kollégáját; egy gyors mozdulattal benyomta a BELÉPNI TILOS felirattal ellátott lengőajtót. Abban a pillanatban érezte, hogy bentről egy alak elállja az útjukat.

– Hé! Nem tud olvasni?

Grissom hátralépett, és szemügyre vette a kék trikós, tömzsi fiút.

– Nem jöhet be! – A fiú úgy kiáltott, mintha jelezni akart volna valakinek.

Grissom egészen közel lépett hozzá.

– A főnöködet keressük, Barry Hydeot – mondta.

– Én... szóval...

Az irodában megszólalt egy férfi:

– Én vagyok Barry Hyde!... Engedd be az urakat, Ronnie.

Ronnie teljesen magába zuhanva félreállt, mire Grissom és Brass belépett az apró helyiségbe.

A jobb oldalon, egy íróasztalon, egy biztonsági monitoron négy szögéből is meg lehetett figyelni az üzletet – Warrickot is lehetett látni, ahogy a pénztárossal beszélget. Az íróasztal mögött egy karcsú, magas, bár igen izmos férfi állt. Fekete pólót és

farmert viselt, az ötvenes éveiben járhatott, de a külseje igen fiatalos volt.

A férfi jobb keze be volt kötözve.

– Gil Grissom vagyok, és a...

– Maguk mindig bejelentés nélkül rontanak rá az emberre, Mr. Grissom? – kérdezte a férfi kellemes, bár gúnyos hangon.

– A Las Vegas-i bűnügyi osztályról – fejezte be Grissom a mondatot. – Ő Brass százados. Feltennénk magának néhány kérdést.

– Illett volna kopogni – motyogta Brass. – Elnézést kérek.

– Bocsánatkérés elfogadva – nyugtázta Hyde. – És mindig szívesen együttműködöm a hatóságokkal, de gondolom, megértik, ha megkérem, igazolják magukat.

– Természetesen – mondta Brass, és mindketten felmutatták az igazolványukat.

Hyde alaposan megnézte magának Brass jelvényét, aztán hosszasan tanulmányozta Grissom igazolványképét. Grissom közben a férfit figyelte – ez az ember egyáltalán nem félt tőlük, sőt szórakoztatta a jelenlétük!

Hyde visszaadta az igazolványukat, majd udvariasan biccentett.

– Rendben van, uraim. Szóval mit tehetek önökért? És ha megengedik, megjegyzem: a felnőtteknek szóló filmek egytől egyig megfelelnek az előírásoknak.

Grissom halványan mosolygott.

– Mr. Hyde, látom, be van kötve a jobb keze. Friss sérülésnek tűnik. Megmondaná, hol szerezte?

A férfi mosolygott, de az arca feszült volt.

– Van valami... háttere is a kérdésének?

– Kérem, válaszoljon – mondta Brass.

Hyde mosolygott, mire elővillantak az apró, tökéletes fogai – ebben a pillanatban egy állatra emlékeztetett. Felemelte a kezét.

– Beleütöttem a polcba. Ronnie... ő az a fiatalember, akire kis

hiján rátörték az ajtót az imént... Segítettem Ronnienak átpakolni néhány polcot, és megvágtam a kezem.

– Megnézhetném a sebét?

– Miért, maga orvos?

– Nos... igen. Bizonyos értelemben.

– Sajnálom, de nemet kell mondanom – mondta Hyde határozott, bár barátságos hangon. – Alig néhány perce sikerült elállítani a vérzést, és végre rendesen be is kötöttük. Nem fogom levenni a kötést csak azért, hogy valami homályos okra hivatkozva megnézzék. Ki van zárva, uraim.

Grissom érezte, hogy egyre idegesebb lesz. Ez biztosan látszott is rajta, mert Brass gyorsan közbeszólt:

– Mr. Hyde, meg tudná mondani, hol volt korábban, ma este?

– Meg tudnám mondani, de ha azt akarják, hogy együttműködjek magukkal, akkor őszintének kell lenniük velem.

Grissom nem kertelt:

– Egy gyilkossági ügyben nyomozunk.

Egy átlagember valószínűleg megriadt volna ettől a választól, de Hyde azonnal felcsattant:

– És ez feljogosítja az udvariatlanságra?

Grissom nem válaszolt.

– Kérem, Mr. Hyde – szólt közbe Brass. – Kérem, mondja el, hol tartózkodott a mai napon.

– Hány órakor?

Brass megvonta a vállát.

– Mondjuk, öt óra tájban.

– Reggel vagy este? – kérdezte Hyde, és közben le sem vette a szemét Grissomról.

– Délután öt óra – felelte Brass türelmesen, és elővette a jegyzettömbjét.

– Rendben van. – Most már Hyde is a vállát vonogatta. – Itt voltam, a videotékában.

– Öt óra óta?

– Már négy körül bejöttem – felelte Hyde.

Délután már jártak a videotékában, vajon csak elkerülték az emberüket?

– Tanúsítja valaki? – kérdezte Brass.

– Ronnie és Sapphire. Mindketten négyre jöttek.

– Az nem túl korai? – kérdezte Grissom. – Úgy értem, reggel tíztől éjfélig tart nyitva. Azt hittem, a felénél váltják egymást az alkalmazottai.

A férfi továbbra is mosolygott.

– Ennek aztán lenne értelme, ugye? De Patricknek és Suenak más tervei voltak a mai napra... szívügyek... És nem szeretnék seggfej főnöknek látszani.

Fűfej Patrick valóban csupa jó dolgot mesélt a főnökéről, de Grissom nem szólt semmit a látogatásukról, mivel Warrick már megígértette a fiúval, hogy hallgat róla. Vagy lehet, hogy Hyde megnézte a biztonsági felvételt?

– A szerelmesek egy órával korábban elmentek, és Sapphire és Ronnie ma négykor kezdett – folytatta Hyde.

– A másik két alkalmazottja is találkozott magával? – kérdezte Brass.

Hyde megrázta a fejét.

– Nem, ők pontosan négykor mentek el, én néhány perccel később érkeztem.

– Tudott a tervükről?

– Igen, engedélyeztem. Mint mondtam, igyekszem jó főnök lenni.

Grissom egyszerűen csodálta ezt az alakot: ha Hyde az Ász, akkor klasszikus szociopata. Ha elkapják és elítélik, csodálatos téma lehetne Grissom előadásaihoz.

– Nem ment ki enni, vagy ilyesmi? – kérdezte Brass.

– Nem, pontosan úgy történt, ahogy már elmondtam – mondta Hyde atyáskodó hangon, mintha Brass egy kisgyerek lenne. – Egész délután és este itt voltam – folytatta. – Ó, Ronnie kiment és

hozott nekem egy olasz pizzát és salátát. Azt hiszem, kilenc körül lehetett. Mind a hárman ettünk belőle. – Felhúzta az egyik szemöldökét. – A pizzás- és a salátásdoboz a szemetesben van, az épület mögött... ha bizonyítékot keresnének.

Grissom ritkán tapasztalt ekkora szemtelenséget.

– Honnan hozta Ronnie a vacsorát? – kérdezte Brass.

– A Keresztapából... kicsit messze van, de Ronnie imádja a pizzájukat.

Brass gondosan feljegyezte az információt.

– Maga nem evett a pizzából? – kérdezte Grissom.

– Nem. Kolbászos-pepperonis volt, és vegetáriánus vagyok.

– Ó. Egészségügyi okok miatt, Mr. Hyde, vagy inkább erkölcsi megfontolásból?

– Is-is. Igyekszem jól tartani magam... És nem értek egyet az állatok megölésével.

Grissom látta, hogy a férfinak egy arcizma se rezdül.

– És a tejtermékekkel hogy áll?

– Mi köze ennek a gyilkossági nyomozáshoz?

Grissom vállat vont.

– Pusztán kíváncsiságból kérdeztem. Érdekel a táplálkozástudomány.

– Értem. Tejtermékeket sem fogyasztok. Semmi sajt, csak friss, egészséges zöldségek. De néha elcsábulok, és teszek egy kis tejszínt a salátaöntetbe.

– Köszönöm – mondta Grissom.

Brass tekintete azt tükrözte, hogy „Ugyanolyan idióta vagy, mint ez a fazon”, és folytatta a kérdést:

– Mikor járt először Las Vegasban, Mr. Hyde? Az ideköltözése előtt.

Hyde megfontolta a választ.

– Hat évvel ezelőtt, azt hiszem. Egy hónappal azelőtt, hogy ideköltöztem. Beleszerettem a környékbe, és ideköltöztem.

– Azelőtt sose járt itt?

– Soha. Nem nagyon érdekel a szerencsejáték. Inkább a levegő, a sivatagi naplementék vonzottak.

– Értem – mondta Brass, és felírt valamit. – Ismer egy bizonyos Marge Kostichek nevű személyt?

Semmi habozás:

– Nem. Kellene?

– És Philip Dingelmannt?

– Nem.

– Malachy Fortunatót?

– Nem... és most már kezdek belefáradni ebbe a játékba. Kik ezek az emberek és miből gondolják, hogy ismerem őket?

Brass mosolya olyan titokzatos volt, akár a Szfinxé.

– Tudja, mindhármukat meggyilkolták, Mr. Hyde.

Hyde tekintete megkeményedett.

– És azt akarja mondani, hogy ismertem ezeket az embereket?

– Csak kérdeztem – mondta Brass.

Hyde most már ingerült volt; de Grissom gyanította, hogy ez is egy újabb sakkhúzás ebben a macska–egér játékban.

– Azt hiszik, megöltem ezeket az embereket, ugye? Micsoda ostoba, nevetséges... a beszélgetésnek vége, uraim.

– Rendben van – mondta Brass.

De Hyde folytatta:

– Megpróbáltam segíteni maguknak, és az udvariatlanságuk ellenére is együttműködtem, erre gyilkossággal vádolnak egy ártatlan állampolgárt?

Ártatlan állampolgár? – gondolta magában Grissom.

– Rádásul a saját üzletemben.

Hyde az ajtóhoz ment, kinyitotta és várta, hogy távozzanak.

Brass elindult, de Grissom finoman megfogta a karját. Aztán Hyde–hoz fordult.

– Tudja, sokkal kényelmesebb magának, ha a... saját üzletében beszélgetünk – mondta.

– Mint a rendőrségen? Ezt akarta mondani?

Senki sem válaszolt.

Hyde elengedte az ajtót, és visszament az asztalához. Leült, és azt mondta:

– Jól van – folytassák a kihallgatást. – A telefon felé intett. – De ha gyilkossággal vádolnak, ha egyetlen szóval is utalnak rá, azonnal befejeztük, hívom az ügyvédemet, és feljelentem magukat zaklatás miatt.

Grissom megfigyelte, hogy az irodát és a hátsó helyiségeket nem figyeli a biztonsági kamera.

– Említette a szerencsejátékokat, Mr. Hyde – mondta Brass. – Szóval, maga nem játszik?

– Azt mondtam, hogy nem érdekel túlzottan. Az Egyesült Államok hazardjáték fővárosának a küszöbén lakom, és ez egy szabad ország. Természetesen, időnként én is szerencsét próbálok.

– Járt valaha a Beachcomberben?

Grissom szinte látta, ahogy Hyde agyában vadul forognak a gondolatok, de a férfi arca semmit sem árult el.

– Igen, jártam – felelte. – Majdnem minden kaszinóban megfordultam már, az étteremben vagy a játékteremben. Több mint öt éve élek itt.

– Erre is rátérünk – mondta Brass. – Használta valaha az ATM-et a Beachcombernél?

Grissomnak úgy tűnt, mintha Hyde egy pillanatra megrebbent volna. Olyan gyorsan történt, hogy nem is volt biztos benne, jól látta-e.

– Nem hiszem – mondta Hyde.

– De nem biztos benne?

– Nem. Vagyis igen, biztosan nem használtam az automatát.

Hyde most először látszott bizonytalannak.

– Az egyik biztonsági felvételen látható volt, ahogy az ATM-et használta, úgy hét héttel ezelőtt. A vékony ajkak hitetlenkedő mosolyra húzódtak.

– Látható voltam? Nem hinném... – Ezzel mintegy

beismerte, hogy gondosan elkerülte a biztonsági kamerákat. – Sohasem használtam az ATM-kártyámat... – tette hozzá gyorsan.

Aztán Hyde a gondolataiba merült.

– Igen? – kérdezte Grissom.

Hyde bólintott, és azt mondta:

– Valószínűleg azt a férfit látták, aki ellopta.

Brass úgy tett, mintha nem hallotta volna jól.

– Hogyhogy?

– A felvételen. A kaszinó biztonsági felvételén – bizonyára azt a személyt látták, aki ellopta az ATM-kártyámat.

Brass felsóhajtott.

– Azt akarja mondani, hogy ellopták az ATM-kártyáját?

Hyde bólintott.

– Igen, május elseje körül történt.

– És mikor jelentette be a lopást?

– Csak mostanában – mondta Hyde, és szégyenkezve megsóválta a fejét. – Közvetlenül azután, hogy ellopták a kártyát, el kellett utaznom egy üzleti ügyben, és egyszerűen megfeledkeztem róla.

– Elfelejtette, hogy ellopták az ATM-kártyáját?

Brass meg sem várta a választ.

– Hogyan lopták el? – kérdezte.

– Nem tudom pontosan.

Grissom érezte, ahogy a dühe lassan elborítja az agyát; ez az ember egyszerűen hihetetlenül magabiztos. – Nem tudja – mondta.

Hyde megvonta a vállát.

– Egy nap használni akartam, és... egyszerűen nem volt a tárcámban.

– Akkor elveszítette – mondta Brass, és látszott rajta, hogy igyekszik uralkodni magán. – Mr. Hyde, ezt nem nevezném lopásnak.

Hyde leplezetlen megvetéssel nézett rájuk.

– Sohasem találtam meg, és a banktól sem értesítettek, hogy megtalálták volna. Tehát több mint valószínű, hogy ellopták... Az is lehet, hogy az automatában felejtettem, és valaki egyszerűen elvitte. Grissom most már nem bírta tovább.

– És maga szerint honnan tudhatta a tolvaj a PIN-kódját?

Hyde mosolya egyre tenyérbemászóbb lett.

– A számot ráírtam a kártya hátoldalára, az aláírásom mellé. Sajnos nagyon rossz a memóriám.

– Pedig ma este egészen jól szerepelt – jegyezte meg Brass.

– A számokkal, nevekkal és ilyesmikkel teljesen reménytelen vagyok. Tehát egyszerűen ráírtam a PIN-kódot a kártyára. Tudják, még a társadalombiztosítási számomat sem bírtam megtanulni.

Grissom szerint azért, mert valószínűleg egynél több is van neki.

– Aztán elfelejtette bejelenteni, hogy eltűnt a kártyája – mondta Brass.

– Igen – pontosan így történt. – Hyde összekulcsolta a kezét a tarkóján, és hátradőlt. Lerítt róla az elégedettség.

Brass belelapozott a füzetébe.

– Akkor most térjünk rá arra az időszakra, amikor öt évvel ezelőtt ideköltözött.

– Ahogy óhajtja.

– Hol lakott, mielőtt Hendersonba költözött?

– Sok helyen.

– Például?

– Coral Gables, Florida... Rochester, Minnesota...

Moscow, Idaho – még az indianai Angolában is éltem, de az nagyon régen volt.

– Beszélgessünk Idahóról. Mikor élt ott?

– Oda jártam főiskolára. Annyira régen volt, hogy már nem szívesen emlékszem rá.

Grissom szerint túl sok minden van, amire a férfi nem

emlékszik szívesen.

Brass folytatta:

– Szóval az Idahói Egyetemre járt?

Hyde bólintott.

– Angol szakon végeztem. – A poszterekre mutatott: – És látja, mi lett belőlem?

– Szerintem elég szépen megél belőle – mondta Brass.

– A tanulás csodálatraméltó dolog – jegyezte meg Grissom.

– Ha már a tanulásról van szó, megmagyarázná, miért nem hallottak soha Barry Hyderől az Idahói Egyetemen? – szólt közbe Brass.

A férfi meglepődött.

– Fogalmam sincs. Talán elkeveredtek a papírjaim. ... Jó régen jártam oda, és akkor még nem volt számítógépesítve a rendszer... Nem tudom.

– Van valaki, akivel beszélhetnénk az egyetemi éveiről?

– Most viccel? A régi főiskolai haverjaimra kíváncsi?

– Igen. Kezdjük a „haverjaival”.

– Fogalmam sincs. A diplomaosztás óta nem tartom velük a kapcsolatot. Nehéz elhinni, de akkoriban nagyon zárkózott és félénk voltam.

– És a tanárok?

Hyde nem válaszolt azonnal.

– Nem tudom, hogy még ott vannak-e, de Christopher Groves és Allen Bridges az angol tanszékről talán még emlékszik rám.

Grissomnak volt egy olyan érzése, hogy ez a két tanár már régen elhunyt.

Brass gyorsan leírta a két nevet a füzetébe, majd Grissomra nézett.

– Van még valami, Gil?

– Csak néhány kérdés – mondta Grissom. – Volt katona, Mr. Hyde?

– Az Egyesült Államok hadseregében, Mr. Grissom. Miért?

– Csak kíváncsi voltam, hogy hol állomásozott.

–Az alapkiképzést az észak–karolinai Fort Braggben kaptam, aztán a texasi Fort Hoodban kommunikációs kiképzésben részesültem, utána kilenc hónapot töltöttem Ansbachban, Németországban.

– Különös – mondta Grissom. – Az orvosi papírjaiban az áll, hogy sohasem járt a tengerentúlon.

Hyde hunyorgott.

– Maguknál az a szokás, hogy a becsületes állampolgárok magánéletében turkáljanak, Mr. Grissom?

– Nem, a becsületes állampolgárokat békén hagyjuk.

A férfi most már vigyorgott.

– Nos, akkor bizonyára egy másik Barry Hydeot keresnek. – Az órájára nézett – Rolexet viselt –, és azt mondta: – Nos, ha megbocsátanak, igazán érdekes volt a beszélgetés, de záróra van... ez a társalgásunkra és a boltra is vonatkozik.

Felállt, kinyitotta nekik az ajtót és mindannyian kimentek a boltba, ahol szó nélkül az ajtóig kíserte őket. Warrick már elment, a pénztáros is lezárta a kasszát. Hyde mosolyogva kitárta előttük az ajtót.

– A mielőbbi viszontlátásra, Mr. Hyde – mondta Grissom.

Hyde kurtán felnevetett; ettől valahogy emberi lett az arca.

– Ezt kétlem, Mr. Grissom – mondta, és visszament a boltba, majd bezárta az ajtót.

Grissoméék csendben figyelték, ahogy elveszi Sapphiretől a pénzes fiókot és hátramegy az irodájába.

– Ezt hogy értette? – kérdezte Brass. – Talán meg akar szökni?

– Talán.

– A jó édesanyját.

Warrick már a Tahoeban ült.

– Ki kellett jönnöm – mondta. – Szerencsével jártatok?

– Nem fogadott tárt karokkal – felelte Grissom.

– Finoman fogalmaztál – horkant fel Brass. – Te mit tudtál meg, Brown?

– Amikor hátramentetek, azonnal megmutattam az igazolványomat Sapphirenak és Ronnienak. Nagyon készségesek voltak – mindketten azt állították, hogy Hyde pár perccel négy után érkezett és azóta el sem ment. Persze, amikor Ronnie elment a pizzáért, Hyde a hátsó irodában maradt, és Sapphire nem hagyhatta el a pénztárt. Amikor Ronnie visszatért, megették a pizzát, és körülbelül ennyi.

– Ami azt illeti – szólt közbe Grissom –, Hyde salátát evett. Semmi sajt, csak zöldségek... Ami szélesre tárja előttünk a lehetőségek tárházát.

– Mi van? – hüledezett Brass.

Warrick már értette, és szélesen vigyorgott.

– Benne lennénk a szószban, ha Hyde is megkóstolta a pizzát.

Brass már végképp nem értette.

– Mi a fenéről beszéltek? Warrick jókedvűen kuncogott.

– Így legalább nem lesz állati DNS azon a salátán.

– Később találkozunk – mondta Grissom, és elindult az épület mögé.

17.

GRISSOM FELTETTE A TÁBLÁRA A HELYSZÍNEEN készített fényképeket – balra a múmiát, jobbra a Dingelmannt ábrázoló felvételek kerültek. Megkérte Nicket, hogy hívja össze a csapatot. Catherine már az asztalnál ült, és kávézott. Nick visszatért, és kezében egy diétás kólával leült mellé. Megérkezett Warrick is, az egyik kezében egy pohár kávé egyensúlyozott, a másikkal álmosan masszírozta az arcát. A szeme vérekes volt, látszott rajta, hogy teljesen kimerült.

– Mi történt, főnök?

Sara is bebotorkált, ő sem volt túlságosan friss. Egy narancslét és egy fél sajtos bagelt hozott magával.

Grissom tájékoztatta őket a történekről. Nick felemelte a kezét.

– Jól van. Marge Kostichek felbérelte az Ászt, hogy tegye el láb alól Malachy Fortunatót. Most már azt is tudjuk, miért tette, de ezért felmerült bennem néhány kérdés...

– Lassabban, Nick – szólt rá Sara.

Nick rávigyorgott, de a jókedve azonnal elpárolgott, amint Grissomra nézett.

– Csak azt mondja meg valaki, hogy miért kellett megölni Dingelmannt?

– Azért, mert felismerte Hydeot – mondta Grissom.

– Hogyan? – kérdezte Nick.

– Ha alaposan megnézed a kaszinó biztonsági felvételét, a testbeszéd félreérthetetlen. Láthatod, hogy Dingelmann felismeri a pókerautomatánál ülő férfit... és a férfi is megismerte őt.

– Azt mondd, hogy nem megbízásra ölte meg? – kérdezte Catherine. – Spontán ötlet volt?

– Nem, nem – tiltakozott Nick vigyorogva. – Hangtompítós automata, két lövés a tarkóba? Az Ász bérgyilkos... Ő pénzért öl.

– Ez csak az egyik oka a gyilkosságoknak – mondta Grissom. – De miért ölte meg Marge Kosticheket?

Sara vállat vont.

– Minden állat megvédi magát, ha sarokba szorítják.

Mindenki bólogatott. Grissom folytatta:

– Több mint öt évig nem volt alkalma használni az aláírását.

– Nem bizony – tette hozzá Warrick. – Mióta Hendersonba költözött.

– Tehát valóban visszavonult – mondta Sara.

Nick ismét a fejét csóválta.

– De mivel magyarázzátok a sok utazást?

– Egyelőre hagyjuk ezt – mondta Grissom. – Utazás vagy sem, öt évvel ezelőtt azért jött ide, hogy új életet kezdjen, egy új név alatt. Az ellentmondásos háttér, amit Sara és Warrick is felderített, pontosan ezt igazolja.

– És akkor Philip Dingelmann felbukkant a régi életéből – mondta Catherine. – Emlékeztette a maffiához fűződő kapcsolatára, aminek valami okból kifolyólag hátat fordított.

Grissom mosolygott.

– Bingó! Hyde öt éve éldegél Hendersonban, meghúzta magát, egy veszteséges videotékát üzemeltet, és az egyetlen kikapcsolódása, amiről tudunk az, hogy hetente kétszer eljár a kaszinóba.

– A Beachcomberbe – mondta Warrick. – Amikor nincs csúcsidő. Nehogy véletlenül felismerje valaki a régi életéből.

– Pontosan – mondta Grissom elégedetten.

– Ez örület – mondta Nick. Még most sem értette. – Igaz, hogy Vegasban mostanában sokat adnak a családi értékekre, de a gyökerek akkor is a maffiához vezetnek, ráadásul az egész országból ide özönlenek az emberek. Mivel magyarázzátok, hogy valaki, aki elássa magát a nevadai Hendersonban, hetente kétszer bejön a Bűnös Városba?

– Azért, mert másképp nem bírja ki, ember – mondta Warrick. – Adrenalinfüggő. Gondolj bele, hogy mivel foglalkozott azelőtt. Most legalább kétszer egy héten belekóstol az izgalomba, hogy kibírja a normális világot. A szerencsejáték is lehet terápia.

– Nem véletlen, hogy a McCarrenen több körözött bűnözőt tartóztatnak le, mint bármely más repülőtéren, a világon – mondta Grissom.

Warrick bólogatott.

– Még ebben a Disneyland-stílusú Vegasban is pillanatok alatt a plafonig ugrik az ember adrenalin szintje.

– Tehát a maffia-ügyvéd teljesen véletlenül járt a kaszinóban, ahol meglátta Hydeot? – kérdezte Catherine.

Grissom a halott ügyvéd fényképére mutatott.

– Dingelmann a szálloda vendége volt. Igen. Csak lazítani akart a hosszú tárgyalás előtt.

– Véletlen? – kérdezte Sara, a hangjában egy csipetnyi gúnnyal.

– A körülmények – javította ki Grissom. – Van némi különbség.

Nick, aki még mindig kételkedett az elméletükben, azt mondta:

– És Hydenál merő véletlenül ott volt a fegyvere, a hangtompítóval együtt? Ez már túlzás...

Grissom odament Nickhez, és leült az asztal szélére.

– Nézd meg, hol játszott Hyde. Mindig akkor ment a kaszinóba, amikor alig volt forgalom. Tudta, hogy egy szép nap felismerheti valaki... és felkészült rá. Ezért volt nála a fegyver és a hangtompító.

– A fenébe – motyogta Warrick.
– Mesélj, Grissom – mondta Catherine. – Ugye, te már tudod?
Meséld el nekünk is.

És Grissom elmesélte:

A 25 milliméteres automata finoman nyomta a hátát, ugyanakkor biztonságérzettel töltötte el... akár egy platina hitelkártya – az ember mindig magával viszi. Előfordult, hogy már az ajtónál volt, de minden alkalommal visszafordult érte, mintha a fegyver utánakiáltott volna, nehogy ott felejtse.

Az ember sose tudhatja, lehet, hogy éppen ma lesz szükség rá. Az óvatosságának köszönhetően, hogy még most is életben van. A veszélyes helyzetek körültekintést, tervezést és következetességet igényelnek. Kellő óvatossággal majdnem mindent túlélhetünk.

Az évek során volt néhány munkája Vegasban, és mindig szerette a várost – már nagyon várta, hogy a környékre költözhessen. Most, hetente kétszer rendszeresen eljutott ebbe az oázisba – így már ki lehetett bírni az egyhangú hendersoni napokat. Mindig jó érzéssel töltötte el, amikor reggel fél hatkor bejött ebbe a foci pályára méretű kaszinóba: ilyenkor alig pár százan próbáltak szerencsét.

A kaszinó szinte kihaltnak tűnt. A turisták vagy eltévedtek, vagy részegen aludtak valahol. Az ilyen helyeken sohasem nézik meg alaposan az embert.

Néha megszólalt egy-egy csengő, valamelyik gép vadul csilingelt, de alapjában véve a kaszinó csendes maradt. Néha jobban örült volna egy kis nyüzsgésnek és egy kis csillogásnak, de tudta, hogy az óvatosság kifizetődik.

Mindig ebben a napszakban játszott, kevesebb az ember, kisebb a zaj, még a koktélos pincérnők sem zavarták, mivel tudták róla, hogy szűken méri a borraivalót. Hétfőn és szerdán szokott játszani.

Bár a személyi igazolványa szerint ötvenhat éves volt, valójában alig töltötte be az ötvenet, de az öszülő halánték miatt

észre sem lehetett venni a csalást. Most éppen egy nem létező játékos nevére kiállított kártyával játszott. Kissé közelebb volt a folyosóhoz, mint szeretne volna. Általában óvatosabb volt, de az utóbbi hónapokban ez a gép különösen szerencsésnek bizonyult. Így hát leült a géphez, arccal a folyosó felé, bár arra természetesen vigyázott, nehogy a kamera felé forduljon.

Megnyomta a MAX tétgombot, a tétet most huszonöttről húsz dollárra csökkentve. Kétszáz negyeddollárossal kezdte a játékot, amikor félórája egy ötvenest is bedobott a gépbe. Nagyon káromkodott, amikor elvesztette a partit.

Bedobott még négy negyeddollárost, és kíváncsi volt, mi jöhet még. Már több mint egy hónapja nem nyert semmit. Vajon mikor fordul a szerencséje? Felpillantott, és meglátta az egyik vendéget, ahogy a liftek felé igyekszik. A férfi sötét öltönyt viselt, a mértani alakokkal díszített nyakkendője hatalmas virágként virított a mellkasán.

Amikor meglátta a férfi arcát, tudta, hogy végképp elpártolt tőle a szerencse. Az első reakciója az volt, hogy bebújik a gép alá, de elkésett – a férfi egyenesen ránézett és felismerte –, Dingelmann volt az.

Az ügyvéd. Az ő ügyvédje. Egy másik életében.

És a máskor higgadt jogász tekintete csupa meglepetés és rémület volt.

A játékos keze önkéntelenül is a hátára csúszott, a sportzakó alá. Egy pillanatra megállt, amikor az ügyvéd gyors léptekkel elindult a liftek felé, de akkor eszébe jutott, hogy a szobájában azonnal a telefonhoz fog sietni.

Itt nem végezhet vele – gondolta a játékos. – Túlságosan sokan vannak. Őrizd meg a nyugalmad. Felállt, de a kártyához rögzített műanyaglánc visszahúzta.

Kihúzta a kártyát, és révülten nézte, ahogy a gép csak ontja és ontja az aprópénzt. Megnézte a gépet. Négy király. A fenébe. Aztán gondolkodás nélkül sarkon fordult, otthagya a gépet és

Dingelmann után sietett. A liftek közelében az ügyvéd egyre gyorsabban lépkedett. Néhányan fel is kapták a fejüket, ahogy elhaladt mellettük.

Az üldözője továbbra is vigyázott, nehogy látható legyen az arca, de a gondolatai vadul cikáztak. Az ügyvéd már szaladt, odaért a liftekhez, többször is megnyomta a FEL gombot, és mielőtt utolérte volna, kinyílt az ajtó, és Dingelmann beugrott a liftbe.

A férfi dühösen dörömbölt a csukott ajtón, közben nézte, ahogy a kijelzőn megjelenik a kettes, majd a hármas szám, és a lift megállt. Megérkezett egy másik lift, az ajtó kinyílt, de mielőtt belépett volna, még felpillantott a kijelzőre, amin most megjelent a négyes szám.

Beugrott az üres liftbe, és rácsapott a négyes gombra. Mire felért a másodikra, a homlokán gyöngyözött a verejték, és úgy járkált fel-alá a liftben, akár egy ketrecbe zárt vadállat. Ahogy elhagyta a harmadik emeletet, a pisztoly már automatikusan a jobb kezében volt, a bal kezével előkapta a zsebéből a hangtompítót. Az ajtó kitarult a negyediken, ő pedig kilépett, és közben már össze is illesztette a két darabot.

Egy pillanatig feszülten figyelt. Már járt ebben a szállodában, egyszer-kétszer felhozott magával egy prostituáltat, és eszébe jutott a folyosó végén, a plafonon lévő kamera. A szobaajtók egy-egy kis mélyedésben voltak, amitől a folyosó teljesen kihaltak tetszett.

Az Ász gyorsan mozgott, a fejét egyetlen pillanatra sem emelte fel, és ajtótól ajtóig osont. Dingelmann a 410-es ajtó előtt rémülten szöszmötölt a kártyájával. Az Ász az ügyvéd tarkójához nyomta a hangtompító végét, mire a férfi felnyögött. Meghúzta a ravaszt, mire a golyó a férfi tarkójába fűrődött. Az ügyvéd nekiesett az ajtónak, majd lassan lecsúszott róla. Ekkor már halott volt.

Utána a biztonság és a rituálé kedvéért, egy újabb golyót

eresztett a halott férfi fejébe.

A háta mögött mozgást hallott, majd egy meglepett kiáltást, mire a pisztollyal a kezében megpördült, de most sem feledkezett meg a kameráról. Felkapta a fejét, mire a sovány, sötét hajú pincér ijedten elejtette a tálcáját. A fémtálca és az ezüst evőeszközök hatalmas csörömpöléssel a földre estek, a folyosót beterítette a spagetti.

A hangzavarban mindketten futásnak eredtek – egymással ellentétes irányba; a pincér a liftek felé, az Ász a folyosó vége felé rohant, egyenesen a biztonsági kamera irányába. Ahogy ellépett a holttest mellől, a lába megcsúszott a vérben, és kis híján elesett.

Futás közben felemelte a karját, nehogy a felvételen látható legyen az arca. Kirántotta a vészkijárat ajtaját, és lerohant a tűzlépcsőn. Futás közben is vadul járt az agya. Bőven van még tennivalója.

Az első emeletnél megállt. Lecsavarta a hangtompítót és a zsebébe csúsztatta. A pisztolyt a másik zsebébe süllyesztette. Megnézte a ruházatát, vérfoltok után kutatva. A jobb cipője orrán észrevett egy apró vérpöttyöt. A zsebkendőjével letörölte a vért, vett néhány mély lélegzetet, a zsebkendőt eltette, a bal kezével letörölte a homlokáról a verejtéket, aztán mélyet sóhajtott és lassan kifújta a levegőt. Készen állt. Kinyitotta az ajtót, és kilépett rajta.

Keresztülment a hallon, és már a recepciónál járt, amikor meglátta a pincért, aki kiabálva mondott valamit az egyik alkalmazottnak, és a liftek irányába mutogatott.

Az Ász úgy döntött, hogy elkerüli a hallt, és visszafordult a kaszinóba. Elhaladt egy húsz év körüli, piszkosszőke hajú lány mellett, aki a pókergépénél ült. A tálca még most is tele volt azzal az apróval, amit ő nyert a négy királlyal. Gondolatban káromkodott egy nagyot, és azt kívánta, bárcsak a lány az összes pénzt elveszítene.

Gondosan elkerülte a biztonsági kamerákat, néha teljesen a

falhoz lapult, de igyekezett lassan haladni, míg végre az ajtóhoz ért és kisietett a hátsó parkolóba, az autójához. Kint már nem sietett – nyugodtan kihajtott a parkolóból, és rákanyarodott a Keleti útra.

Az Ász szabad volt – az ügyvéd halott –, és Barry Hyde eltöprengtetett azon, hogy vajon jót vagy rosszat hozott-e számára ez a nap.

- Akkor meg miért nem hozzuk be a pasast? – kérdezte Nick.
- Milyen bizonyíték alapján? – kérdezett vissza Grissom.
- A videofelvétel alapján – mondta Sara.
- Abból nem lehet egyértelműen azonosítani.
- És az ATM-automatánál sem készült felvétel? – kérdezte

Warrick.

– Hyde azt állítja, hogy ellopták a kártyáját. Brass most ellenőrzi a meséjét.

– Összevethetjük az ujjlenyomatát a hüvelyeken talált ujjnyomokkal – javasolta Catherine.

– Nem rossz – bólogatott Grissom. – De nincs meg a gyilkos fegyver. És az aláíráson kívül senki sem köti össze Fortunato és Marge Kostichek gyilkosát.

Greg Sanders benézett az irodába.

– Elnézést kérek. Ó, Catherine!

– Igen?

– Gondoltam, nem árt, ha tudod, hogy a cigarettacsikk tökéletes egyezést mutat a kerítésen talált vérrrel.

– Igen! – kiáltotta Catherine, és felugrott örömeiben. Körülötte mindenki mosolygott és bólogatott.

Greg boldogan vigyorgott.

– Ez elég gyorsan ment?

– Tökéletes volt! – mondta Catherine, és visszaült a helyére.

– De mint a reklámokban is mondják – bosszantotta Sanders, és felemelte a mutatóujját –, ez még nem minden!

Mindenki felkapta a fejét. Sanders élvezte, hogy a figyelem középpontjába került, és Grissomhoz fordult.

– Kösz a salátát.

– Finom volt? – kérdezte Grissom, de egyelőre nem árulta el a többieknek, miről van szó.

– Azt hiszem, nektek jobban ízlene. A nyál egyezik a vér és a cigaretta DNS-ével.

– Saláta? – kérdezte Sara.

– A videotéka mögötti kukából – magyarázta Grissom. – Hyde szíveskedett eligazítani a kukájához.

– Kedves ember – mondta Sara.

Catherine mosolygott.

– És melyik helyszínelő lenne képes otthagyni egy ilyen büféasztalt?

– Én nem – mondta Grissom. – És most már megvan Barry Hyde DNS-e, ami egyezik a Fortunatogyilkosság helyszínén talált DNS-sel... pedig állítólag csak tíz évvel azután tette be a lábát Vegasba... és a Marge Kostichek háza melletti kerítésen is otthagya a DNS-ét.

– Akkor mire várunk? – kérdezte Nick.

– Ebben a pillanatban semmire – mondta Grissom. – Minden a kezünkben van ahhoz, hogy letartóztassuk, és akkor még több bizonyítékunk is lesz.

– A házában – jelentette ki Nick.

– És a videotékában – tette hozzá Catherine.

– Felhívom Brasst – mondta Grissom. – Ha az isten is megsegít, félórán belül meglesz a letartóztatási parancs... Nick, Sara, Warrick, szedjétek össze a felszereléseket, készüljétek fel az alapos házkutatásra. Öt perc múlva gyülekező.

Mindannyian talpra ugrottak. A kimerültség nem kímélte az arcukat, de lelkesek voltak. Grissom mosolyogva nézte az embereit, de a tekintete kemény maradt.

Warrick Grissomhoz fordult.

- Gris, mi van, ha Barry megszökik?
- De nem tud elrejtőzni – vágta rá Grissom.

18.

EZEN A KÖRNYÉKEN SZINTE LEHETETLEN LETT VOLNA titokban tartani a letartóztatást, így Jim Brass meg sem próbálta. A kora reggeli napsütésben az utcát teljesen megszállták a rendőrautók, mivel ez alkalommal a nyomozó nem kockáztatta meg, hogy ne értesítse a helyi rendőrséget.

A szomszédok – voltak, akik még köntösben – kiálltak a ház elé bámészkodni, ahogy a helyszínelők, Grissommal és Warrickal kiszálltak a kocsijukból és elindultak a ház felé. Az idő meglepően hűvös volt, és Warrick meg Nick fekete széldzsekit vett fel, rajta a „Bűnügyi labor” felirattal – ezzel is a tudtára adva az embereknek, hogy komoly ügyben járnak el, és jobban teszik, ha távol tartják magukat a helyszíntől. Grissom már kiosztotta az embereinek a feladatokat.

Warrick a cipőket nézi át, Nick mindent beporoz és leveszi az ujjnyomokat, Sara pedig fényképezni fog. Catherine és Grissom a rejtettebb helyeket veszi birtokba. Brass – az egyetlen, aki nem viselt gumikesztyűt, Hyde-dal fog foglalkozni.

Ahogy közeledtek a bejárati ajtóhoz, mindannyian érezték a feszültséget.

– Gondolod, hogy kiszámíthatatlanul fog viselkedni? – kérdezte Nick. Még nem felejtette el, mi történt a Kostichek-háznál.

Warrick megrázta a fejét.

– Miért tenné? Ez a köcsög azt hiszi, hogy ő a Superman. Még nem ismer bennünket.

Brass hallotta a beszélgetést, és alapjában véve egyetértett Warrickal, de azért óvatosan közelített az ajtóhoz. A bal kezében a parancsot tartotta, a dzsekijét kinyitotta, hogy szükség esetén könnyen elérje a pisztolyát. Mögötte Grissom és a csapata úgy nézett ki, mint a hívatlan rokonok, akik hosszú vendégeskedésre készülnek.

Brass körülnézett, és látta, hogy a helyszínelők nincsenek a tűzvonalba, és lassan előrelépett. A bejárati ajtóból nem lehetett látni, milyen sokan vannak a ház körül – csupán Grissom kandikált ki a garázs sarkánál, akár egy kíváncsi kisgyerek.

Brass fejében szüntelenül visszhangoztak Nick szavai: „Gondolod, hogy kiszámíthatatlanul fog viselkedni?”, így aztán Brass az ajtó mellé állt, vett egy mély lélegzetet, lassan kifújta a levegőt... és bekopogott.

Semmi.

Várt...

...megnyomta az ajtócsengőt...

...és még mindig semmi.

Grissomra nézett, aki kérdő tekintettel figyelte, mire Brass megvonta a vállát, és ismét bekopogott.

Még mindig semmi.

Grissom óvatosan előrement, hogy csatlakozzon a csapatához; a többi rendőr kissé hátrébb várakozott.

– Szerintem nincs itthon a madárka – mondta Brass.

Grissom kinyújtotta a kezét, és megfordította az ajtógombot.

Az ajtó halk nyikorgással kinyílt, mire Brass és Grissom azonnal intett a többieknek, hogy lépjenek ki a lehetséges tűzvonalból.

– Nyitva van? – kérdezte Brass. – Nyitva hagyta?

– Macska–egér játék – felelte Grissom. – Az emberünk kedvenc játéka...

Hallgatóztak, de egy árva nesz sem zavarta meg a ház nyugalmát.

Néhány hosszú pillanatot követően mindketten intettek, hogy nem hallottak semmit. A csendet csak a háztartási gépek zaja törte meg. Brass, pisztollyal a kezében belépett az üres, modern ház előterébe – mindenütt rengeteg csupasza fa, stukkó és kő díszítette a belteret.

– Szólj az egyenruhásoknak, hogy fedezzenek. Aztán gyertek ti is utánunk – mondta Grissom Warricknak.

– Máris intézkedem – mondta Warrick, és elindult a hendersoniak felé.

Grissom és a többi helyszínelő bement a nyomozó után.

Egy széles lépcső vezetett az emeletre, a bal oldalán egy hall pedig a hátsó helyiségek felé. Jobbra egy ajtó a garázsba nyílt, balra egy ajtó nélküli benyíló a nappaliba.

Akkora volt a csend, hogy Brass szuszogása és a helyszínelők cipőinek a kopogása egészen hangosnak tetszett.

Brass felkiáltott, kissé megriasztva a többieket:

– Barry Hyde, itt James Brass százados, a Las Vegas-i rendőrségtől! Házkutatási parancsunk van!... Uram, ha itt van, azonnal jöjjön elő!

A szavak még visszhangoztak a csendben, de aztán...

– Simon és Garfunkel – mondta Sara.

Brass értetlenül nézett rá.

– A csend hangjai – mondta a helyszínelő egy vállrándítás kíséretében.

Brass előrelépett, majd befordult a nappaliba. A szoba nagy, nyitott és hideg volt, egy hatalmas ablakkal, szemben egy kandallóval. A rozsdabarna kanapé fölötti falat délnyugati tájképek, és egy Georgia O'Keefe tehénkoponya lenyomata díszítette.

– Tiszta! – kiáltotta Brass, amikor visszatért a hallba.

Közben Warrick már csatlakozott a társaihoz, akik fegyverrel a

kézben szétszóródtak a házban. Ez nem volt szokatlan eljárás a bűnügyi helyszíneken, mivel egy óvatlan lépés akár az életükbe is kerülhet.

Nick kinyitotta a garázsba vezető ajtót, felkapcsolta a villanyt, de a pisztolyt nem tette el. Körbenézett, majd elkiáltotta magát: – Tiszta!

A földszinten Brass, Nick és Warrick szobáról szobára haladt; Grissom és Catherine a lépcső aljában várakozott, nehogy Hyde meglepje őket.

Amikor a három férfi visszatért hozzájuk, a fejükkel intettek, hogy senkit sem találtak. Brass-szal az élen felmentek az emeletre, és ott is körülnéztek.

– Minden tiszta – mondta Brass, és eltette a fegyverét. – Barry Hyde elhagyta az épületet.

– Rendben – felelte Grissom, és örült, hogy végre elteheti a fegyverét. – Munkára. Tudjátok, mi a dolgotok.

Sara elővette a fényképezőgépét, Nick pedig előkészítette az ujjnyom felszerelését, és együtt láttak munkához. Catherine és Warrick egy másik csapatot alkotott.

Brassban még mindig dolgozott az adrenalin, ahogy lejött a lépcsőkön.

– Ez a gazember megtehetette volna nekünk azt a szívességet, hogy ajtót nyit, és nekiáll pattogni a jogai miatt – dohogott.

– A régi szép idők... – jegyezte meg Grissom. –Nincs itthon... vagy elment?

– Én azt mondanám, hogy fennáll a szökés veszélye.

Grissom bólintott, és felment a lépcsőn.

– Megnézem a ruháit, a tisztálkodószereket, és ellenőrzöm, vannak-e bőröndök a házban.

Brass bement a nappaliba, ahol Sara a kandalló mellől lefényképezte a szobát. Amikor átment egy másik szobába, Brass körülnézett. A hatalmas ablak az utcára nyílt. A nyugati falat szinte teljesen elfoglalta az autó méretű, óriási tévékészülék. A

tévé mellett egy polc tele volt mindenféle sztereó berendezéssel: több videolejátszóval, egy DVD-lejátszóval és más elektromos készülékekkel – Brass a legtöbbjükéről nem is tudta, mire való. A tévé fölött egy polcon DVD-lemezek.

A déli falat egy hatalmas, zöld, bőrkanapé uralta, mellette egy lábtartóval ellátott, ugyanolyan zöld bőrfotel. A fotel és a kanapé mellett egy-egy tölgyfaasztalka, rajtuk világoszöld, törtfehér ernyős modern éjjeli lámpák. A kanapé előtt egy hosszabb tölgyfaasztal, rajta folyóiratok és levelek heverték.

– Úgy látom, a ruhái itt vannak, de ez még nem biztos – mondta Grissom. – A bőröndöket látszólag senki sem bolygatta meg, és a tisztálkodószeresek is megvannak.

– Lehet, hogy csak kiment reggelizni. Vagy sürgősen golyót ereszt valaki fejébe.

– Te találtál valamit?

Brass a DVD-lemezekre mutatott.

– Csak rájöttem, hogy John Wayne óta nem voltam moziban.

– És ez az ügyre tartozik? – kérdezte Grissom ártatlan arccal.

A nyomozó hitetlenkedve csóválta a fejét. Ezért is kedvelte Grissomot: a tudós szinte egyáltalán nem érzékelt a külvilágot. Az ő világa kizárólag a munkatársaiból állt – a munkáján kívül semmi sem keltette fel az érdeklődését.

– Egyáltalán nem tartozik az ügyre – mondta Brass. – Személyes megjegyzésnek szántam.

Grissom letérdelt a kávézóasztal mellé. Brass lehuppant a kanapéra, és nézte, ahogy a helyszínelő átlapozza Hyde folyóiratait. Volt köztük néhány utazási prospektus, egy Hustler és a Forbes egyik friss kiadása.

– Változatos olvasmányok – jegyezte meg Grissom.

– Utazás, szex, pénz – mondta Brass. – Az amerikai álom.

A papírok között találtak néhány levelet, számlákat, valamint egy „A–Z videotéka” logóval ellátott jegyzetömböt, rajta egy laccímmel.

Grissom felemelte a jegyzetömböt.

- Nem ismerős ez a cím?
- Marge Kostichek?
- Pontosan. Szerinted mit keres Barry Hyde házában ez a cím? Ráadásul ebben az újságban a múmiáról van szó.
- Erre lenne egy-két tippem.
- De ha számított ránk, ha tudja, hogy figyeljük, miért hagyta ezeket szem előtt?

Brass elgondolkodott a kérdésen.

- Újabb macska-egér játék?

Grissom összevonta a szemöldökét.

- Az is lehet, hogy a találkozásunk óta nem volt itthon. Idehívnád Sarát, Jim? Szeretném, ha lefényképezné ezeket.

Az utcán valaki dudált, mire gyorsan kinéztek az ablakon. Egy költöztető cég kisteherautója megpróbálta kikerülni a járőröket, és ismét dudált.

- Mi folyik odakinn? – szólt ki Sara a konyhából.

Brass és Grissom előbb a járműre, aztán egymásra néztek. A helyszínelő arcából ítélve Brass biztos volt benne, hogy ugyanaz a rossz érzés kerítette hatalmába, mint őt...

- Menjünk ki – mondta Brass, és felállt. Grissom is felállt.
- Ti csak folytassátok a munkát.

A helyszínelők feszült csendben engedelmeskedtek; volt valami Grissom hangjában, ami nem jelentett jót...

Brassra hirtelen rátört a fejfájás, mintha egy vasmarok szorította volna. Minden alkalommal ez történik: amint előrelépnek ebben az ügyben, valami rögtön közbejön.

A sofőr kiszállt a teherautóból – a huszonöt év körüli férfinak izzadságtól fénylő, sötét haja, sűrű barna bajusza és szakálla volt –, és elindult a járőrök felé, hogy beszéljen velük. A rendőrök félreálltak, amint észrevették Brasst és Grissomot. A teherautóban egy másik férfi is volt, unatkozó tekintettel szemlélte az utat.

Brass elővette a jelvényét.

– Maguk mit keresnek itt, fiúk?

A férfire nem gyakorolt túl nagy hatást a jelvény.

– Mit gondol? Azért jöttünk, hogy elvigyük a bútorokat.

– Milyen bútorokat?

A férfi a Hyde-házra mutatott.

– Azokat a bútorokat.

Ez valami tévedés lehet – mondta Brass. A férfi elővett egy papírt a zsebéből.

– Ötvenhárom, Fresh Pond Court.

– Mutassa.

A férfi az égre nézett, aztán kelletlenül átadta a papírt.

– Ez rendben van – mondta Brass, miután elolvasta. A papírt átadta Grissomnak, aki gyorsan átfutotta, és visszaadta a nyomozónak.

– Hogyan akartak bemenni? – kérdezte Grissom. – Nem várta valaki?

A költöztető vállalat vont.

– A pasas azt mondta a telefonba, hogy a rendőrök majd beengednek... és tessék, itt is vannak.

– Mikor vették fel a rendelést?

– Csak most, vagyis az éjjel–nappali forró drótot használták. Azt mondta, sürgős. Felárat is fizettek, higgye el.

– A rohadék – mondta Grissom, és a Tahoe-hoz rohant.

Brass ráordított a költöztetőre:

– Vigye innen azt a teherautót! Azonnal!

– De...

– Gyilkossági ügyben nyomozunk. Ha hozzáér a bútorhoz, tönkreteszi a bizonyítékot.

– Nem kellene...

– Tűnjön innen a pokolba! – fakadt ki Brass, mire a férfi ijedten sarkon fordult.

Brass némán figyelte, ahogy a férfi beszáll a teherautóba és kitolat az utcából. Abban a pillanatban megállt mellette a Tahoe,

és Grissom kihajolt az ablakon.

– Jössz? – kérdezte Grissom. A hangja nyugodtnak tűnt, de a szeme vadul csillogott.

Brass beugrott az anyósülésre, és a SUV csikorgó kerekekkel a teherautó után eredt. Brass belekapaszzkodott a biztonsági övébe, és megkérdezte:

- Nem akarod, hogy vezessek?
- Nem.
- Ne kapcsoljam be a szirénát?
- Ne.

Grissom gázt adott, és kis híján összeütközött egy Dodge Intrepiddel. Brass lecsukta a szemét. Aztán amikor egy pillanatra megálltak a piros lámpánál, a nyomozó bekapcsolta a kék villogót. Egy pillanattal később Grissom vadul a fékre taposott – majdnem belerohantak egy buszba.

Brass hálát adott az égnek, hogy a videotéka a közelben van. A SUV csikorogva lefékezett az üzlet előtt, és a nyomozó még ki sem kapcsolta a biztonsági övét, amikor Grissom már kipattant a kocsiból, és az ajtó felé rohant. Brass alig bírta utolérni, de akkor Grissom dühösen benyomta az ajtót, és bekiáltott:

- Hol van Barry Hyde?
- Mr. Hyde nincs itt – felelte a pénztáros lány. Grissom átvágott a bolton és megállt középen.

Brass szorosan a nyomában volt.

- Hol van?

Patrick, az üzletvezető–helyettes riadtan felkapta a fejét, ijedtében még az ujját is megégette a cigarettájával, mire felkiáltott, felugrott a székéből és behátrált a sarokba.

- Barry Hyde! – kiáltott rá Grissom. – Hol van?
- Nincs... nincs itt. Már mondtam maguknak, hogy csak hétfőn jön vissza!

Grissom benyomult az irodába. Brass nem tágított mellőle. Barry Hydenak nyoma sem volt. A fiú remegett a félelemtől,

vágni lehetett a marihuánafüstöt.

– Hamarosan visszajövök – mondta Brass. – És szétrúgom a segged, ha egy gramm füvet is találok.

Patrick bólintott. Grissom már elindult kifelé, Brass gyorsan utánaeredt. Már a pénztárnál járhattak, amikor egy sötétkék öltönyös, magas, szőke férfi lépett eléjük. A kezében egy videotokot tartott.

A mosolygó kobra – Culpepper.

– Szereti a Harrison Ford-filmeket, Grissom? – kérdezte az FBI-ügynök nyugodtan. A hangja kellemesen csengett.

– Vajon miért nem lep meg, hogy itt van? – kérdezte Grissom.

– Ez egy igazi modern klasszikus, Gil – mondta Culpepper. – Maga is kipróbálhatja.

Culpepper feltartotta a videót: A tanú.

Brass a homlokát ráncolta – nem értette.

– Nem láttam – mondta Grissom. – Ha jól tudom, egy szabadúszó bérgyilkosról szól, aki benne van a Szövetségi Tanúvédelmi Programban.

Ó, hogy az a... – gondolta magában Brass. Most már minden világos.

– Nem – felelte Culpepper. – De ugye, milyen jó téma lenne?

Grissom hangja hűvösen és nyugodtan csengett, de a nyomozó észrevette, hogy a keze ökölbe szorul.

– Maga nem is kereste az Ászt, Culpepper. Hiszen már megtalálta... Már majdnem öt éve tudta, hol van. Csak azért lógott körülöttünk, hogy kiderítse, mit tudunk, és egy lépéssel előttünk járhasson.

Culpepper önelégülten vigyorgott.

– Erről nem beszélhetek. Titkos kormányinformáció. Tudja.

– Azért nem mondhat semmit, mert akkor letartóztatnám a nyomozás akadályozása miatt.

Culpepper arcáról lefagyott a mosoly.

– Maga kiváló bűnügyes, Grissom. Fantasztikus munkát

végzett a csapatával, de ideje összecsomagolni a kis ezüstbőröndöket. Menjenek haza. Vége a mókának.

Grissom a nyomozóra nézett.

– Jim, azok a rövid utak. Hyde nem azért utazott el, hogy gyilkoljon. Az Ász valóban visszavonult, és Barry Hyde a RICO-ügyekben és hasonlóknak tanúskodott... Igazam van, Culpepper ügynök?

– Nincs, mint mondanom.

– Maguk alkut kötöttek az ördöggel, és most őt védelmezik, holott újabb két ember haláláért felelős.

Culpepper most Brasshoz fordult.

– Maga talán elmagyarázhatná az élet dolgait a naiv társának... Ha a szervezett bűnözés ellen akarunk harcolni, és el akarjuk kapni azokat, akik nagyban osztják a halált, kénytelenek vagyunk alkut kötni az ördöggel. A felnőttek tudják, Grissom. Ők megértik, mit jelent, ha jó és rossz között kell választani.

– Maga csak alkudozzon, Culpepper – mondta Grissom. – A bizonyíték nem alkuszik. A tudomány kizárólag az igazságban hisz.

Az ügynök felnevetett:

– Ez igen, barátom. Nagy sikere lenne a szerencsesüti árusoknál. Igazán tehetségesen szónokol.

– Nekem a saját munkám is megfelel. És épp, hogy elkezdjük az ügyet...

– Nem, Grissom, nyugodtan dőljön a kardjába. Vége.

Grissom hangja éles volt, akár a borotva:

– Majd értesítem, ha vége, Culpepper. Akkor lesz vége, ha magát vád alá helyezik, és Barry Hyde a halálsoron lesz.

– Barry Hyde? – kérdezte az ügynök, mintha a név semmit sem mondana neki. – Maga összekevert valamit. Barry Hyde nem létezik. Néhány nap, és a Pont Court teljesen üres lesz, egy hét múlva a videotékára sem emlékszik senki.

– Nevezze, ahogyan akarja – mondta Grissom. – Éppen elég

bizonyítékom van ahhoz, hogy letartóztassam Philip Dingelmann, Malachy Fortunato és Marge Kostichek meggyilkolása miatt.

– Nincs kit letartóztatni. Barry Hyde nem létezik. Nagyon szomorú, ha egy ilyen kiváló szakember, mint maga, szélmalmokkal akar harcolni.

– Barry Hyde egy szociopata, Culpepper – mondta Grissom. – Magának mi a mentsége?

Culpepper bágyadt vigyorral közelebb hajolt Grissomhoz, és a szemébe nézett.

– Úgy mondom, mint egyik rendőr a másiknak: felejtse el ezt az ügyet.

– Maga szégyent hoz a testületre.

Culpepper vállat vont, aztán megfordult és kisietett az üzletből. Grissom kifejezéstelen arccal nézett utána.

– Elbűvölő fazon – szólalt meg Brass mellette.

– Inkább kígyóbűvölő.

– Igazat mond? Szerinted tényleg végeztünk?

Culpepper nem szólhat bele a munkámba. És veled mi a helyzet, Jim?

– Az ördögbe, az enyémbé se!

– Örülök, hogy így érzel. Akkor menjünk vissza dolgozni.

Visszatértek a házhoz. Útközben egyetlen szót sem váltottak, csendben végiggondolták a helyzetet.

– Drágám, megjöttem! – kiáltotta Grissom, ahogy beléptek a házba. A hangja visszhangzott a hatalmas előtérben.

Sara kijött a konyhából.

– Merre jártatok? – kérdezte.

– A szomszédban. Benéztünk a videotékába.

– Hyde köddé vált – mondta Brass.

– A többiek hol vannak? – kérdezte Grissom.

Sara körbemutatott:

– Nick a fürdőszobát porozza, Catherine a garázsban van. Warrick talált három pár edzőcipőt, és becsomagolta őket. Azt

hiszem, valahol...

– Itt vagyok – szólalt meg Warrick, és lejött a lépcsőn. – Az egyik pár cipő biztosan megegyezik a nyomokkal, Gris. Három egyforma pár volt belőle, tetszett neki ez a fazon.

– Van még valami? – kérdezte Grissom.

Nick kijött a fürdőszobából.

– Rengeteg ujjnyomot találtam... és Hyde dolgozószobájában ezt találtam. – Felemelt egy műanyag bűnjeltasakat, benne egy csomó levéllel. – Patty írta Marge Kosticheknek. Nyilvánvalóan ellopta őket Kostichektől.

Brass Grissomra nézett.

– Remélem, a Las Vegas-iak időben megtalálják Pettyt, vagy annak a szerencsétlennek van egy jó rejtékhelye. Ha Hydenak vannak barátai L.A.-ben, felkészülhetünk a következő holttestre.

Grissom Catherine kivételével mindenkit behívott az előtérbe, és elmesélte, mi történt a videotékában.

– Mekkora pöcs – morogta Warrick.

– Szóval eltüntette Hydeot – mondta Sara.

– Miután tegnap este elbeszélgettünk vele, várható volt – mondta Grissom. – Hyde telefonált, és kimenekítették a városból. Nem ment haza, nehogy elkapjuk a grabancát.

– És most kap egy új személyazonosságot – tette hozzá Brass.

– Megtehetik? – hüledezett Sara.

Brass fáradtan mosolygott.

– A szövetségiék a saját szabályaik szerint játszanak. Füttyülnek ránk.

– És akkor ennyi? – dühöngött Nick. – Szétdolgozzuk a seggünket, és az FBI kihúzza alólunk a szőnyeget? Egyszerűen... vége?

– Tudom, hogy Gil nem akarja abbahagyni – mondta Brass –, és én sem. De nem árt, ha szembenézünk a tényekkel. Azok vertek át, akik elméletileg a szövetségeseink. Szembe akartok szállni a fejeseikkel?

– Na jó – szólalt meg Grissom. – Mielőtt mindannyian Washingtonba vonulnánk, lássuk, mink van. Most nem a közvetett bizonyíték érdekel. Ha Barry Hyde besétált volna a házba, letartóztattuk volna. De most az a kérdés, hogy elítélnék-e?

– Most már igen – hallották Catherine hangját.

Mindenki megfordult. Catherine a garázsba vezető ajtóban állt. A jobb kezében egy bűnjeltasakot lóbált, benne egy 1930-as, 25 milliméteres automata Colt. Brass boldogan mosolygott.

– Ez az, amire gondolok?

– Nem is egy vízpisztoly. És a főnök engedélyével megkockáztatnék egy feltételezést: úgy vélem, hogy ennek a szépségnek a csöve tökéletesen egyezik a Marge Kostichekben talált lövedékekkel. És a három gyilkosság helyszínén hagyott hüvelyek egyetlen gyanúsítottra utalnak: Barry Hyde úrra.

Grissom elégedetten elvette a fegyvert.

– Hol találtad? – kérdezte.

– Megmutatom.

Catherine előrement a garázsba. Megállt a hátsó falnál lévő biztosítékdoboznál, míg a többiek köréje gyűltek. A sötét fémdoboz pontosan úgy nézett ki, mint bármely más biztosítékdoboz a világon, a tetején egy vezetékkel, ami eltűnt az álmennyezetben.

– Észrevettem, hogy az alagsorban már van egy biztosítékdoboz – mondta Catherine –, és kíváncsi voltam, vajon mi szükség van egy másik biztosítékra, amikor a garázsban nyoma sincs a nagy teljesítményű elektromos szerszámoknak?

– Szép fogás – dicsérte meg Grissom.

Catherine kinyitotta a kis sötét ajtót. A doboz teljesen üres volt, nem voltak benne biztosítékok. Aztán kivette a tasakból a fegyvert, és betette a dobozba, hogy megmutassa a többieknek, hogyan talált rá, majd óvatosan elcsomagolta a pisztolyt. Sara vigyorogva megcsóválta a fejét.

– Ez már majdnem a klasszikus „oda rejtésd, ahol szem előtt van” – mondta.

– És a szövetségiék olyan sietősen vitték el, hogy már nem volt ideje visszajönni a kedvenc játékszeréért – jegyezte meg Warrick.

– Meg kéne keresni a fekete nindzsa-szerelést – mondta Sara.
– Biztos vagyok benne, hogy miután megölte Marge Kosticheket, leszaladt ide, és csak utána ment vissza a videotékába.

Most már mindenki mosolygott, büszkék voltak Catherine-re, az egész csapatra. Brass gyorsan visszaterelte őket a valóságba.

– Jól van, emberek – mondta. – A bizonyíték a kezünkben van. De Barry Hyde még nincs. Az FBI szerető karjaiban lapul.

– Kérlek – szólt közbe Sara. – Nagyon éhes vagyok.

Grissom nem zavartatta magát Brass beszédétől.

– Menjünk vissza dolgozni. Sarának igaza van, nem ártana, ha megtalálnánk a fekete ruhákat... Egy gyilkost üldözünk,

– De Brass azt mondta, vége – mondta Nick.

– Össze kell gyűjteni a bizonyítékokat – mondta Grissom nyugodt hangon. – Kiértékeljük és előkészítjük őket a tárgyalásra. És Sara főszerepet fog játszani.

– Én? – kérdezte Sara nagy szemekkel.

– Ne szerénykedj – mondta Grissom, és titokzatosan mosolygott. – Ha végeztünk itt, felmegyünk és elmondom, hogyan fogjuk keresztre feszíteni a kis Barryt.

19.

A KANSAS CITY–BELI SZÖVETSÉGI BÍRÓSÁG épülete tökéletesen illett a decemberi időjáráshoz – olyan volt, mintha a mértani formákat acél és üveg helyett jégből faragta volna ki egy ügyes kezű mester. Az épület belseje a fűtés ellenére is hidegnek és sterilnek hatott. Az esküdtszékből sem áradt az emberiség és az együttérzés, bár sok esetben még büntetést sem szabtak ki a vádlottakra – az ítéletek ugyanolyan kemények voltak, mint az épület maga.

Az egyik emeleti tárgyalóban Gil Grissom az utolsó sorból feszülten figyelte a védett tanú számára fenntartott, fehér függönnyel eltakart kalitkát. A bíró irodájához vezető utat is paravánnal zárták el. A hallgatóság mindössze a terem egyharmadát foglalta el.

A tizenkét esküdt – egyenlő arányban voltak a férfiak és nők – kifejezéstelen arccal ült, bár némelyikről lerítt a nyugtalanság; az egyik férfi úgy grimaszolt, mintha a fogát húznák. A bíró a pulpitus mögött ült, fáradtan masszírozta a tarkóját.

Az ügyészi asztalnál egy szürke kosztümös asszony ült a bikanyakú szövetségi ügyész mellett. A védelmet egy méregdrága öltönyös ügyvéd képviselte, aki legalább annyira ismert volt, mint a néhai Philip Dingelmann, akinek a haláláról végül a CNN is beszámolt.

A hosszú hajú ügyvéd úgy szopogatta a ceruzája végét, mintha

cigaretta, és halkán beszélgetett az ügyfelével. A pályafutása elején marihuána–termesztőket és kábítószer–birtoklással vádolt fiatalokat védett, de a drokartellek terjeszkedésével ő is váltott, és idővel az ő ügyfélköre is kibővült.

Az olcsó széken ülve Grissom csak az ügyvéd profilját láthatta. Az ügyfele, Eric Summers lófárokba fogta őszülő fekete haját, szögletes arcát simára borotválta. A konzervatív, sötét öltöny ellenére a férfi olyan volt, akár egy öregedő roksztár, bár ami azt illeti, a kábítószerből és a prostitúcióból származó bevételekből bőven megengedhette magának ezt az életmódot.

Az ügyész asztalánál ekkor megjelent egy szőke fej. Grissom előrehajolt, hogy jobban lássa – igen, Culpepper volt az.

A tanút bekísérték, a függönyön keresztül látni lehetett a körvonalait, ahogy helyet foglal. A teremszolga feleskette, de a neve helyett csak Mr. X–et említett.

Grissom feszülten figyelt, még levegőt sem vett. Hallani akarta azt az egy szót, ami igazolná az elmúlt hat hónap kemény munkáját és azt a rengeteg túlórárt, amit az ügybe fektettek.

És a tanú megesküdtött arra, hogy az igazat, csakis az igazat fogja vallani:

– Esküszöm.

Grissom mosolygott.

Az arrogáns, önelégült, jellegzetes hang minden kétséget kizáróan Barry Hyde hangja volt.

És Grissom megkönnyebbülten felsóhajtott. Még pislogott is néhányat. A rengeteg munka, a több hónapos várakozás végre meghozta az eredményét. Odakinn, a hidegben a kollégái az épület kijáratait őrizték – Warrick Brown és Sara Sidle az oldalajtókat, Jim Brass a hátsó ajtókat, Nick Stokes pedig a főbejáratot figyelte.

Grissom és Catherine Willows, az utóbbi fekete selyemblúzban és fekete bőrnadrágban, a tárgyalóteremben követte az eseményeket, mint bármely más érdeklődő állampolgár. Catherine

mellett Huey Robinson, egy kansasi nyomozó ült. O'Riley ismerte Robinsont, együtt voltak a seregben. Brass a biztonság kedvéért megkérte a nyomozót, hogy képviselje a helyieket.

Az a kis incidens a hendersoniakkal jó lecke volt arra, hogy Brass ne feledkezzen meg arról, hogy a hatóságok a legcsekélyebb mértékben sem működnek együtt egymással, amit Culpepper viselkedése is jól példázott. Brian Mobley seriffet annyira felbőszítette Culpepper, hogy szíves örömet áldását adta a féléves nyomozásra, csak hogy a végén borsot törjön az FBI orra alá. Így aztán Mobley segítségével sikeresen pontot tehetnek az ügy végére. Ez alkalommal mindent úgy fognak csinálni, ahogy a nagy könyvben meg van írva.

Ebben a pillanatban a megfigyelésük tárgya éppen tanúskodott a függöny mögött – az alakját nem lehetett látni, de a hangját nem lehetett elfelejteni.

– Ő az – súgta oda Grissom Catherinének.

Catherine biccentett, és körülnézett a tárgyalóteremben, az FBI-ügynököket kereste.

– Öné a tanú, Mr. Grant – mondta a bíró.

Az ügyész lassan, színpadiasan állt fel.

– Mr. X, ugye ön elvállalt egy bizonyos megbízást Mr. Summers számára?

– Igen, uram.

– Mi volt az a megbízás?

– Embereket öltem.

Az ügyész az esküdtekhez fordult, és hagyta, hogy megemésszék a hallottakat, majd folytatta:

– Több mint egy alkalommal?

– Igen. Háromszor.

– Fizetett magának az egyik versenytársa, egy bizonyos Marcus Larkin meggyilkolásáért?

– Igen.

Az ügyész fel-alá járkált a függöny előtt.

- Ez mikor történt, Mr. X?
- Úgy nyolc évvel ezelőtt... Nyolc éve, februárban.

Ezután az ügyvéd három és fél órán keresztül faggatta Barry Hydeot Marcus Larkin, egy helyi strici és drogkereskedő meggyilkolásával kapcsolatban. Amikor a bíró elrendelte az ebédszünetet, Grissom és Catherine kisietett a tárgyalóból, és elhagyták az épületet, nehogy Culpepper észrevegye őket. Robinson, a kansasi nyomozó ott maradt, hogy szemmel tartsa a dolgokat.

Catherine azt javasolta, hogy az ebédszünetben kellene elkapni Hydeot, de Grissom szerint akkor nemcsak az FBI-jal, hanem a bíróval is meggyűlne a bajuk.

– Inkább várjunk – mondta Catherinenek, amikor kimentek a folyosóra. – Várjuk meg, míg befejezi a tanúvallomást, és a bírónak sem lesz szüksége rá.

Így hát beültek a kölcsönzött kocsiba, és megették a szendvicseiket. Az autó valósággal ontotta a meleget, bár a sivatag után még ebben a hőségben sem szenvedtek túlságosan.

– Ott van Culpepper – mondta Catherine. A szövetségi ügynök éppen akkor lépett be a főbejáraton. Csendben figyelték, ahogy eltűnik az épületben.

– Ott van a madárkánk – mondta Grissom.

– Igen. De ne feledkezzünk meg a többiekről sem.

Szétosztották a szendvicseket és a forró kávét, bár a fagypont körüli hőmérsékletben ez aligha jelentett megkönnyebbülést a fagyoskodó helyszínelők számára.

Először Sarához mentek, akinek csak az orra látszott ki a kapucni alól. Bebugyolálta magát, mint egy eszkimó. Szapora ugrabugrálással próbált felmelegedni.

– Jaj, istenem – mondta, amikor meglátta őket. – Azt hittem, már sohasem értek ide. Teljesen szétfagytam. Hogy bírnak élni itt az emberek?

– Hagyd abba a siránkozást – szólt rá Catherine. – Bostonban

hogyan élted túl a hideget?

– Alkohollal, rengeteg alkohollal.

– Sajnálom, de be kell érned a kávéval – mondta Catherine, és a kezébe nyomott egy poharat.

– K-k-köszí.

– Menj, ülj be egy kicsit a kocsiba – mondta Grissom, és odaadta neki a kulcsokat. – Valószínűleg órákig is eltart még. Az ügyész egész délelőtt faggatta, az ügyvéd sem lesz gyorsabb. Ha felmelegedtél, menj és váltsd fel Nicket a főbejáratnál.

– Sose fogok felmelegedni – vacogta Sara, és zsebre tette a kulcsokat.

– A Harvard udvarán sem volt melegebb, ugye?

Sara a kesztyűs kezével meglegyintette. Grissom feléje nyújtott egy szendvicset, Sara elvette és elindult a bérelt kocsi felé.

– Hihetetlenül jó munkát végzett – mondta Grissom, és a fiatal nő után nézett.

– Igen – értett egyet Catherine.

Az elmúlt hónapokban Sara a szokásos munkáján felül beleásta magát a maffiával kapcsolatos szövetségi ügyek tárgyalásaiba, hogy kiderítse, hol bukkanhat fel tanúként Barry Hyde.

– Valakinek itt kellene maradnia – mondta Catherine.

– Igen.

– Maradsz, vagy maradjak én?

– Maradj te – mondta Grissom, és elvette tőle a tálcát a kávékkal.

– A hatalom senkinek sem tesz jót – jegyezte meg Catherine.

– Egyetértek.

Ahogy Grissom elment, Catherine utánakiáltott:

– Ha végeztél, nyugodtan visszajöhetsz ide! – Azzal a fejére húzta a kabátja kapucniját, és kesztyűs kezét a zsebébe süllyesztette.

Ám Grissom Brasst akarta felváltani, aki később beállt Warrick helyére. Egy óra múlva Nick felváltotta Catherine-t,

Warrick meg visszajött Grissomhoz. Fél négy körül Grissom és a vacogó Catherine végül visszament a tárgyalóterembe, és beültek Robinson nyomozó mögé.

A védelem a tanú szavahihetőségét támadta:

– Mr. X, igaz, hogy ha a kormány nem lép közbe, hogy alkut kössenek, maga most a halálsoron lenne?

A függöny kissé megrebbent, ahogy Hyde felnevetett.

– Nem, nem igaz – mondta. – A hatóságok évekig próbálkoztak, hogy elkapjanak. De igazság szerint a szövetségiék még egy náthát sem képesek elkapni.

A hallgatóság soraiban idegesen felnevettek, mire a bíró nagyot koppantott a kalapácsával. Culpepper a homlokát ráncolva hátrafordult, és a tanúk padját fürkészte.

Catherine Grissomra nézett, aki megrázta a fejét. Nem látott meg, mondta Grissom némán.

Culpepper visszafordult.

– Én adtam fel magam – folytatta Mr. X. – Elegem volt abból a mocskos életből. Tudja, valósággal újjászülettem.

Catherine mosolyogva a fejét ingatta. Grissom minden ellenszenve ellenére élvezettel figyelte az ügyvédet, aki reménytelen küzdelmet vívott, hogy kimásszon a maga ásta veremből. Az ügyvéd végre rádöbbsent a hibájára, és azt motyogta:

– Nincs több kérdésem, bíró úr.

Az ügyész hátradőlt, és lazított egy pillanatra.

– Önnek van kérdése, Mr. Grant?

– Nincs, bíró úr.

Mielőtt Culpepper felállt volna, Grissom már kilökte az ajtót, és kilépett a folyosóra. Magára kanyarította a kabátját, és menet közben elővette az adóvevőjét.

– Vége. Mindenki jöjjön be. Második emeleti tárgyaló, hátsó kijárat.

Jobbra fordult, és gyakorlatilag végigrohant a folyosón, hogy ott lehessen, amikor Hyde kilép az ajtón. Catherine és Robinson

lihegve a nyomában loholt.

Az ajtó kinyílt, és egy ötven körüli rendőrtiszt lépett ki rajta. A férfi egy-két számmal szűkebb, piszkosbarna zakót viselt. Mellette megjelent Barry Hyde. Drága szürke öltönyben volt, a zakó alatt megvillant a szürke Kevlar-mellény. Mögötte egy másik rendőr lépkedett. Ő már sokkal fiatalabb volt, mint a társa, harmincéves lehetett, hosszú, barna haját hátrafésülte, szürke öltönye valamivel jobb minőségű volt, mint a kollégáé.

Grissom odalépett hozzájuk, és felmutatta az összehajtott iratokat. A három férfi döbbenten megállt. Az idősebb rendőr farkasszemet nézett Grissommal, a fiatalabb önkéntelenül a zakója alá nyúlt.

– Las Vegas-i Városi Rendőrség. Parancsom van.

– Mr. Grissom, ugye? – kérdezte Hyde gúnyosan mosolyogva. – Hogy van? Melegebb helyek is vannak a szabadság eltöltéséhez.

– Uram – mondta az idősebb rendőr, és egy szemvillanással elhallgattatta Hydeot. – Sajnálom, de meg kell kérnem önöket, hogy távozzanak.

– Ez a parancs hivatalos – mondta Grissom, és felemelte, hogy a rendőr el tudja olvasni.

A társa előrehajolt, hogy jobban lásson.

– Nem ő az emberük – mondta. – A tanúkat másképp hívják... És most, ha megbocsátanak. – A kezét nem vette ki a zakója alól.

Catherine és Robinson rendületlenül állt Grissom mögött. Akkor meghallották Culpepper hangját:

– Mi ez a badarság?

Ám a fiatalabb rendőr kíváncsian megkérdezte:

– Mi a vád?

– Előre megfontolt szándékkal elkövetett emberölés. Három rendbeli.

A két rendőr összenézett, és Hyde savanyúan vigyorgott.

– Ez már nem tartozik a maga hatáskörébe – kiáltotta Culpepper dühösen. – Nincs joga... Ez az ember szövetségi tanú, és a törvény értelmében mentességet élvez.

– Grissom már felkészült erre, és azt felelte:

– Ez az ember nem kaphatott mentességet a megállapodást követően elkövetett bűncselekményeire.

Azaz felelősséggel tartozik Philip Dingelmann és Marge Kostichek meggyilkolása miatt.

A rendőrök egymásra néztek, Hyde vigyora már régen odalett.

Brass Culpepper és a többiek közé állt.

Grissom átadta a parancsot az idősebb rendőrnek, mondván:

– Olvassa el, uram. Azt hiszem, mindent rendben fog találni.

A férfi elővette az olvasószemüvegét, és elolvasta az iratot.

Culpepper tajtékozott.

– Ha maguk ketten át merik adni a tanúmat ennek a seggfejnek, kirúgatom az állásukból.

A folyosó végében az emberek kíváncsian figyelték az eseményeket. Ekkor megjelent Robinson.

Bemutatkozott Culpeppernek, felmutatta a jelvényét, és azt mondta:

– Ha nem adják át a foglyot ezeknek az uraknak, akkor szíveskedjenek befáradni velem a Locust Street–i kapitányságra.

Brass hozzátette:

– És utána hazajöhetnek velünk, Las Vegasba, ahol az igazságszolgáltatás akadályoztatásával fogjuk megvádolni magukat.

Culpepper elvigyorodott:

– Robinson úr, ez egy szövetségi bíróság. Maga jócskán túllépte a hatáskörét.

Robinson úgy tett, mintha meg se hallotta volna, és megállt Grissom mellett, ahonnan rászólt a fiatalabb rendőrré: – És hálás lennék, ha kivenné a kezét a kabátja alól.

A rendőr a társára pillantott, aki szó nélkül biccentett. A férfi

lassan kivette a kezét a kabátjából.

– Köszönöm, uram – mondta Robinson.

Culpepper arca már lángolt a dühtől. Brassra, majd a rendőrökre nézett, és azt mondta:

– Ki kell vinnünk innen a tanút. Vigyék már ki innen a pokolba.

Robinson az ügynökhöz fordult, de Brass közelebb volt hozzá, és felemelte a kezét, mintha azt mondaná: Kérem... majd én. Aztán durván megragadta Culpepper karját.

– Maga akar lenni a következő FBI-ügynök, akit lecsuknak az igazságszolgáltatás akadályozása miatt? Ha ezt akarja, szívesen segítek magának.

Culpepper ránézett, de nem válaszolt. – Tényleg azt hiszik, hogy ez az ember ölte meg Philip Dingelmann? – kérdezte a rendőr Grissomtól.

– Nem hiszem – felelte Grissom. – Bizonyítékokkal is alá tudom támasztani.

– Hiszem, ha látom – tört ki Hydeból. – Semmi sincs a kezükben!

– De igen – szólt közbe Brass. – Például a halálbüntetés.

Hyde gúnyosan vigyorgott, de a magabiztossága már odalett.

– Majdnem igaza van, Barry – mondta Grissom. – Nincs sok minden a kezükben. Csupán maga, a kaszinó biztonsági felvételén, lövedékek és hüvelyek, melyek tökéletesen egyeznek a fegyverével, ami mellesleg tele van az ujjlenyomataival; aztán ott vannak még a lábnyomai, valamint a DNS-e, amit szíveskedett otthagyni a Fortunato- és a Kostichek helyszíneken...

Hyde arcából kifutott a vér.

– ...De nem szeretném elrontani az ügyvédje multságát. Hagyjunk neki is valamit.

– Ez alkalommal jobban teszi, ha egy másik ügyvédi irodát választ – javasolta Brass.

Culpepper megragadta a pisztolyát.

– Ez az én tanúm – mondta. – Maguk pedig el akarják rabolni a kormány védett tanúját. Álljanak félre, mindannyian.

Culpepper nem láthatta, ahogy az idősebbik rendőr elővette a fegyverét, de minden bizonnyal érezte, amint a pisztoly csöve hidegen a nyakának nyomódott.

– Tegye el a fegyverét, Culpepper ügynök. Jézusom, maguk annyira seggfejek, hogy semmit sem tanultak a Ruby Ridge-ügyből?

Az FBI-ügynök elsápadt, és remegő kézzel eltette a fegyverét. Brass dühösen odalépett hozzá, hogy leüsse, de Grissom közékük állt.

– Csillapodjanak le – mondta. Aztán a megsemmisült FBI-ügynökhöz fordult.

– Maga a felelős értem! – kiáltott fel Hyde, és megpróbálta kitépni magát a fiatalabb rendőr szorításából. – Emlékszik, Culpepper, maga felel értem!

– Culpepper ügynök, választhat – mondta Grissom. – Vagy szépen kísétálunk innen, és Hyde a mi őrizetünkben lesz, vagy lemehet és válaszolhat a sajtó kérdéseire. Mit gondol, hogyan fogja megmagyarázni az amerikaiaknak, hogy egy gyilkost védelmez? Az igazságszolgáltatás akadályozása valóban eltörpül a bűnpártolás vádja mellett.

Culpepper önbizalma a szemük láttára foszlott semmivé.

– Az isten verje meg, Culpepper – kiáltott fel Hyde. – Nem látja, hogy blöffölnek?

A két férfi egy végtelennek tűnő pillanatig fürkészte egymást, akár westernhősök a lövöldözés előtt; de Grissom már fegyver nélkül is fölényes győzelmet aratott.

– Jól van – mondta az ügynök. – Vihetik.

Hyde rájött, hogy elárulták, és kirántotta magát a rendőr szorításából, és a folyosó végében gyülekező tömeg felé rohant. De néhány lépés után Warrick és Nick megragadták a karját. Robinson azonnal ott termett, és hátrabilincselte a kezét.

– Böles döntés, Culpepper ügynök – mondta Grissom. – Nagyon szomorú látvány, ha egy magafajta okos ember szélmalomok ellen akar harcolni.

– Menjen a pokolba, Grissom.

Grissom felkapta a fejét.

– Nem szép dolog így beszélni a barátaival.

– Majd legközelebb – motyogta Culpepper, majd sarkon fordult és elcsörtetett.

– Culpepper! – ordította Hyde. – Fel fognak lógatni maga miatt!

– Tulajdonképpen injekcióval fogják kivégezni – helyesbített Brass.

– Culpepper! – nyögte Hyde.

De Culpepper már messze járt.

Catherine odament Grissomhoz.

– Tudod, ahhoz képest, hogy folyton mosolyog, most cserbenhagyta a humorérzéke – mondta.

– Örülhet, hogy nem rúgtam szét a seggét, amiért elővette a fegyverét – tette hozzá Robinson.

Az idősebb rendőr kezét nyújtott Grissomnak.

– Szép munka volt, bár mi is megkaptuk a magunkét... Elnézést, megmondaná a nevét?

– Nem látja, hogy ő a Magányos Ranger? – szólt közbe Warrick. Nick szélesen vigyorgott.

A főnökük mosolyogva a rendőrré nézett.

– Gil Grissom, Las Vegas-i Bűnügyi Labor – mondta, és kezét rázotta a rendőrrrel.

– Nagyon örülök, Mr. Grissom – mondta, majd a fejével Hyde felé intett, aki lehajtott fejjel állt Warrick és Nick között. – Elég régóta vigyáztunk ennek a köcsögnek a seggére. Örülök, hogy a változatosság kedvéért végre ő is megfizet a bűneiért.

– Meglátjuk, mit tehetünk.

Azzal a rendőr a társához fordult, és azt mondta:

– Gyere, Ken. Legalább száz év, mire megírjuk a jelentést.

A fiatalabb férfi fejcsóválva követte a társát. Látszott rajta, hogy azon töri a fejét, vajon a történetek milyen hatással lesznek a karrierjére.

Brass odalépett Hyde-hoz, és szélesen rámosolygott.

– Jogában áll hallgatni...

– Nos – mondta Catherine Grissomnak. – Elkaptad. Most boldog vagy?

– Elkaptuk – helyesbített Grissom. – És igen, boldog vagyok.

– Nem látszol annak.

– Pedig az vagyok.

Arra gondolt, hogy a gyilkost végre sikerült megfékezni; de hány embernek oltotta ki az életét ez a szociopata, mire elkapták?

Nick és Warrick, Robinson kíséretében a lifthez vezette a foglyot. Brass, Sara, Catherine és Grissom csendben követte a menetet.

Mialatt a liftre vártak, Catherine Grissomra nézett, és megkérdezte:

– Akkor most mihez kezdünk?

Hyde kivételével mindenki rászegezte a tekintetét.

Grissom szélesen mosolygott:

– Menjünk vissza a melegbe.

VÉGE